REDNINGS-ANKERET

Pris 25 Cents

Til almindelig Underretning.

Som Svar paa de mange Spørgsmaal, som i Breve stiles til mig, meddeles herved, at Skrivelser, Bøger, Kasser, Pakker o. s. v. kun bærer Modtagerens Adresse; mit Navn eller Forretningsmærke findes hverken paa Konvolutter, Kasser eller Pakker.

Rednings-Ankeret.

En paalidelig lægevidenskabelig Raadgiver

i alle Sygdomstilfælder og Uregelmæssigheder

i Kjönsorganerne hos begge Kjön.

Tilligemed sikre og praktiske Anvisninger for en

Grundig og fuldstændig Helbredelse.

Med 27 anatomiske, oplysende og naturtro Billeder.

25de Skandinavisk -Amerikanske Udgave.

Udgivet af

Dr. M. A. ERICIUS,

11 Clinton Place (8th Street, Vest af Broadway)

New York, N. Y.

„Var en Mand".
Schiller.

Indledning

til den

25de Skandinavisk - Amerikanske Udgave

af Bogen

„Rednings-Ankeret".

Derved, at denne udmærkede Bog ogsaa i den fjerneste Kreds skal blive udbredt, saa har jeg besluttet at bekjendtgjöre den i vore skandinaviske Aviser, for at Enhver kan komme til at kjende den, og at den kan bringe Hjælp, Fred og Lyksalighed baade i den Riges Hus, i Forretningsmandens Hus, Haandværksmandens og Landmandens.

Som sædvanlig Regel kan Forfatteren og Forlæggeren skue med storartet Glæde og Tilfredshed hen paa den Fremgang, denne Bog har haft; mig derimod er det en Fornöielse at vide, at med hvert et Exemplar, som forlader mit Laboratorium,

i det mindste een ulykkelig Stakkel, ved mange lidende Slægtleds og Generationers Feiltrin finder en grundig, sikker, rigtig og vedvarendeHelbredelse; ligeledes at enhver Patients Sygdom er min Hemmelighed; at beskytte dem for Kvaksalvere, som kun ere samvittighedslöse Markskrigere; derimod vil de blive behandlet af en dygtig, lovlig ansat og i disse Sygdomstilfælde god og erfaren Læge, som hele sit Liv har studeret Generations-Sygdomme og deres Lægemiddel, og derfor staar paa den medicinske Videnskabs höieste Standpunkt. Min mangeaarige og mangeartede Erfaring har fört til utallige og fuldstændige Helbredelser, saa jeg uden Tvivl tror og ved, at det vil falde andre meget vanskeligt at opnaa saa talrige og heldige Resultater, som jeg kan opvise. Jeg er endogsaa sikker og overbevist om, at der ikke er en eneste, som kan eller vil pröve derpaa, thi mine i de sidste 12 Maaneder nedskrevne medicinske Dokumenter og Breve viser usædvanlig höie Tal.

Der blev behandlet i det forgangne Aar 7,245 Patienter, som ere fordelte i fölgende Stater og Territorier, der ogsaa indbefatter Canada, nemlig:

Patienter, behandlede pr. Post.

Texas	150	Indiana	347
Maine	22	Illinois	713
New Hampshire	3	Alabama	4
Massachusetts	50	Missouri	92
Rhode Island	15	Arkansas	5
Connecticut	6	Michigan	220
Vermont	6	Minnesota	88
New York	240	Wisconsin	415
New Jersey	416	Kansas	26
Pennsylvania	936	Nebraska	62
Delaware	48	West Virginia	85
Maryland	216	California	121
Virginia	66	Iova	170
North Carolina	25	Nevada	12
South Carolina	4	Colorado	17
Georgia	8	Washington Terr.	21
Kentucky	89	Idaho ,,	9
Tennessee	55	Wyoming ,,	3
Ohio	694	Indian ,,	7
Louissiana	314	Dakota ,,	14
Mississippi	21	Canada	450
			6.265

Lokal-Praxis.

Paa mit Kontor blev der personlig behandlet 980

Tilsammen. . . 7.245

At ovenstaaende Opgave er aldeles overensstemmende med Patientbogen i mit Kontor og grundet paa Sandhed, bliver her bekræftet.

Dr. **M. A. Ericius.**

Underskrevet og sværget til hos mig, offentlig Notarius

Den offentlige Notars Segl.

Segl.

Charles F. Burger.
Offentlig Notar.

Den fremlagte Aarsberetning beviser, at jeg med sand Stolthed og glædelig Bevidsthed kan se tilbage paa mit sidste Aars Virksomhed.

Saa lad da min Bog vedblive at gjöre godt; den giver en fuldstændig Lærdom om Menneskets organiske Bygning og dens Funktioner, og viser tillige de sörgelige Fölger af at misbruge dem i syndefulde Vildfarelser, hvilke Fölger desværre saa mange Ulykkelige ikke kjender, og som fuldstændig vil blive beskrevet og brændemærket i denne Bog.

Ved Udgivelsen af denne ny og, som jeg tror, meget forbedrede Udgave, kan jeg ikke andet end takke mine Landsmænd for deres Tillid, som kommer fra alle de forenede Stater saavelsom fra det höieste Punkt i Norden fra Mexikos Havbugt, fra Atlanterhavet til det stille Ocean, og i saa smigrende Ord ere mig beviste.

Denne smigrende Erkjendtlighed om min Virksomhed er den bedste og behageligste Lön for mig; den er min Stolthed og er tillige en Tilskyndelse til altid större Anstrengelse fra min Side.

Dr. **M. A. Ericius.**
11 Clinton Place, New York, N. Y.

VII

Indtrængende Advarsel.

De Breve, som i den senere Tid i mængdevis er kommet til mit Kontor om Generations Sygdomme, har mere og mere overbevist mig om, at, — endskjöndt jeg altid har vidst det — lige i den medicinske Videnskabs Hjærte, nemlig i vort nye Fædreland, i hvilken de praktiserende Læger, enten meget lidt eller slet ikke blive kontrollerede af Övrigheden, sker der saaledes umaadelige Bedragerier her af den Slags. Vi træffer intetsteds saadan forfærdelig Rovgjærrighed og Kvaksalveri.

En hel Arme af slige frække Markskrigere, har skjult sig under dette Dække. Der gives mange Syge, som beklager sig, og ere bedrövede over at de ikke vidste för noget om den Skade Selvbesmittelse (Onanie) frembringer, og har takket mig derfor, at jeg har udgivet denne Bog, da de er bleven forklarede om Grunden til deres Lidelser.

Andre, og det er uhyre mange, skriver mig til, paa hvilken skamlös Maade disse rovgjærrige M rkskrigere har trukket Pengene fra de stakkels syge Mennesker, og med deres Fuskeri fysisk ruineret dem.

Det er mig en Umulighed at forstaa, hvorledes fornuftige Mennesker kan lade sig tage ved Næsen af disse uvidende Markskrigere, som man desværre stadig væk finder at avertere sig i mange Aviser, og at disse pralende Annoncer kan forföre Mennesker til at sætte deres Helbred paa Spil og

anbetro sig til disse Kvaksalvere, som er meget lidt eller slet ikke berettiget til en medicinsk Praksis; de blive af disse skammelig ruinerede for Livstid og ovenkjöbet bedraget for deres Penge. Det er bleven mig fortalt, at i mange Tilfælde har Patienter desværre i megen kort Tid brugt saakaldte ,,kostbare'' Lægemidler og bleven snydt for mere end 200 Dollars, og er desuden blevet mere ussel og Sundheden aldeles ruineret, og elendigere end da de begyndte med Kuren. Men jeg haaber og er overbevidst om, at gjennem min Bog vil saadanne Bedragerier snart blive opdaget, og med min mangeaarige og stedse heldige Behandling af disse Sygdomme vil Menneskeheden blive befriet for Kvaksalvere.

Forfatteren.

Förste Kapitel.

Om Kjönslivet,

betragtet fra Fysiologiens og Moralens Standpunkt.

Enhver Ting, den være nok saa god og nyttig, maa gradvis kjæmpe sig frem Skridt for Skridt förend fast Fodhold opnaaes og fuld Berettigelse erkjendes; saaledes er det ogsaa med Naturvidenskaberne; de har ogsaa sin Kamp at bestaa, förend Menneskeaandens Forskninger derigjennem kan trænge frem til almindelig Erkjendelse om Værdien og Nytten af de gjennem Videnskaben vundne Resultater, og förend Seier kan opnaaes. Men Seieren vil engang vise sig, og den vil med raske Skridt skride frem. „I vore Dage er der ikke en Gren af Industrien hvori Kunsten eller Videnskaben ikke er istand til at virke, og Kundskaben bliver prövet, for derpaa at bringes til almindelig Udnyttelse; det er netop Kjendsgjerninger og Færdighed paa den storslagne Valplads: Naturvidenskaben.

Og det med Ret. Ingensteds kan vi finde Sandheden, ingensteds kan vi samle en större og mærkeligere Skat af Kundskab end ud af den evig uudtömmelige Kilde, vor gamle Moder: Naturen. Saa almindelig er Trangen i os efter Kundskab om Tilværelsen og Gjenstanden om vor egen Person, og til stadig Udbredelse af disse Kundskaber, saa at Literaturen, som handler om disse Ting, allerede er oversvömt; omendskjönt hver har sin egen og fulde Berettigelse, saa er der dog vist ingen, der vil bestride mig, at det bekjendte Ordsprog af de gamle græske Filosofer: „Lær at kjende dig selv" her fortjener særdeles Opmærksomhed, at her en, om mulig, nöiagtig Kundskab om det menneskelige Legeme og dets organiske Bygnings Udförelse er en meget vigtig Del og burde være hengivet til Undervisning om Underlivet; nu sker det ikke, men et stort Antal af Forfattere har forsögt at give til Menneskene disse endnu manglende Kundskaber, og Forsöget har bevist, at Menneskene ere tilskyndet at se Værdien paa saadanne Böger og Skrifter og med stor Iver og Forkjærlighed læser dem. Saa fortjenstfuld endogsaa Forfatternes Stræben i denne Slags Skrifter er, saa kan det dog ikke nægtes, at der er nogle Gjenstande, som, trods deres uendelige Vigtighed og Betydning, ikke faa den fortjente Iagttagelse af videnskabelige Mænd, som de burde. Til denne Hovedsag hörer uden Tvivl alle Aabenbaringer, som förer os i Slægtfölge hos Menneskene i saa mange og mangfoldige Skikkelser for Öinene.

Ved den store Vigtighed i Kredsen af det menneskelig dyriske Liv og ved de dybt angribende Fölger af Afbrydelses- eller Overdrivelses-Synder, er det ganske vist min Pligt at oplyse alle, som ere hengivne til disse Feiltrin, for, om muligt, at bekjæmpe de Vildfarelser og Uvidenheder paa disse Jurisdiktioner af menneskelig Videnskab, beskrive Lasten i sin hele Rædsomhed, om mulig bringe de Faldne og de Syge Tröst, og at vise dem den rigtige Vei til Hjelp og Helbredelse.

Hvor nödvendig dette er, beviser mig de forfærdelige Lister og Beretninger fra Doktorer og Helbreds-Instituter.

Det er Sandhed, at en utallig Mængde meget ofte paa en skrækkelig Maade man lide; ved nærmerer Undersögelse kommer man unægtelig til den Overbevisning, at ganske vist fuldstændig Uvidenhed om denne Vigtighed og Betydning af Udsvævelse var Skyld i, at saa mange Mennesker giver hele deres Liv dertil, som de med fulde Sanser vilde undfly.

Jeg beder derfor Læseren, at give det Efterfölgende særdeles Opmærksomhed for at se, hvor magtpaaliggende dette Kapitel er.

Under Kjönslivet forstaar Videnskaben alle de Virkninger og Fuldbyrdelser af Avle-Organerne, hvilke spiller en stor Rolle i Forplantelsen af Menneskeslægten, og som særdeles kommer til Fuldbyrdelse og Fornemmelse gjennem det dertil bestemte Lem af det menneskelige Legeme: Avle-Lem-

met ogsaa kaldet Födselslemmet. Naar man betænker, hvor magtpaaliggende Födselslemmerne ere til Forplantelsen af Menneskestammen og at föde sunde og kraftige Börn, saa er det ubegribelig, hvorledes et Menneske vil passe paa sine Husdyr i denne Retning, pleie og forbedre dem, medens hans egen Slægt ikke alene bliver forsömt, men til sine Tider endogsaa ubarmhjertig mishandlet.

I Kundskaben og Regelen i Avlekraften beror baade Lyksalighed og Lidelse. saavel hos den levende Generation, som Börn og Börnebörn. Allerede i ældre Tider blev Sandheden erkjendt, thi baade politiske og religiöse Lovgivere understöttede dette Punkt, og fandt dei værdigt til at agte og respektere. Vi derimod, som ere vore Forfædre i Naturvidenskaben langt mere udviklede baade i Naturens Foretagende og dens Beslutning, vi ringeagter den aldeles og med uforsvarlig Blindhed træder den under Födderne, baade i Regelen og Anordningen, som dog er det vigtigste Foregaaende saavel i Naturen som i vor Krop! At være avledygtig giver os de reneste og södeste Behageligheder, det opvækker i os de lyksaligste Glæder, det vaagner i os den salige Kjærligned; men det kan ogsaa blive Forbandelse og Kval, naar vi misbruger denne Guds Gave.

Ilden er gavnlig og nödvendig for Menneskene, men forsömmes den eller lader man den ubevogtet, vil der komme en ödelæggende og tilintetgjörende Brand, saaledes ogsaa med vor Avlekraft,

naar vi, ustyrlig af Lidenskabens opflammende Kjærligheds Höihed, ödelægger vort Legeme og fornedrer den guddommelige og den menneskelige Aand til dyrisk Utæmmelighed. Ja den slukker endelig ganske Lyset i Sjælen, og efterlader ikke andet end en bespottet, ödelagt Krop, en modbydelig Ruin.

Avlekraften begrændses paa ingen Maade alene ved Födselslemmets Funktion! Nei, det gaar hele gjennem Organismen, Blod Kjöd, Nervesystemet, Hjernen, ja selv Aanden. Og netop deri ligger Grunden til den store Vigtighed og Betydning fordi enhver Forstyrrelse af disse Bestemmelser og Fordringer af Naturen ikke viser sig paa et bestemt Sted, men tvertimod hævner sig paa vort hele Legeme.

Avlekraften viser ogsaa paa den anden Side en hel Række forbausende, og for en stor Del endnu uudgrundelige Naturhemmeligheder; de fylde vore Tanker med Forbauselse og Beundring. Enhver der skaffer sig Kundskab om den indviklede, skjöre og kunstige Bygning i Födselslemmet, den vidunderlige Herkomst af Menneskene, af en eneste Draabe Naturflydenhed og et mikroskopisk lille Æg, — enhver der kjender og forstaar Kraftanstrængelsen af Naturen, ved Bortgivelsen af dens ædleste Sæd fra dens Husholdning til at skabe et Menneske, vil, det er jeg overbevist om, aldrig misbruge Natursaften, Kraften og Organet, som Naturen har bestemt til at fuldföre den vigtige Proces

indvendig i det menneskelige Legeme. Det er en i Naturbeskaffenhed dybt begrundet Lov, at ethvert levende Væsen bruger paa en fornuftig Maade de ham givne Kræfter til deres oprindelige Öiemed, og deres naturlige Bestemmelse, og vi finder derfor netop i Naturbeskaffenheden i enhver organisk Bygning særdeles Drift og Instinkt indpræget, hvilke tjener som Bevæggrund til Fuldförelse af deres oprindelige Bestemmelse, og saaledes opretholde Virksomhed i den beslægtede Tilværelse. Under al denne Tilskyndelse kommer dog först og fremmest Bevarelsen, gjennem dens Magt, til sin fulde Virkning. Den Bevarelse, som kan beholdes, viser en dobbelt Retning i sin Virksomhed, thi den tjener til at give ethvert Menneske Sundhed, og derved bliver Födselsorganet, af hvilket det först nævnte til Livets Ende er uafbrudt vedligeholdt, men de andre vaagner först efter visse Udviklinger i Organismen. og efter kortere eller længere Tids Vedvaren slukkes de gradvis ud.

Igjennem Forstanden ere Menneskene blevne selvstændige, og med Bevidstheden om Öiemedet af vor Tilstedeværelse har vi ogsaa vundet Retten til fri og frank at forfölge dette Öiemed. Vi ere saaledes givne Fribed til at handle; men nu kommer det an paa, om vi fölger Vellystens Drift eller Forstandens Læresætning. Da nu Mennesket er et selvstændigt Væsen, saa erkjender det, at Avledriften faar en fri og aandelig Betydning. Kjönsomgangen er en af Naturens Befalinger og for vor

fysiske gode Helse en Nödvendighed, og det er derfor en Selvfölge, at Menneskene maa have Kjönsomgang; men ikke paa en unaturlig Maade, som kan skade et Menneskes Værdighed og bliver anset som en Forbrydelse imod Gud, Dig selv og Verden. At mis ruge din egen Person eller begaa overvættes Udsvævelser, kan være ödelæggende for hele Organismen, da forskjellige Sygdomme derigjennem har deres Oprindelse, og alle disse Sygdomme har man givet Navn af Kjönssygdomme.

Da Fölgerne af formegen Udsvævelse næsten altid ere af en og samme Art, men i det Ydre viser meget stor Forskjellighed, saa tror jeg, det er gavnligt först at meddele et Par Ord om de værste af alle disse unaturlige Udsvævelser, nemlig: O n a n i e eller S e l v b e s m i t t e l s e.

Det er den Vane, som Menneskene, baade det mandlige og det kvindelige Kjön, har til paa en hemmelig Maade at ödelægge Legemet med, idet de i Tankerne giver sig hen til vellystige Forestillinger, og saa söge a l e n e at skaffe sig selv de mest hellige Nydelser, som Naturen har skjænket os, nemlig Styrke til Kjönsomgang.

Det er netop derfor let forklarlig, hvilken Skade, der i fysisk, intellektuel og moralsk Henseende ofte kommer gjennem at misbruge Avlelemmerne; Legemet og Aanden bliver ophidset mere end ved den naturlige Tilstand, at leve sammen som Mand ag Kone; Indbildningskraften maa skaffes tilveie for at give et Objekt til Tilfredsstillelse

af Kjönsomgangen, som da ogsaa bliver ophidset, og dette virker desto mere ödelæggende, jo længer et Menneske bliver ved med stadig at ophidse dem; det vil med Aarene fremkalde en hel Kjæde af mangfoldige Sygdomme, der i Begyndelsen synes uvæsentlige, men gradvis formerer sig, indtil den stakkels Ulykkelige tilsidst selv opdager sin skrækkelige Tilstand, thi der bliver med hver Dag drevet fra Legemet alle Slags Kræfter, som ikke ere saa lette at erstatte igjen. Legemet bliver Dag for Dag magrere, og bliver i sin Udvikling, som ogsaa i sin Væxt, afbrudt; det begynder med Kraftmangel, Mathed, Fölelslöshed, Kort- og Tungaandethed ved at gaa op af en Trappe, og en forfærdelig Hoste, som tilsidst gaar over til galloperende Svindsot. Ansigtet taber sin Farve, det sunde, friske Udseende mangler, der kommer paa Panden Finner eller Udslæt, Læberne blive blege, om Öinene danner der sig blaa Ringe, Öienlaagene ere opsvulmede, og Synet bliver formörket, Kroppen taber sin Holdning, saa at den ulykkelige Stakkel bliver böiet, sammenkrympet. Med denne almindelige Afmagring forbinder der sig Forvirring i Aand og Sind, slövet Opmærksomhed, Hukommelses-Svaghed, og intellektuelle Forstyrrelser. Disse Forvirringer kan ved fortsatte Udskeielser, d. v. s. stadig Onanie og umaadelig Kjönsomgang, blive til Syn- og Hörsels-Daarskab; med Aftagen af Virksomheden gaar Sanserne til Kjönsomgangens Fornöielse over til en dyrisk Maade, og er der endnu noget tilbage af den

dyrebare Sæd, tilintetgjöres den paa en rædsom bæstisk Maade.

Ogsaa klager Patienten over Sövnlöshed, uhyggelige Drömme, flyvende Smerter i Hovedet, hvor der er et Vildnis, ligesom naar man har været beruset; det giver Mennesket Smerter i Rygraden, som ved Hoste eller raske Bevægelser forhöies, og i særdeles Grad angribes Rygbenet (Anlæg til Rygmarvs-Tæring), og disse Smerter ere rædsomme.

Igjennem denne Ödelæggelse af Födelemmerne med den legemlige og aandelige Egenskab, gaar Menneskene til Grunde; thi ved de ofte gjentagne Ophidselser og Irriteren, indtræder Ufölsomhed og Lamhed og der kommer en Tilstand, hvor Funktions-Organerne ikke mere kan udöve deres Virksomhed, der er ikke nogen Opreisning af det mandlige Födselslem, og den sammenkrympes ligesom paa et lille Barn.

Uhyre mange Patienter veed ikke Grunden til denne Slaphed, thi de ere uvidende om Fölgerne af Onanien og söge med Magt at faa en Opreisning, men som paa en beklagelig Maade hævnes, da denne Maade at fremtvinge en Opreisning paa, imod Naturen, lader Onanisten tabe Blod istedetfor den ædle Sæd, som kan have en pludselig Död tilfölge.

Ved at misbruge sine Organer, og ved at fordærve sine instruktive Tilskyndelser, bliver Menneskets Legeme en levende Vulkan af urene Lyster og Lidenskaber. De Ulykkelige, som ere hengivne til denne unaturlige Drift, have Tegnet

stemplet paa deres Pande, især de, som i deres Barndom vare hengivne til denne elendige Synd, og hvor, ved Mandbarheds Indtræden, allerede hele Systemet er tilintetgjort i sin Grundvold af pirrende Nervegnidning, som opæder Legemets Livskraft og foraarsager Sædtab. Derfor bærer ogsaa de, som lider af denne Slags Feil, en stadig indvortes Overbevisning om deres Letsindighed. De kan ikke taale Öiekast fra det modsatte Kjön, da de erkjende, at de ikke kan skue med rene, modige og uskyldige Blikke tilbage igjen, men derimod sænker Öinene sig pludselig til Gulvet, og Skam og Forvirring træder frem paa deres Ansigt, naar de möde Blikket af Kvinder, som de underholde sig med, og i hvis Selskab de ere. De fornemmer intet af den menneskelige Selvtillid og aabne Hjærtelighed, eller de kyske Nydelser i Nærværelsen af dydelskende Kvinder, som forædler unge Mænd, som förer til Finhed, og som det selskabelige Forhold i Livet modner Tanken om Besiddelse. De undfly derfor kvindeligt Selskab og föler sig altid bange og nedtrykket i godt Selskab.

Omendskjönt man ofte ödsler den dyrebare Sæd ved Omgang med det kvindelige Kjön, saa har det ikke saa skadelige Fölger som Onanie; dog ere Fölgerne af begge disse Utugter, med Undtagelse af Smitsomhed, altid de samme, kun at de ved Onanien altid og i höiere Grad optræder raskere, og Helbredelsen er forbunden med större Besværlighed.

Naar jeg derfor i det næstfölgende mest om-

taler Fölgerne af Onanie, saa er dette ogsaa for dem, som har formegen Omgang med det kvindelige Kjön. Tabet af Saften paa en overflödig Maade har de mest ugunstige og ödelæggende Fölger for Kjönslemmet, som ogsaa hele Organismen, Hjernen og Nerverne, og ender med Tabet af al Aandsstyrke.

De förste og synlige Virkninger af Onanie er en Formindskelse af Kræfterne i det mandlige Kjönslem. Det taber undertiden det halve i Störrelse, og der kan ikke blive nogen Opreisning. Det er ganske naturlig, at et saa delikat Organ, som er udsat for saa unaturlige Anstrengelser og paa den overflödigste og letsindigste Maade bliver tvunget over dets Evne, indtil det er udtömt, maa tilsidst forsage sin Tjeneste. Nerverne, som tilskynder Tilstanden af Opreisningen, blive saa slappe, at de tilsidst ikke alene miste deres Kraft, og ikke kan give Kjönslemmet den nödvendige Styrke til en Opreisning, men ogsaa Blodtilsrömningen og Næringen synker saaledes, at Formindskelse i Omfanget indtræder. Som allerede ovenfor sagt, indtræder ofte endnu værre Fölger af denne Tilstand. Stenene blive mindre og den slappede Sædstreng lader enten begge Stenene eller ogsaa blot den ene hænge mere ned end den anden.

Stensækken er en yderst tynd Hudpose, som ved at en af Musklerne sammentrækkes, lægger sig i Folder, og i sund Tilstand bærer og indeholder Stenene. Har Sygdommen antaget en stærk Grad,

er Stenene, naar man berörer dem, höist ömme og svage, de hænge blöde og slappe, Rynkerne og Folderne i Stensækken ere knap til at bemærke, og er bedækket med en glansagtig, klæbrig Fugtighed. Denne Aabenbarelse er i Reglen kun en Forlöber til andre og större Lidelser. Igjen andre Fölger af Onanie og umættelige Udsvævelser ere for Ex: Blære - Udslag paa Forhuden og Kjerteldryppert. Ofte kommer ogsaa tilsyne den kroniske Blærekatarrh, Sygdom fra den i Hovedet værende Kjertel, kronisk Betændelse osv.

Allermest skadelig og udtömmende er Selvbesmittelse; disse ere enten Nat- eller Dagsbesmittelser. De förste fölge i Begyndelsen under enhver Vellystighed med Opreisning af Lemmet, forbunden med Drömme; men de ere saa angribende, at de lidt efter lidt ogsaa uden Opreisning forekomme.

Dagsbesmittelse har sin Herkomst enten af mekanisk Ophidselse, som ride eller kjöre paa daarlig Brolægning, haard Stolegang, eller lade sit Vand ligesom undergaa en vellystig Fölelse, der efter fuldendt Vandudtömmelse giver et Par Draaber af en mælkefarvet, klæbrig Flydenhed fra sig.

Med denne Elendighed fölger som Slutning moralsk og fysisk Ödelæggelse, samt ogsaa Opgivelse af det mandige Mod, Karakteren og Bevidstheden, og endelig indfinder sig fysisk og moralsk Kraftesløshed, som ere skrækkelige Vidner om fuldstændig Bankerot af den menneskelige Naturhusholdning. Skal her en virkelig, fuldstændig og vedvarende

Hjælp opnaaes, saa maa de til Anvendelsen brugte Midler være saadanne, at den udtömte Livskraft fuldstændig faas tilbage; det forstyrrede Nervesystem oprettes som nyt, og hele Organismen gives nye Kræfter. Betragte vi Samleiet fra et fysisk Standpunkt, da er det især min Bestemmelse at bevise, at den menneskelige Sæd er et „ædelt Gods", som i Henseende til sin Vigtighed indtager den samme Rang som Blodet; at kaste det förste væk, er ligesaa urimeligt, ja endnu skadeligere end det sidste, som er til at finde i Sammenkoblingen.

Sæden danner sig af Blodet i Sten-Cellerne og samler sig saa i Sædblæren; er de fyldte, saa föler man Trang til at tömme dem. Sker ikke dette, saa ved Naturen at anvende dette værdifulde Stof paa en anden Maade, idet det opsuges og bliver igjen fört tilbage til Blodet. Den kloge Sparsomhed af Naturen burde være et Vink for os om ikke unödig og hovmodig at udtömme det Gode, som Legemet ikke uden betydelig Skade for sin Livskraft kan undvære.

Omendskjönt Værktöiet til Modtagelsen af Saften saavelsom Stenene allerede ved Födselen af et Menneske forefindes, saa varer det dog en lang Tid, förend Sæden i saa stor Overflödighed tiltager, at der er en Fornödenhed til at udtömme den. Först, naar Legemet omtrent har opnaaet sit Höidepunkt i Udvikling, findes der en stærkere Ansamling af Sæd, og Tiden af Mandbarhed indtræder.

Indtil denne Tid har Legemet til sin Udvikling og Styrkning behövet den hele Saftighed af Blodet, og nu indtræder först den Mulighed, at dette vigtige Stof paa en anden bestemt Maade aflæsses og udtömmes til Forplantelse. Hvor vigtig og nödvendig Sæden er for den sidste og fuldstændige Uddannelse af Manden, ser vi i Udviklingen af den mandige Stemme, i Skjægvæxten, i legemlig Styrke og Mod; alle disse Ting ere nær forbundne med Produktionen af Sæden, og dette erindrer mig i denne Henseende om de Ulykkelige, som siden deres tidligste Ungdom ere kastrerede, og hos hvilke vi uden Undtagelse finde en svag, kvindelig Stemme, Skjæglöshed, meget svage Muskler og Sörgmodighed. Ogsaa denne Tilstand paaminder mig, hvor nödvendig det er at være forsigtig i Tilfredsstillelsen af Avledriften, for ikke utidig at beröve os selv Midlerne, som alene ere istand til at vedligeholde vor Mandighed. Ved Indtrædelsen i Mandigheden er Avledriften, fordi denne endnu ikke er tilfredsstillet, naturligvis stærkest, men desuagtet maa den mandigblevne Yngling være meget sparsom dermed, fordi de kun altfor let og gjerne overskride Maalet og beröve Legemet de Midler, som saa höilig tiltrænges for at blive fuldstændig udviklet. Har man kun engang undertrykt sin Begjærelse, saa er man Seierherre; thi, som jeg har bevist, den ikke udtömte Sæd bliver igjen optaget i Blodet og tjener til vor Styrkning.

Kemien giver os liden Oplysning ved Analysering med blotte Öie af den mandlige Sæd, som i Reglen sker ved Undersögelser af organiske Substanser; dens Hovedbestanddele viser sig at være Æggehvide, Slim og nogle Salte. Mere Oplysning faar vi derimod med et Forstörrelsesglas. Betragter man noget af Saftflydenheden under Mikroskopet, saa opdager man deri bevægende, ovale Gjenstande, foran tilspidsede, bagtil bredere Skikkelser med traadformede Haler. Man har givet denne Masse, der synes at have Liv, Navnet Saftdyr (*Spermatozoen*) og har iagttaget, at hos Mennesker og Dyr, som ikke forplanter sig, mangler disse Saftdyr. Denne Opdagelse er forsaavidt af stor Vigtighed, som vi derigjennem muligens kan forstaa Forskjellen mellem Sæden og andre Afsondringer, hvor det uvante Öie ingen Forskjel ser, og lader Lægen som den Syge i en pinende Uvished. Desforuden har vort Kjendskab om Saftdyrene ikke gjort videre Fremskridt end til at bemærke deres Tilværelse. Alt, hvad der bliver fortalt og bevidnet, hviler paa en forkert Forudsætning; vi ved kun, at Saftdyrenes Tilværelse hörer til Forplantningen af Slægten.

Da vi ved Udtömningen af Sædblærerne bortgiver et saa kostbart Stof, saa har Naturen givet os, ligesom et Ækvivalent, til Gjengjæld den berusende Nydelse af vellystig Fornemmelse; men denne yndige Fornemmelse er ikke farlig, naar man hengiver sig dertil med Maade. Den Anstrengelse af Kræfterne og den omtrent krampagtige

Opvækkelse af Nerverne er saa mægtig, at oftere gjentagen Nydelse af Kjönsomgangen nödvendigvis medförer Slappelse og Svaghed, ja, man har Exempler paa öieblikkelig indtrædende Död. Alle vellystige Fölelser har den Virkning, at de foraarsage en uhyre stærk Blodtilströmning til den mindre Hjærne og de nærmest liggende Dele: Struben, Öinene osv. Ved Misbrugen af Födelemmet viser sig saaledes i Fölge af denne vedvarende Sammendyngen af Materie paa Hjærnen almindelig Slaphed, Ulyst, Mangel paa Virksomhed, svag Hukommelse, bedrövet, ja daarskabs-dyriske Blikke, og tilsidst Galskab eller et pludseligt Slagtilfælde.

Ingenting er naturligere end at Naturen maa have Tid til igjen at erstatte alt det, som er forödet; dette maa saaledes ikke alene erstattes i tilbörligt Maal, men ogsaa i tilbörlig Tilstand. Begge Dele kan ikke være mindre end Godtgjörelsen af den forbrugte menneskelige Sæd. Denne Materie er, ved Siden af Hjærnen og Rygmarven, en af de fineste, som tilvirkes i Organismens hemmelige Værksted. Og netop her skulde det uden betydelig Skade være tilladt at lægge Tvang paa Produktionskraften af Naturen? Hvilken Galskab! Reglen hos den nu tildags levende Slægt er: „Nyd saa tidlig og saa ofte som mulig“. Jeg spörger: Kan dette være Kjærlighed, kan det være Inklination, kan det være Begreb om fælles Velfærd og Lykke? Aldrig! Det er intet af alt dette, det er en væmmelig bæstisk Vane. At paa den anden Side Blodet

trænger til den mindre Hjærne og derved kan fremkalde vellystige Fölelser, det viser os den bekjendte Kjendsgjerning, at den maanedlige Rensning indtræder hos det kvindelige Kjön.

Betragter vi med forstandige Blikke Kjönsomgangens egentlige Væsen, og forstaar vi rigtig den Art og Maade, hvorved Naturen frembringer et nyt Væsen, saa finde vi, at denne Frembringelse af Skabelsen ikke er frembragt af intet, men tvertimod, at to Mennesker maa opofre det bedste og dyrebareste af deres egen Bestanddele, og derved först faar Magten af Naturen til at skabe et nyt Væsen. At Sammenkobling altsaa er en Akt af Selvberövelse er sikkert; vi opofre uden Tvivl kun en lille Part, men paa en Maade uddrage vi vort eget Selv, og dette Offer foraarsager endogsaa ny Opofrelse, idet vore Nerver paa det yderste og mest haardnakkede anstrenges for at udtömme denne Part af vort Legeme. Heri ligger ogsaa Grunden til vor Kjærlighed til de af os frembragte Börn, fordi vi i dem gjenkjende og elske os selv, föler os hentrukket til dem efter den bekjendte Lov om Slægtskab, hvilken Lov endogsaa viser sin Magt ved döde Gjenstande, idet den overalt böier Lige mod Lige. Forplantelse af Mennesket ligger i Systemet og har netop den samme Fuldbyrdelse, som ved Formerelse af Planterne: En Plante maa opnaa den höieste Grad af Udvikling for at frembringe Frö; den maa lade sig udtömme for at et nyt Exemplar af samme Slags kan frembringes, og for Plan-

terne er dette ogsaa et legemligt Tab, som koster mange af dem deres Liv. Saa stor og vidunderlig end Naturens Magt er, saa er det dog nödvendigt for at frembringe et menneskeligt Væsen, at have fuldstændigt Værktöi og det bedste Stof; feilfuldt byggede Födselslemmer eller utilstrækkelig sammensat Saftflydenhed gjör alle Anstrengelser af de Gifte, som længes efter Börn, til intet, og jeg behöver vel neppe at bemærke, at Værktöiet og Saften, som Naturen har givet os til at avle, maa være af det bedste og stærkeste, saa at den kan opbyde al dens Kunst og Agtsomhed til at skabe og sammensætte dem. Betænker vi videre, at den kloge Natur har fundet for godt til dette Öiemed : Forplantelsen af vor Slægt, at lægge den mægtige Tilskyndelse af Kjærligheden i vort Hjærte, betænker vi endvidere, hvor mange Aar Menneskene behöver, förend deres Legeme er modent til dette af Naturen bestemte Maal, hvorledes hver Fiber i vort Legeme angribes ved Kjönsomgangen, saa vil ganske vist enhver med fuld Overbevisning erkjende, at Kjönsomgangen i dens hele Udstrækning angriber, og at Tilfredsstillelsen af Kjönsomgangen er en vigtig og dyrebar Forretning, som er givet Menneskene, og at det ikke er vor Fornöielse, det har til Maal, og at vi fölgelig ikke maa s ö g e Kjönsomgangen, men derimod lade det ufeilbare Vink af Naturen raade, naar vi vil opfylde dens Bestemmelse.

Overbevist om den vanskelige Opgave, jeg har paataget mig, og Vigtigheden af denne Gjen-

stand, ser jeg det vægtige Öiemed, at give Lærdom over Kjönsomgangens Maal, paa en tydelig og overbevisende Maade klargjort gjennem dens store Vigtighed, og ved den forfærdelige Indflydelse, overdrevne Udsvævelser kan have paa Legeme og Aand. Jeg sammenfatter derfor endnu engang det allerede sagde i een Kjærne, for endnu engang at före det frem for Læserens Öine: Kjönsomgangen bestaar deri, at vi under mægtige Anstrengelser af Nerverne, Hjærnen, endogsaa Födselslemmet selv, udtömmer en Flydenhed, til hvis Tilberedelse vort Legeme behöver sin fuldeste Kraft; og den er sammensat af det mest værdifulde Stof, idet Tabet af to Unzer Saftflydenhed er lig med Tabet af firsindstyve Unzer Blod. Værdien af denne Flydenhed fölger Vigtigheden af Födelemmet, som kun gjennem dens Nervösitet og Fölsomhed, ved den mindste Opirrelse reflekterer paa Nerverne, Rygmarven og Hjærnen. Da Naturen har givet disse Organer den störste Pirreligned, saa at Födelemmet fuldkommen kan aabenbare dens Virksomhed, nemlig at udkaste Sæden, saa ligger det vel klart for Öiet, hvor skadelig en Pirring af Födelemmets Værktöi er, enten saa den af Naturen forordnede Slutning ikke kan frembringes, eller ogsaa den samme tvinges ud imod Naturens Evne. Evnen eller Nödvendigheden af Kjönsomgang bliver anvist af Naturen, og vi maa vogte os for kunstig at fremkalde disse Tegn gjennem Tilskyndelse af Fantasien eller ved ophidsende Spise- og Drikkevarer. Tilfredsstillelse

af Kjönsomgangen bliver anvist af Naturen selv for at opnaa et af dens vigtigste Maal, og det er i höieste Grad forkastelig, den Nydelse, som tilveiebringes uden at være opmuntret dertil af den naturlige Drift, og som kun bliver os tilladt paa Bekostning af vore dyrebareste og bedste Kræfter.

Naar Fysiologien belærer os, af hvilken Betydning Kjönsomgangen er for vor fysiske Sundhed, hvor mægtig den indvirker paa hele vort Legemes System, og hvor inderlig den er indviklet med alle Perioder af vor legemlige Tilværelse, saa har ogsaa Moralen en ikke mindre og ubestridelig Ret til at befatte sig med denne Gjenstand. Thi saa stor er dens Indflydelse paa Kjönsomgangs-Bevægelsen hos os, at den ikke alene opegger vort Legeme i betydelig Grad og ved Misbrug svækker det, men den udöver ogsaa levende Virkning paa vor Aand og Sjæl. Derfor er det ogsaa Moralens Pligt i dette Anliggende at aabenbare dens regjerende Stemme, og det er ingen hyklet Fromhed eller kjödelig Guddommelighed, naar jeg nu fra det sædelige Standpunkt lader Læseren höre en Forklaring om Kjönsomgangen. Jeg gjentager for Læseren, at de sörgelige Iagttagelser og de elendige Fölger af unaturlige Overtrædelser, jeg i min Stilling hver Dag kommer i Berörelse med, har fyldt mig med saadan Afsky, at jeg betragter det som mit Livs Opgave at træde op mod disse skrækkelige Vildfarelser af den menneskelige Sandselyst, med Alvor i Ord og Gjerning, at opsöge alt, hvad Viden-

skaben af medicinske Midler formaar, til Lindring og Helbredelse for de Ulykkelige, der hele Livet igjennem, hvis ikke den dygtigste og mest hæderlige medicinske Behandling kommer dem tilhjælp, vil kun blive til en Byrde for dem selv og til Skræk og Afsky for andre.

Mit Kjendskab til den store Udbredelse og de dybt indgribende Fölger of disse ulykkelige Sygdomme, er saa sikkert begrundet, at den faste Villie tilskynder mig, at optræde imod denne Omgangssygdom af Menneskeheden overalt, hvor den viser sig, og med al mulig Magt bekjæmpe den; hverken Fordom eller misundelig Ondskab skal forhindre mig i mit Værk; men tvertimod paa det ivrigste fortsætte min Stræben.

Jeg appelerer til den sunde Menneskeforstand og den rette Fölelse, om et saa oprigtigt og gavnligt Forehavende, forbunden med tusinde og tusinde Erfaringer, ikke giver mig Ret i de Lærdomme og Anskuelser af Moralen, at bringe dem til at forstaa, at de enten af Uvidenhed eller Letsindighed overtræder den Forordning og Befaling af den hellige Natur og Dyd.

Betænker vi, at Kjönsomgangen er Menneskene fuldt forordnet af den Almægtige selv, og at avle Börn er kun at fuldbyrde et Bud af Naturen, saa ligger det strax klart for Öiet, at fortsætte denne Drift af Natur-Nödvendigheden, omgi-

vet og bevaret af en hellig Nimbus, og at en ikke gjennem denne Drift af Naturen fremkaldt Nydelse er foragtelig Misbrug, en Udyd, en skrækkelig Forbrydelse imod Guds Bud, og den vise Natur. „Tag Eder iagt, thi Gud lader sig ikke bespotte!" siger den hellige Skrift, og til dem, der kun med lunkent Hjærte Gud og Guds Ord betragter - raaber jeg: De samme Ord gjælder ogsaa for Naturen! Ogsaa den lader sig ikke bespotte, ikke misbruge; utallig hævner den enhver Misgjerning, som man begaar imod den.

Det er en Last at misbruge en os skjænket Kraft og Evne, naar vi anvender vor Saft kun for at tilfredsstille vore Fornöielser, og ikke med det Forsæt at avle Börn, eller uopfordret af Naturens Drift tvinges til at udtömme vort Legeme. Den store Guds Gave, som adskiller Menneskene fra Dyrene, nemlig Menneskets Skabelse, förer den indvortes Overbevisning med sig, at vi er givet Kundskab om det som er godt og ondt, og vi ere ansvarlig for vore Gjerninger. Gjennem den herlige Formue ere vi satte istand til at fatte den Betydning og den Værdighed som Kjönsomgangen forlanger; vi bærer rigtignok ogsaa, grundet derpaa, Fölgerne af Misbrugen paa vore Skuldre, og hvad der ved Dyrene synes naturlig, er hos Menneskene for Guds Öie en strafværdig Forbrydelse. Derfra kommer Indförelsen og Helligholdelsen af Ægtestanden, som har det Öiemed, at trække sig tilbage fra Indflydelsen af formegen Opirrelse, Misbrug og elendige For-

förelser, og lette os Fuldförelsen af Kjönsomgangen paa ædlere og naturligere Maade. En anden Mand er den, som kan trykke et elsket, med rent Hjerte avlet Barn til sit Bryst, og til hvem hans tro og opofrende Ægtefælle med Agtelse ser, end den som er ugift, en Pebersvend, af natlige Udsvævelser, udmattet og utilfreds, kommer hjem til sin ensomme Leilighed. Med hvilken velbegrundet moralsk Overvægt betragter den lykkelige Fader den barnlöse Pebersvend, den kummerlige, syge Lykkefrister!

Saa mægtig og indgribende er Kjönsomgangen i vor aandelige Kreds, at vi enten finde Himlen eller Helvede deri. Opfylde vi Driften af vor Kjönsomgangs Tilböielighed paa naturlig den höie Drifts betænkte Maade, saa byder os den derved forbundne Nydelse og andre deraf flydende Fölger en herlig og altid ny Opmuntring og velgjörende Spændinger af vor aandelige Kraft; en Glæde som intet paa Jorden kan erstatte, og Tilfredstillelse i vore moralske Fölelser. Men synde vi imod Bestemmelsen af Naturen, saa er Straffen frygteligere, desto langsommere og senere dens Indtrædelse sker. Smaa er forholdsmæssig de legemlige Lidelser, som ere Fölger af disse Udsvævelser, men skrækkelige og til Galskab pirrende er den Skyldiges Bevidsthed, og den aldrig hvilende Anger; Naturen og Moralen har udtalt deres Spot, for at han har ödelagt sine dyreste Kræfter, og det besmitter det höieste Öiemed af hans legemlige Tilværelse: „Tag Eder iagt, Gud lader sig ikke bespotte!" Ikke lige strax bemærker

Du de skrækkelige Fölger af Synden; aarelang gaar maaske Synden Eder forbi, som det synes, uden nogen slemme Fölger Du betragter de förste Forvarsler endnu ringe, — da pludselig optræder Straffedommen med rædsom Strenghed, og du staar der tilintetgjort og ruineret, bespottet af Verden, legemlig, aandelig og moralsk ödelagt!

Derfor til Slutning af disse Betragtninger endnu engang: Kjönsomgangen og dens Tilfredsstillelse er en Anordning af Skaberen, moralsk tilladt, ja endogsaa paalagt som Befaling, men det er ogsaa Grunden til, at vi kun i Bevidstheden af vor Ære tör fölge denne Drift, at vi altsaa opfylde et Bud af Naturen, men ikke deri söge urene Fornöielser. Da Tilfredsstillelse af Kjönsomgangen er naturlig og moralsk, saa ere unaturlige Forargelser i denne Retning belagt med desto haardere Straffe, da denne Tilstand er den störste og vigtigste til hvilken Naturen har bestemt os.

Det förste og bedste Middel derfor til at forhindre Udbredelsen af Kjönsomgangs-Udsvævelser burde være vor Bestræbelse at bibringe alle unge Mennesker den höie Betydning, og den naturlige Ære om Kjönsomgangen. Saa længe den langt större Del af Ungdommen i Kjönsomgangen kun söger en Nydelse eller Fornöielse, saa længe har vi heller intet Haab om at se vore lykkelige Efterfölgere bekronet med Held. Jeg henvender mig derfor til Eder Forældre, Lærere og Opdragere at understötte mig i dette saa store og fortjenstfulde

Værk. Det er en af de störste Feil i vor Opdragelse at lade denne höist vigtige Gjenstand ganske uberört. Ungdommen söger Belæring derom, og finder dem almindelig gjennem de Faldne, og blive paa denne Maade allerede tidlig gjennem Giften af Synden besmittet, og med skadelige, syndefulde Anskuelser fordærvede. Tal aabent og ærligt med Eders Börn og Myndlinge om denne Sag, som naturlig af Skaberen skal og maa helligholdes og er en Befaling; lær dem at kjende den fulde Betydning ogsaa dermed den store Forbrydelse, samt dens Fölger, saa vil alle have den Fornöielse at se, at Eders Börn grundfæste en lykkelig Familie samt avle et sundt Efterfölge, og Velsignelsen derfor vil hvile paa Eders Hoved, fordi I har beskyttet dem fra Syndens Forbandelse.

Andet Kapitel.

Uterlige Udsvævelser; Onaniens Virkning paa Aanden og Legemet, isærdeleshed paa Nervesystemet.

Mange, ja vistnok störste Delen af de Ulykkelige, som er hengivet til et udsvævende Liv siger om sig selv, at de maa bedrage sin Samvittighed for at berolige den altfor store Heftighed af deres Kjönsdrift, som tvinger dem til at tilfredsstille den. Men naar man ret betænker, saa vil man snart se det uholdbare og skuffende i disse Undskyldninger; man maa uden Tvivl se Forskjellen mellem Naturens Drift og Lidenskab; thi Tilfredsstillelse af den virkelige Fordring af Naturen bringer aldrig nogen slem Skade, kun Opfyldelse i Fordringen af Lidenskaben. Derfor siger ganske rigtig et bekjendt Ordsprog: „Lidenskab er det, som Lidelser foraarsager." Paa den samme Maade kunde enhver Tyv og Morder undskylde sig, idet han siger: Jeg kunde ikke modstaa Fristelsen! Det er jo netop det guddommelige af den menneskelige Natur, at de skal staa over Lidenskaben. Naar et Dyr, som

Hunden eller Haren, fortsætter Lidenskaben indtil det bliver sygt, saa er det alligevel uskyldigt, thi de forstaar ikke Fölgerne af deres Gjerninger, ikke heller kan de forudse, ei heller kjende Grunden naar Sygdom indtræder; men Menneskene kan det, fordi de kjender sin Gjerning og Fölgerne af sin Handlingsmaade. Af denne Grund bliver letsindige Udsvævelser med fuld Ret brændemærket som en Udyd, en Last af slemmeste Sort. Naar saaledes den menneskelige Retfærdighed har funden for godt, at de i saadanne Tilfælde paa sig selv begaaede Rov og Mord at lade gaa ustraffet hen, saa overtager den mishandlede Natur sin egen Sag det straffende Dommerembede, og de vil ikke lade en Skyldig undslippe, men straffe med umaadelig Strenghed!

Naar jeg ogsaa medgiver at hos mange Mennesker er Kjönsdriften meget heftig, saa maa jeg gjöre Læseren opmærksom paa, at denne Grad i Regelen af Naturdriften er unaturlig og kommer af upassende Levemaade, kunstig, opirret Drift. En ung, sund og kraftig Mand, som hverken har legemlige eller aandelige Anstrængelser, men nyder under slige Forholde formeget nærende Stoffe, ophidsende Drikkevarer, eller opvækker Fantasien gjennem Læsning af slibrige Romaner, Samtaler, Billeder o. s. v., den Kjönsdrift er falsk og Kjönsomgangens Nydelse er for ham kuns en Fornöielse — en saadan Mand maa ikke forundre sig, naar Kjönsdriften vaagner stærkere hos ham end hos an-

dre Mennesker. Men hans Forstand burde sige ham, at denne heftige Fölelse er foraarsaget af ham selv, og at den derfor er unaturlig, og at den maa undertrykkes. Der gives intet bedre Middel for denne Undertrykkelse af Kjönsdriften, end Maadehold og ivrig Beskjæftigelse af Aanden og Legemet.

Naar jeg i dette Kapitel tager nærmere i Betragtning Fölgerne af Udsvævelser, saa har jeg först og fremst med Lidelser at gjöre, hvilke viser sig som ganske almindelige Aabenbarelser, og i Særdeleshed Lidelser i Hjernen og Nerverne. De Sygdomme, der er fæstet til et Sted og er synlig for Öiet, vil i det næste Kapitel fuldkommen blive omtalt. Det er en Ulykke, at de sörgelige Fölger af letsindig Udsvævelse viser sig sjelden straks, men derimod næsten altid sildig, saa at Letsindigheden kan vugge sig i en bedragende Sikkerhed. Paa denne Tilstand lægger jeg derfor en ganske særdeles Vægt, ikke som en tör Moralpræst, men derimod fra en Læges Standpunkt, som har givet sit hele Liv for at bekjæmpe disse Fölger af Synden, og jeg anraaber Læseren: Smil ikke foragtelig! Tro ikke, at det er Overdrivelse. „Min Natur er kraftig, jeg kan ikke mærke det ringeste." Sörgelige Indbildninger! Thi Fölgerne blive aldrig borte, og jo senere de indtræder, desto skrækkeligere og mere ödelæggende ere de. Naturen er langmodig og den lader dens Fornærmer en lang Frist til Omvendelse, den uforbederlig straffe uden Medlidenhed. Med Ungdomskraft udrustet, begynder Udsvæveren sin egen Öde-

læggelse. Hvilket Underværk at en lang Tid erstatter Ungdomskraften det forödede? Men naar saa Tiden indtræder, da Legemet skal leve af det som Ungdomskraften har skabt, saa viser det sig, at Legemet ingenting er, kun et dödt Korn, en Frugt uden Saft, t visnet Blad, som det svageste Vinpust blæser fra Træet.

Det er ulykkeligvis Sandhed, at denne Elendighed til alle Tider af raa, men ogsaa af velopdragne Mennesker bliver gjentaget, som Optegnelser af de gamle Skribenter beviser. Men alle disse Skribenter udtrykke enstemmig deres Afsky for denne skrækkelige, unaturlige Forbrydelse og beskriver deres forfærdelige Fölger, som bevirker Ödelæggelsen af deres eget Legeme, og dræber Inklinationen til Ægteskab, ödelægger Dyden og formindsker Forplantelsen af deres Slægt. Her er Pladsen, hvor jeg allermest maa udtale mig imod en Betragtning, som jeg allerede ofte haver bemærket. Man siger nemlig at det ikke er rigtigt at tale om hemmelige Udyder, fordi de, som endnu ere ubekjendte med disse, derigjennem blive bekjendte med dem, og til Udförelse af dem bliver saaledes forförte. Jeg er overbevidst om det modsatte. Hvad er det, som gjör at Kjönslivets Forhold og Nydelser blive saa fortryllende og tiltrækkende Intet andet, end at de hverken af Forældre eller Lærere faar tilstrækkelig Belæring om det hemmelighedsfulde Slör, som hele Verden söger at dække over for den let antændte Ungdoms Nysgjærrighed og Fantasi, og derfor bli-

ver den forbudne Frugt yndigere og forförisk. Da Opdragere og Forældre aldrig omtaler denne Gjenstand for deres Börn eller Pleiebörn, eller tilbageviser derhen sigtende Spörgsmaal, saa söger det unge Menneske Oplysning hos Alderskammeraterne som ogsaa har faaet deres Kundskab paa en utilladelig Maade, eller hos ældre umoralske, samvittighedslöse Personer som giver dem en Meddelelse som kun forgifter det rene, ungdommelige Sind, og lader dem se den vigtige Virkning i det menneskelige Liv fra et falskt og skadeligt Betragtningspunkt, Derfor bort med denne Bedækning, denne farlige Taushed! Hvem kunde bedre og med Værdighed belære deres Börn om dette Punkt, end netop deres egne Forældre eller deres Lærere. Man maa ikke forglemme, at beskrive de unge Mennesker om Tilstedeværelsen af de forskjellige Laster.

Jeg som Forfatter önsker at alle vilde gjöre sig bekjendt og fortrolig med min Bog, alle de som forestaa Skoler og Læreanstalter, ligesaa Geistligheden, Forældre, Opsynsmænd og forresten alle Personer, som ere anbetroet Opdragelsen af Ungdommen. Det vil være dem en nyttig Anvisning til at opdage de hemmelige Foretagender af dem, der staar under deres Opsigt, og tjene dem som Veiledning til at hindre eller formindske de sörgelige Fölger og Lidelser af denne Last. Jeg er overbevist om, at faar jeg Opmærksomheden ret henvendt paa den Elendighed, og de skrækkelige Fölger af Selvbesmittelse, saa er jeg forvisset om, at af en

usminket Forklaring af Forholdene vil kunne bygges det Fyrtaarn, som kan redde mangt et ædelt Menneske fra Undergangen. Selvbesmittelse er den sikreste, ja endogsaa den umiddelbareste Vei til Graven. Den förer langsomt til Döden, og vilde man bruge dette Middel, som raffineret Grusomhed, opnaaar man sikkert Maalet; thi Mennesket kjæmper dermed imod sig selv, det ödelægger ikke alene den jordiske Tilværelse, men ödelægger ogsaa Roligheden i sin Sjæl; det sönderriver ikke paa engang, men tvertimod langsomt den söde Fryd af Livet, af Familie, og med egen Haand skjænker han den forfærdelige Gift, som forbitrer hver Dag af hans Liv.

Allerede Hippocrates siger, at Sæden af Manden samles af alle Flydenheder i Legemet, og at det er det dyrebareste Stof Legemet besidder. ,, Naar et et Menneske taber Sæd ", skriver han paa et andet Sted, ,, saa taber det Livskraft ". Man burde derfor ikke undre sig over at en ofte Udtömmelse maa svække, thi Legemet bliver derigjennem berövet sin dyrebareste Flydenhed, Den hele Tid i hvilken Manden beholder Sæden i Sædekarrene, pirrer det ham til Vellyst, men den störste, flygtigste og tillige dyrebareste Del bliver af Blodet suget op og bringer gjennem denne Tilbagekomst de mest overraskende Forandringer med sig. Den bevirker Væxten af Skjægget, Haaret, forandrer Stemmen, og det ydre Udseende; ikke Alderen alene bringer disse Forandringer med sig, men derimod

bevirker især Sæden det, thi hos Gilding og Kastrerede vil man aldrig bemærke det.

Jeg har allerede gjort Læseren opmærksom paa, at Tabet af Sæden i Overmaadelighed vil have de beklageligste Fölger for Kjönslemmet selv, som ogsaa for den hele Organisme, især deleshed for Hjernen og Nerverne, og tilsidst Tabet af alle Aandskræfterne. Betragte vi nu disse sörgelige Virkninger af Udsvævelsen nærmere og i deres Enkeltheder, og begynder vi med Avleorganerne selv, saa finde vi uundgaaelige Fölger, og den förste og sikreste Virkning af Onanien, er en Formindskelse i Kræfterne af det mandlige Lem (*Penis*). Penisen taber ofte det halve af sin Störrelse, og ved Onanien taber den sin Evne til fuldstændig Opreisning.

Meget ofte blive de förste Kjendetegn paa Fölgerne af Onanien fulgt af endnu langt betænkeligere Aabenbarelser, idet den Lidende tager Feil af Grunden til denne Udygtighed, til en Opreisning, og ofte anvender de yderste og dog unyttige Anstrængelser for at opnaa Maalet. Dog ikke alene paa Penisen indskrænker denne Forminskelse i Omfang sig, ogsaa Stenene deltager deri, de blive mindre, og den ligeledes slappede Sædstræng lader dem enten begge lige, eller den ene mere end den anden hænge slap og visnet ned.

I sund og kraftig Tilstand, naar Mandskraften er stærk og virksom, bliver Stenene af deres Muskler trukket op til Mavebæltet, og Muskelen i Stenposen trækker den tilsammen og lægger den i

Folder. Ved en stærk Grad af Sygdommen ere Stenene höist ömme og smertefulde de hænge ned blöde og slappe, og Stenposen, hvis Folder og Rynker knapt ere til at bemærke, er bedækket med en unaturlig Glands og klæbrig Fugtighed.

Denne Tilstand viser altid Svaghed i Avleorganerne, uden at der derfor virkelig er nogen vigtig Sygdom forhaanden. Passende og behörigt anvendte Lægemidler kan give den Lidende hans Sundhed, Kraft og Fylde tilbage. Udspröitningen af Sæden sker enten for tidligt eller ufuldstændig, og Önsket om at gjentage Kjönsomgangen viser sig ikke saa snart, som för var Tilfældet. Da under saadanne Omstændigheder en Ægteskabsforbindelse kun förer til fælles Ubehageligheder, og Öiemedet af Ægtestanden, at avle Börn, kun kan stöde paa Hindringer, saa skulde Ingen, som mærker og föler sin Ufuldkommenhed, gifte sig, indtil han er bleven helbredet af en dygtig Læge, og alle Kjendemærker paa almindelig Svaghed ere bleven ryddet af Veien.

Foresten maa jeg betænke, at disse Aabenbarelser i Regelen er Forlöbere til andre og mere betydelige Lidelser; jeg gjör derfor alle De, hvilke befinde dem i denne Tilstand opmærksom derpaa, at de paa ingen aade maa stole paa Selvhjælp af Naturen thi den er allerede saa mat, at det er umuligt, at den gjennem sin egen Kraft og paa den sædvanlige Maade, selv kan hjælpe sig igjen. Skaden bliver altid större, og der er stor Fare i at opsætte. De Syge, hvilke i denne förste Tilstand af

Svækkelse forsömmer at anbetro sig til en god, dygtig og videnskabelig uddannet Læge, vil senere bittert og ofte forgjæves angre det. Af denne Grund opfordrer jeg enhver som er syg, af denne Art, indtrængende at fölge mit velmente Raad, som er bygget paa saa mangfoldige Erfaringer af min medicinske Videnskab, strax underkaste sig en fuldstændig Behandling. Kun altfor ofte blive disse skrækkelige Vanskabninger, disse forfærdelige Ödelæggelser og Lidelser af den væmmeligste Slags, tilskrive tidligere Udsvævelser; og dog ere de kun opstaaet gjennem en feilagtig Behandlig, isærdeles samvittighedslös Anvendelse af Kviksölvmidler. Dette rigtignok velgjörende, og næsten anseet som uundværlige, men dog ligesaa farlige Middel, frembringe Sygdomme og Lidelser, der ere skrækkeligere end Syphilis: „Lystsmitte“.

Jeg er gjennem Tiden og ved min mangeaarige Erfaring kommen saavidt, aldrig i noget Tilfælde at betjene mig af Kviksölv for mine Patienter, og min Helbredelsesmethode ligesom mine Medikamenter har især derfor en saadan udmærket Fremgang og Lykke, fordi jeg undgaar aldeles at anvende et Middel, af hvilken den samvittighedsfulde Læge, aldrig kan vide, om han vil gjöre Nytte eller Skade dermed.

En Anden og ikke saa sjelden optrædende Fölge af Udsvævelser, isærdeles Onanien, er den sygelige Udvidelse af Stenposeaarerne, Krampeaarebrok, ogsaa kaldet: Varicocele. Denne Sygdom

angriber ialmindelighed mere den venstre end den höire Sten, og forekommer overmaade ofte hos unge Mennesker, saaat de der lider af Blodstandsninger i Underlivet (Hæmorrhoidanlæg), Piles, ogsaa kaldt, den gyldne Aare, og indgroet Stolegangsforstyrrelse og deslige. Ogsaa er det ofte en Fölge af anstrængende og haardt legemlig Arbeide, en vedholdende siddende Stilling (som hos Typograferne), og foraarsager i deres nederste Del betydelige Besværligheder (mest af en vægtig, trækkende Fölelse). Iagttag derfor en regelmæssig Levemaade, ofte kolde Vaskninger, og brug Suspensorium. Videre slemme Fölger har det derfor heller ikke, eller dog ingen egentlig Indflydelse paa Avlefunktionerne.

Det mærkværdige ved denne Sygdom er, og har forresten det Gode ved sig, at den lidende beslutter sig för, og lettere henvender sig til en Læge. Dette tör jeg alligevel ikke forbigaa, isærdeleshed og gjentagende at gjöre Læserne opmærksom paa Fölgerne af Forsömmelser og opfordrer enhver til hurtigst muligt at henvende sig til en duelig og i disse Sygdomme erfaren Læge.

Disse som ogsaa de forhen angivne Lidelser, kan forresten ganske, uden Aarsag af de Syge, opstaa, og navnlig den slappe Nedhængen af Stenene er et ofte mærkeligt Tilfælde i de tropiske og hede Egne, ogsaa en Fölge af anstrængende og stillesiddende Studering. Omendskjönt Heldbredelsen i et saadant Tilfælde naturligvis er meget lettere, saa er

dog ogsaa her Fölgerne af Forsömmelse farlige, og isærdeles anbefales sikker Behandling.

Den forhen omtalte fede, klæbrige og ækel lugtende Afsondring af Stenposen findes ogsaa ved Varicocele, kun i en endnu stærkere Grad giver ofte Anledning til ömme Steder i Huden paa Laarene; ved Urenlighed og Forsömmelse opstaar ikke sjelden smitsomme og langvarige Ringorme, eller ogsaa Saar, som ere uhyre besværlig at helbrede.

Har Misbrugen saa skadelge Fölger paa Avleorganerne, er dette endnu mere Tilfælde ved Forödelsen af Sæden for hele den övrige Organism I Begyndelsen anstrænger Organismen sig uden mærkelig eller kjendelig Forvarsel at erstatte den tabte Sæd; men snart er den, ved den altfor store Forödelse, kun endnu istand til dette paa Bekostning af Legemets hele Formue. Sammensat af det dyrebareste og bedste Stof, kan Sæden ogsaa kun paa Bekostningen af de dyrebareste Organer forödes. De Udsvævende og Onanisten udtömme ikke mere Sæd. Nei! men Hjerne, Nervemasse, Rygmarv, Hukommelse, Syn, Forstand, Skarðsind, forresten Livskraft i enhver Skikkelse!

Er den Udsvævende endnu meget ung, endnu i Væksten, saa er Fölgerne af hans Last den mest bedrövelige; han bliver aldrig, uden dygtig medicinsk Hjælp, en Mand! Idet alle disse Kræfter paa en kaad og lastefuld Maade forödes, hvilke Naturen havde bestmt at give hans Legeme Styrke og Fuld endelse af Mandigheden, berövede han sig selv Mu

ligheden gjennem egen Kraft, at opnaa det Punkt, som den naturlige Udvikling har sat som Öiemed. Hans Vækst bliver afbrudt, Stemme, Skjægvækst, Mod og Energi bliver standset, ja ganske ödelagt. Er nu saadan en ulykkelig Stakkels Legeme af Naturen allerede svag, saa kan man ikke tænke sig et skrækkeligere Syn end netop en saadan, som har ödelagt sin hele Tilværelse. Huden er sædvanlig bleg og slap, blaaagtig om Öinene, Ansigtet er besat med Finner og Udslet, det svækkede Legeme kan ikke taale de ringeste Anstrængelser, en rask Bevægelse, saa kort den være maa, gjör ham mat og aandelös, thi det hele Muskelsystem er paa en mærkværdig Maade aldeles afmægtigt, Armene og Laarene taber deres Fasthed, Legemet bliver böiet, Skuldrene træder frem, de forhen faste, lette, elastiske Skridt blive træge og skjælvende. Den af Naturen med Aand og Talent begavede unge Mand bliver sörgmodig og livstræt; hans Aand er aldeles död for dydige, begeistrende Tanker, for Helligheden af Religionen; de rene Nydelser, hvilke den anbefaler, ere ham modbydelige. Hans hele Liv bliver for ham en Række af stillepinende, bebreidende Dage, og ængstelige Selvanklagelser; thi han föler ganske sikkert, at han er Skyld i sin egen Elendighed, hans Sörgmodighed og hans Livsutaalmodighed vil derfor tilsidst drive ham til Selvmord.

En Kjöbmand, som det syntes, havde alt, hvad der kan gjöre et Menneske paa denne Jord lykkelig, blev fundet en Morgen tidlig död i sin Seng; en

Pistol, som han endnu holdt i sin Haand, havde endt hansLiv, og ingen havde kunnet opdage Grunden til hans Selvmord, hvis han ikke havde efterladt en lille Seddel, paa hvilket stod skreven disse Ord: „Jeg er udygtig og unyttig paa denne Jord“. Mangeaarige Erfaringer, har bragt mig til den Overbevisning, at mange Selvmord af den samme Aarsag blive begaaet.

Ved denne Sags sygelige Tilstande bliver man uimodtagelig for ydre Indtryk. Den ringeste Forandring af Temperaturen virker strax paa saadanne Stakler, Sommerheden er dem byrdefuld, og Kulde om Vinteren gjör dem bedrövet og tungsindet. De ere uhyre meget udsat til katarhiske Plager, faar meget let Snue og deres Legeme modtager alle Indflydelser og Atmosfærer, ligesom det mest fuldstændige Barometer. Sanserne, nemlig Synet og Hörelsen, synes meget svækket, Sövnen, naar den forresten indtræder, bliver afbrudt af forfærdelige Drömme, igjen andre Syge af den Slags, befinder sig stadig i en Sovesyge, lider af Tungsindighed, eller hysteriske Tilfælde og deres Fölger; de sukke, græde og skjælve meget ofte. Atter andre har et Slags kalkagtigt Spyt eller lide af Kathar (Flod i Hovedet), krybende Feber og Svindsot. Hos mange Syge er en Opreisning af Avlelemmet aldeles umuligt, hos andre igjen flyder Sæden ud ved den ringeste Kildren eller den svageste Opreisning, ja endogsaa ved anstrængende Stolegang. Mange have stadig en Dryppert, som beröver dem de sidste Kræfter;

andre lide af Urinvinde (Koldpis), som ofte foraarsager store Lidelser. Hos mange kommer der Bylder paa Stenene, paa Penisen, paa Blæren og Sædstrængen. Endelig gjör denne Udtömmelse af Livssaften dem forvirret eller befrier dem fra deres Lidelser gjennem Döden, og det i deres bedste Aar.

Hengiver der sig Nogen til Onani, först efter at have opnaaet deres Mandbarhed, og ved et fuldstændig udviklet Legeme, saa vil rigtignok ikke Fölgerne i Regelen vise sig saa raskt og maaske hellerikke saa slemme, som jeg haver beskrevet. Men de udebliver ikke, og straffer for denne skrækkelige Last. Sædvanlig tager Lidelsen hos dem en anden Retning, men Slutningen er den samme: Dumhed, svækket Aand, Vandvittig, en tidlig Död!

Det er naturligt, at et saa ofte, paa et og det samme Sted af Legemet udövet Berörelse foraarsager en formeret Blodtilförelse til disse Steder. Denne frembringer i Begyndelsen en unaturlig Opirrelse, senere en uudblivelig Slaphed. Denne Tilstand har Indflydelse ikke alene paa Avleorganerne men ogsaa de omgivende Dele, og af disse meget ofte Endetarmen. Ingenting foraarsager de store Lidelser af Hæmorhoiden (den gyldne Aare) saa meget, som Onanien og liderlige Udsvævelser. Medens Hæmorrhoiden, naar den er opstaaet af Fuldblodighed eller anden naturlig Aarsag giver Lindring ved Blodudtömmelse, finder det modsatte Sted, naar den frembringes gjennem en unaturlig Opirrelse. da svækker den og udmatter. Snart er

Tiden forbi hvor Hæmorhoiden var flydende, og saa begynder Lidelserne, af hvilke jeg först vil nævne haardnakket Stolegang. Ofte fölge forfærdelige, pinende Kryds- og Rygsmærter, og virkelig rædsomme ere disse Lidelser, især naar Slappelsen af Endetarmen gaar saavidt, at Udtömmelserne enten ubemærket flyder, eller hvor en Stolegang maa frembringes ved kunstige Midler. Den slappede Tarm fortörres tilsidst, indtil den kraftlös, aldeles forsager sin Tjeneste. Pinslerne er saa store, at Döden i Virkeligheden er en Velgjerning. Jeg kjendte engang en ung Farmer, i Besiddelse af en elskværdig og god Kone, som trods alle Bestræbelser maatte dö den overskrevne elendige Död — Fölgerne af et stormfuldt, udsvævende Liv. Hans Svaghed var ofte saa stor, at han ikke engang kunde holde en Ske imellem Fingrene, og dette paa en Alder af 34 Aar! Hvilke Selvbebreidelser maa denne Mand ikke have haft ved at skue paa sin blomstrende, kraftige Hustru!

Ligeledes husker jeg et andet, ikke mindre skrækkeligt Eksempel, i min Praksis, hvis Forlöb var anderledes og hvilket jeg kun omtaler for at vise, hvortil menneskelig Fordærvelse, parret med Uvidenhed kan före, og at Onanien altid vil drage sin velfortjente Straf efter sig. En ung Mand, en Lærling, havde hengivet sig til denne Last. Skjönt han godt kjendte Betydningen af Sædtabet, lod han sig dog ikke skræmme, men foretrak, at hengive sig til Lasten, og tænkte paa en Maade, til at gjöre det

uskadelig for hans Legeme. Han kom paa den Ide, at forhindre Udflydelsen f Sæden ved at trykke paa Middelkjödet. Det lykkedes ham, og han troede da at være sikret for alle slemme Fölger. Men han vidste desværre ikke, at han, ved at standse Sædens Udflydelee af Urinröret vilde foraarsage Inflamation. Efter en meget kort Tid, dannede der sig paa Laaret en Fistelaabning, gjennem hvilken Urin og Sæd nu havde fundet Udvei. Her flöd det ud af bestandig, istedetfor at blive paa den Plads, som var bestemt af Naturen. Dette forhindrede naturligvis Helbredelsen af Fistelen, og som Fölge af dette stadige Sædtab, traadte raskt, underTegnet af almindelig Svækkelse, Döden ind. Paa saadanne Afveie förer denne Last, og ligeledes saa forfærdelig hevner den mishandlede Natur sig.

Enhver Onanist vil, dersom han ikke itide söger rigtig medicinsk Bahandling, være udsat for Fölgerne. Sygelighed i Rygmarven og dens Nerver, Rygmarvslidelser er næsten altid Fölgen af Udsvævelser; ved nitiende Delen af alle Rygmarvsyger, vil den Forudsætning findes at være rigtig. Hvor vigtig Rygmarven og de udgaaende Nerver ere, lader sig let tænkes, thi gjennem dem faar vi den ubekjendte Bevægelse af Organerne i Bryst og Underlivshulen. Er disse saa yderst vigtige Dele syge, da er hele Systemet i Uorden, Fordöielsesorganerne först og fremst. I Begyndelsen söger Legemet at erstatte den tabte Sæd, og denne Stofveksel er derfor ogsaa saa meget virksom, Appetiten er betyde-

lig og reiser sig i mange Tilfælde til Graadighed, saa at de deraf Angrebne sluger Spisevarerne med en rigtig Ulvs Begjærlighed. Men selv det största Kvantum af nærende Spise er ikke i Længden nok til at fornye og holde Skridt med Sædudtömmelsen. Frembragt bliver rigtignok Sæden, nu som för, kun med den Forskjel, at dette nu sker ved Bekostningen af de b.dste Bestanddele af Legemet. Gjennem dette nye Forhold taber Appetiten sig. Udtömmelserne bliver ringere, forbundne med heftige Krydssmerter, Leveren bliver nervös og pirrelig, og den Syge bliver fortrædelig, lunefuld, mat og slap; stönner, sukker og skriger i Sövne, bliver mager og faar et graat, blegt Udseende. Sluttelig indfinder Rygmarvlidelserne sig, og den skrækkelige, nögne Sandhed stirrer en i Ansigtet: man er ruineret. Smerterne tiltager i en forfærdelig Grad, Krampetrækningerne begynder og tilsidst aldeles Lamhed eller Fölelslöshed og Afmagring, særdeles i de nederste Ekstremiteter. Det bliver Enden paa det hele; i denne hjælpelöse og beklagelige Tilstand slæbe de ulykkelige Syge, maaske endnu et Par Aar hen til Skræk og Afsky for sine Omgivelser, indtil han, kvalt af Samvittighedsnag, dör en elendig Död. Jeg har allerede paa andre Steder i denne Bog omtalt de forfærdelige Bebreidelser af Selvbevistheden, og ved det godt, at der gives mange, som vil smile derover, og ikke tro paa Magten af Samvittigheden, jeg ved ogsaa, at der er forfærdelige Forbrydere, ja selv Mordere, som ikke tro og aldrig har haft Samvit-

tighedkvaler; men i Besiddelse af min medicinske Autoritet og Erfaring, kan jeg modsige disse Tvivlere, og paastaa, at Samvittigheden spiller en meget stor Rolle i Sygdomme, man selv er Skyld i. Desto slemmere Tilstanden er, desto mere nagende og pinefuld erindrer Samvittigheden den Syge om hans egen Skyld.

Dog ikke alene paa Fordöielsesorganerne er det at denne fordærvelige Virkning viser sig. Er Organerne i Underlivshulen og dens Nerver allerede svækkede, ligger Næringen ufordöiet og er der kun en Tanke af Anlæg til Lungelidelser, saa lader Fölgerne hellerikke vente paa sig, og uden rigtig medicinsk Hjælp bliver Resultatet ufeilbarlig Lungesvindsot. Desværre bliver ofte Aarsagen af denne Sygdomsform miskjendt, den Syge skjuler det, og Læger hvilke ikke have tilstrækkelig Erfaring tænke ikke derpaa. De behandle en saadan Lungelidelse som enhver anden, og naturligvis uden nogen Virkning. Her oplyses, hvor vigtig det er, at den Syge, hvis han tror, at hans Lidelser ere i Sammenhæng med hans Udsvævelser, aldrig maa han skjule det for sin Læge. Det er af störste Vigtighed for Lægen at vide, om Patienten har været hengivet til et udsvævende Liv, og kun ved at henvende og anbetro sig til en Læge, som har den nödvendige Erfaring, og som er bekjendt for sin Dygtighed i denne Slags Sygdomme, kan der være Haab om Redning.

Ved Begyndelsen af disse Lungelidelser be-

mærker man, at Urinen bliver mörkere og melkagtig. Appetiten forandrer sig kun meget lidet, og Tungen beholder det sædvanlige Udseende; men tager Sygdommen til, saa inflammeres Halsen, og de röde Taarekilder i Öiet blive perlemorhvide; Kinderne ere ofte röde, ofte blege, og Udtrykket i Ansigtet af den Lidende er ofte bedrövet.

Förend jeg beskriver de slemmeste og betydeligste Fölger af Udsvævelser, nemlig Plagen i Hjernen og Nerverne, vil jeg kortelig omtale den forholdsmæssig mindre Elendighed, som flyder ud af den samme Kilde. Gigt og rheumatiske Lidelser af alle Slags, har kun altfor ofte deres Oprindelse fra Slappelsen af Nervene og forceret Blodomlöb som Fölge af for ofte Tilfredsstillelse af Vellyst. Siden utænkelige Tider har Folkemeningen tilskrevet Aarsagen for Tabet af Haaret den overmaadelige Vellysts Nydelser, og denne Mening er ikke ubegrundet. En stærk Haarvækst er sædvanlig et godt Tegn paa meget stærk Avlekraft. Naar, som Fölge af Umaadelighed, Væksten af Haaret formindskes, synes det som om Naturen, som ved at bruge sine Midler paa en husholderisk Maade, opgiver dette Smykke, som ikke er af Vigtighed. Haarene blegne; Hovedet bliver tidlig skaldet, förend Ansigtstrækkene har naaet den aldrende Mands ærværdige Udseende.

Skjæggelöshed er næsten altid et sikkert Bevis paa en vellystig Vane; et Ansigt uden Skjæg og en kvindelig Stemme, mishager Damerne.

Meget ofte har jeg fundet og bemærket, isærdeles hos Onanisten, en ubehagelig Uddunstning af de Dele, som omgiver Avlelemmet. Denne Plage, omendskjönt væmmelig og let at bemærke, er dog ikke forbunden med nogen slem Skade, men tjener dem, som besidder Dömmekraft til Anvisning, at den Lidende er hengivet til vellystige Laster.

Lader saadanne Mennesker, trods alle Advarsler, sig ikke afholde, og vedbliver med Lasten, saa vil hans hele Nervesystem lidt efter lidt blive forfærdelig ödelagt, og tilsidst öve sin Virkning paa Nervernes Udgangspunkt i Hjernen. Dette er ikke saa forunderlig, naar vi erindre, at al Opirrelse er forbundet med betydelig Blodtilströmning til Hjernen. Energien og Viljefasthed blive derved svækket. Ulyst, Lunefuldhed, Modlöshed, Afsky og Modbydelighed imod höiere og ædlere Tanker komme mere tilsyne; Afsky for Arbeide, Dovenskab, og en modbydelig Hæng til at beskjæftige sig med smudsige og ophidsende Taler, Skrifter og Billeder viser sig. De Syge lide ofte af Hovedpine, Besvimelser, forfærdelige Drömme, Sövnlöshed, indtil deres Tilstand, uden en god Kur, ender enten med fuldstændig Galskab, eller at Fortvivlelsen giver dem et Mordvaaben i Haanden, for at gjöre Ende paa en jammerlig Tilværelse som tilsidst er bleven dem en utaalelig Last. Man kunde næsten tro, at jeg overdriver, men jeg paastaar. at mere end tre Fjerdedel af alle Vanvittige har Onanien at takke for deres sörgelige Tilstand.

Omendskjöndt jeg i dette Kapitel allerede har beskrevet störste Delen af disse Sygdomme, saa er der dog endnu nogle at anmærke, men grundet paa deres særegne Beskaffenhed, har jeg tilegnet dem et eget Kapitel. Til Oplysning for de, som muligvis tror at jeg overdriver min Skildring af Onaniens Fölger, vil jeg bemærke, at et Menneske naturligvis ikke kan blive overvældet af alle disse Lidelser paa Engang, men kun af nogle af dem; men hver enkelt er saa skrækkelig, at jeg atter og atter vil formane og indstændig bede Enhver, der er Lasten hengiven, om at holde op dermed, og itide betænke Ordsproget i Bibelen, som siger: "Menneske, betænk Enden!"

Hvis nogen synes, at jeg opholder mig forlænge ved dette Emne, saa vil jeg svare, at man förs fuldstændig maa kjende en Elendighed, for at kunne raade Bod paa den, og af den Grund har jeg saa nöie som muligt beskrevet alle forekommende Fölger af Onaniens skrækkelige Last. Jeg kan der for nu tale desto mere forstaaelig om, hvad der lader sig gjöre for at forhindre og helbrede disse Lidelser.

Jeg vil da henvende mig til Forældre, Opdragere og Lærere. I deres Hænder er det lagt at kunne dræbe Lasten i Födselen og de maa komme mig til Hjælp ved min store Opgave.

Jeg kan ikke andet end gjöre alle Bestyrere og Ledere af Ungdommen opmærksom paa, at det er deres hellige Pligt at holdt Öie med denne væm-

melige Synd, at opdage og forhindre den. Den rene, ubesmittede Sjæl i Barnet, er det Pant, som Herren har anbetroet dem og som han ren og ubeplettet forlanger tilbage igjen; de vil engang faa et tungt Ansvar dersom de ikke har fulgt mit Raad.

Derfor maa Forældre og Lærere sörge for, paa en passende Maade, at belære de dem Anbetroede om de Forhold som staar i Forbindelse med Avlelivet; belære dem om den moralske og materielle Betydning og Fölge af Kydskhed og af Udsvævelser, og navnlig da i Særdeleshed forklare dem Onaniens skadelige og skrækkelige Fölger.

Alle de andre Lidelser, som ere en Fölge af Onanie og Udsvævelser, og som jeg har omtalt, ere af en saa alvorlig Beskaffenhed, at den medicinske Behandling maa lede alt. Naturens Omhu for Bevarelsen og Forplantningen af Menneskeslægten er saa stor, at den, selv i Forbindelse med den menneskelige Viden, gjör de störste Anstrængelser for at gjenopbygge hvad Synd og Udsvævelser har ödelagt. Jeg kan derfor til alle de, som lide under Fölgerne af Lasten, sige, at de kan vente Hjælp og Helbredelse; men Betingelserne ere: Fuldstændig Standsning af Lasten, Udeladelse af alle Kvaksalverier og strængt efterfölge min Helbredelsesmethode. Jeg gjentager endnu engang min Advarsel imod Kvaksalvere og Markskrigere, ja selv mod virkelige Læger, hvis Praksis i denne Retning kun er meget ringe. Ved de talrige Erfaringer, som staar mig til Raadighed, er jeg fuldstændig beretti-

get til at udtale denne Advarsel. Jeg har gjort disse Sygdomme i alle deres Skikkelser til et Specialstudium og jeg ved hvor let et mindre erfarent Öie kan lade sig bedrage. Dertil kommer, at min Behandling er væsentlig forskjellig fra de hidtil sædvanlige. At min er bedre, beviser min Lykke, og at udtale dette holder jeg for min Ret og min Pligt til Interesse for Lidende og alle som trænger til Hjælp.

Ttedie Kapitel.

Besmittelser, Ufrugtbarhed og Afmægtighed.

De afsondrende Kjærtler i det menneskelige Legeme er i uafbrudt Virksomhed. Ligesom Leveren stadig er virksom for at frembringe Galde, og Nyrene at skille Urinen fra Blodet, saaledes ere også Stenene virksomme i at frembringe Sæden. De levere deres Vædsker til Sædblærene, ikke derfor, at de af Blodet bliver opsuget igjen, men derimod, for at deres Fraskillelse kan finde Sted, da dette er nödvendig til kjödelig Omgang. Gjennem Udspænding af Sædblærene opstaar Pirrelighed og Tilskyndelsen, som er nödvendig til Forplantning af den menneskelige Slægt. Naar Lysten alene lod sig lede af denne Drift, og naar det fordærvede Menneske, istedetfor gjennem en slet Vane eller gjennem smudsige Billeder at opirre sine Organer, og ligesom Dyrene strængt fölge Naturens Önsker, saa vilde man ikke kjende disse Sygdomme, som opkomme gjennem liderlige Udsvævelser, og Frugtbarheden vilde være lige saa stor som hos Dyrene.

Da Sædblærene, ligesom Galden, kun kan udspændes til en vis Grad, saa opsluge de tildels de

flygtigste Dele af Sæden, og omendsjköndt Omfanget af Blærene derigjennem formindskes, saa foraarsager dog det tilbageblevne, da det er skarpere og mere opæggende, paa en uimodstaaelig Maade Opreisninger og tilfredsstilles det ikke paa en naturlig Maade ved at leve sammen som Mand og Kone, saa befrier Sædblærene dem meget ofte selv af den overflödige Flydenhed, hvilket man haver givet Navnet af "Pollution" (frivillig Sædoverflod). Ofte bemærker man det ikke, men bliver Opmærksomheden henvendt paa disse Udtömmelser, saa sker det mest kun, naar deres altfor hyppige Gjentagelser finder Sted og Skræk for Fölgerne opvaagner.

Omendskjöndt den menneskelige Natur er forskjellig, og bestemt Maal lader sig godt sætte, hvor ofte Pollutioner kan fremkomme, saa kan man dog i Almindelighed sige, at den Slags Udtömmelser, naar de forekommer oftere end 8 Uger, enten altid fremkomme gjennem unaturlige Aarsager eller ogsaa ere de et Tegn paa Svaghed.

Da Sædtabet stedse maa undgaaes, saa maa man forebygge Alt, som kan have saadan Virkning. Meget ofte forekomme Pollutioner naar man har overlæsset Maven ved utilstrækkelig Legems övelse, sove i svære og varme Senge, sove med Undertöi paa eller naar Hoved og Födder ligge höit og Underlivet altsaa lavere. Mangel paa Stolgang, Sygdomme, især kronisk Betændelse af Urinröret og Stenene kan foraarsage natlige Sædudtömmelser. De forekomme mest ved Dagbrækning, hvor

den almindelige Pirrelighed af Legemet forhöies. Rousseau anbefaler, og det med Rette, unge Mennesker at beskjæftige sig med landligt Arbeide; ved Udmattelse af Dagens Arbeide fölger en rolig Nat og derved kan det unge Legeme finde Hvile.

De derimod, som har nydt Kjönsomgangens Behageligheder altfor ofte eller Onaniens Last, kan være sikker paa, at de intrædende Pollutioner er et Tegn paa Svækkelse, og ere en Fölge af Udsvævelser. Udviklingen af Avledelene, Frembringelsen af Sæden og alle gjennem Kjönsudviklingen forekommende Forandringer af det hele Legeme, hænge paa saadan Maade og saa hjærtelig sammen med hverandre, at Ödelæggelse eller Misbrug af en eneste Del eller System, afbryder den almindelige Harmoni strax og viser dens Virkning paa de andre paa en forfærdelig Maade.

Denne opeggende Tilstand angriber uhyre rask Urinröret, ofte sætter en kronisk Betændelse sig ind i de mest fölsomme Dele, og giver tilkjende uregelmæssige Krampetrækninger og Tilböielighed til Opreisninger. Denne Pirrelighed virker paa Sædblærene og Stenene, den frembringer en flygtig, fortidlig brugbar, og derfor aldeles unyttig Afsondring ligesom unaturlig Udtömmelse. I denne Tilstand forekommer meget ofte natlige Pollutioner eller Sæden flyder bort ved at urinere og endogsaa ved Stolegang.

Saadanne Pollutioner fordre hurtigst muligst medicinsk Hjælp, hvis de ikke i en meget kort Tid

skal fuldstændig ödelægge Kræfterne af den Syge. Fölgerne af den unaturlige, gjennem Onani og Udsvævelser foraarsagede Sædudflydelse, kan blive paa fölgende Maade betegnet: Musklerne blive slappe, Gangen slæbende, Fordöielsen sker meget langsom, ildelugtende Aande, Indvoldene uvirksomme; den Syge tager dybe Aandedræt, sukke ofte, hans Ansigtsfarve er bleg og blaaagtig, og Huden, især paa Panden, bliver bedækket med Udslet, Munden bliver bred, Næsen træder frem, Öinene ere matte, glanslöse og omgivne med blaa Ringe. Indbilningskraften frembringer kun opdigtet eller ugrundet Frygt det ringeste Vink til hans beherskende Lidenskab frembringer en Rystelse af Ansigtsmusklerne, han bliver skamfuld og nedslaaer Öinene. Den Ulykkelige undgaaer Öiekast af Mennesker, og frygter dem, især af det kvindelige Kjön. Hans moralske Kraft er aldeles knækket og hans Aand er knust.

En ubetydelig Avledygtighed kan vistnok, uagtet den gjennem de natlige Polutioner foraarsagede Svækkelse af Avlelemmerne, endnu forefindes, trods den ufuldkomne Tilberedelse af Sæden, men hvilke ulykkelige Fölger kan ikke fölge derpaa. Formerer disse Pollutioner sig, som sædvanlig er Tilfældet, saa bliver Sædtilberedelsens Beskaffenhed altid daarligere, Sæden bliver tyndfiydende, snart gulagtig, snart blaaagtig farvet; hos Mange slukkes den kjödelige Tilböilighed ganske ud; Opreisning bliver mere sjelden, ufuldstændig eller og-

saa aldeles umulig. Denne Tilstand af Avlelemmet ligner den, som opstaar hos de der have drevet Onanie i deres Ungdoms Aar. Den Syge bliver frygtsom, bryder sig ikke om hans Omgivende, hans Tanke er stadig rettet paa et Punkt, eller han bliver barnagtig ligesom gamle Mennesker. Alle Legemets Funktioner foregaa langsomt eller ere afbrudte indtil almindelig Svækkelse af alle Evner, Aand og Legeme finder Sted.

Medicinske Skribenter have bekræftet, at det ikke er Sæd, som i saadan sörgelig Sygdom udflyder af Lemmet, men derimod kun Slim fra Urinröret eller Vædsker fra den fremstaaende Kjertel. Denne Paastand er paa ingen Maade overensstemmende med Pathologien. En kronisk Betændelse, som er af en sædvanlig Aarsag, kan være forbunden med en slimet Udflydelse; men den svækkede og ufuldkomne Tilberedelse af Sæden, er mestendels sörgelige Fölger af Onanie. Denne Flydenhed er ganske vist ikke andet end den svage Frembringelse af Sæd, og vores förste Pligt maa da være at standse denne Udflydelse og gjengive disse Afsondringsorganer deres Spændkraft. Kun nogle faa Konstitutioner kan taale dette Tab, selv naar de paa en naturlig Maade forekomme. Men ve dem, som tager sin Tilflugt til unaturlige Opirrelser! En ung Mand, som har hengivet sig til Onanien, gifter sig, og skal nu bytte sin ryggeslöse Tilböielighed med den naturlige Nydelse af Ægtesengen. Hvad vil saa Forholdet mellem dette Ægtepar blive? Ægte-

manden er maaske ophidset, da dette er nyt for ham, og fornemmer den saa meget stærkere; han vil derfor pröve paa at fuldbyrde Öiemedet af Ægtestanden; men Lidenskaben opflammer ham, det hænder, at Sæden fortidlig udflyder, hans Fyrighed aftager nu, hans Kræfter er lammet og han er til enhver Anstrængelse udygtig, — bedrager tilsidst sin Hustrus bedste Forhaabninger.

Der gives Tilfælde, hvor Mænd, hvis Legemsstyrke omtrent aldeles er ödelagt, men hvis Avle kraft dog ikke er tabt endnu. Men maa man saa ikke i saadanne Tilfælde vente at se et sygt og svageligt, til Sygdomme prædisponeret Barn, blive födt, og som i de förste Aar vil blive bortryddet? Er det ikke nödvendigt for Börnene, at besidde en kraftig Konstitution, saa at de kan faa en naturlig og dygtig Udvikling? I Sæd der er Liv, og giver den Liv, men naar Kraftlöshed gjennem usædvanlig Benyttelse taler, da er det ikke urimeligt at antage, at Barnet bærer Tegnet paa Svækkelse gjennem Forældrene.

Denne Svækkelse af Sæden fremkommer altsaa i de fleste Tilfælde gjennen kjödelige Overdrivelser og Lasten af Onanie, og omendskjöndt den mangelfulde Betingelse ikke ganske forhindrer Kjönsomgangen, saa gjör den ham dog næstendels ufrugtbar, eller der bliver et Væsen frembragt, for hvilket Livet kun er én sörgelig Foræring. De hemmelige Synder for Ungdommen forbittre de senere Aars Modenhed. Det stakkels Barn nyder

i altfald en rolig Samvittighed! Blomster blomstre paa hans tidlige Grav, men En er levende, som aldrig kan finde Ro, og hvis sönderknuste Hjerte bliver kvalt af en evig Samvittighedsnag.

Er Avlelemmet saa svækket, at ingen Opreisning mere er muligt, saa har man givet det Navnet Impotence eller Afmægtighed. Dog kan denne Afmægtighed ogsaa gjennem en medfödt eller erhvervet Feilbygning af Avleorganerne finde Sted, Aarsagen er af to forskjellige Slags. Feil i Bygningen af Avlelemmet eller Mangel paa Kraft. Afmægtigheden findes oftere hos Mænd end hos Kvinder.

Hos det kvindelige Kjön, kan der naturligvis kun være Tale om Ufrugtbarhed. Hos de fleste ufrugtbare Kvinder synes Avledelene at være godt byggede, omendskjöndt deres Kjönsdrift er ufuldkommen. Menstruationen er sjælden eller ogsaa for rigelig, og forekommer uregelmæssig; meget ofte er den blandet med en skarp, hvidagtig slimet Flod. En Kvinde er meget sjældent modtagelig hvis Menstruationen forekommer urægelmæssig. Kraftige og flittige Kvinder ere ofte ufrugtbare, thi deres Legemes Fyldighed skriver sig fra for liden Bevægelse af Æggestokken, eller ogsaa er det et Tegn paa Svækkelse af Avle- og Frembringelsesorganerne. Men ogsaa hos det kvindelige Kjön, og endnu meget mere end hos det mandlige, kan man finde denne væmmelige Vane af Selvbesmittelse. Ingen Aarsag kan senere bevirke större Ödelæggelse og derfor er det, at saa mange unge Piger, allerede

mange Aar för deres Modenhed, gaar i Graven. Piger, hvilke i Umodenhedsalderen, endnu för Legemet er fuldstændig udviklet, gjennem en strafværdig Vane, ophidser deres Kjönslyst, gaaer forfærdelige Sygdomme imöde, af hvilket Ufrugtb rhed endnu er den mindste Elendighed. Foruden den Elendighed, som begge Kjön gaar i Möde vil desuden Kvinder, som hengive dem til denne hemmelige Last, faa hysteriske Anfald, haardnakket Gulsot, Mavekrampe, heftig Hovedpine, den hvide Flod, skarpe, og med den naturlige Funktion af Moderen, utaalelige Udflydelser, nedfalden af Moderen og alle de Skröbeligheder paa Aanden og Legemet, som ere uadskillelig forbundne med disse Sygdomme.

Vi kan vel med Rette sige, at Udövelsen af jönsomgangens Udsvævelser, isærdeleshed Onanien, er en Hovedkilde til den almindelige Skröbelighed som hersker i vor Generation; herfra skriver sig den sörgelige, lange Række af Nervesyge, Hysteriske, Tungsindige, Blegsyge, Skrofulöse, Lungesyge, Slöve Blege og tillige dem, som gjennem bedærvet Blodblanding bliver straffede af utallige Lidelser og af hvilke Hospitalerne ere fyldt . Hvem der vil avle sunde Börn, maa först og fremmest selv være sunde; den Ansvarlighed, at give elendige og svage Væsener Livet, og at være Skyld i deres Elendighed vil föles med centnertung Vægt af Forældrene. Her gjælder Bibelens Ord, at Forældrenes Synd : kal hjemsöges paa Börnene i 3die og 4de Led,

Derfor gjör jeg endnu engang Forældrene opmærksomme paa deres store Forpligtelser overfor deres Börn og den hele Menneskeslægt. Jeg henvender mig först til Mödre og Opdragerinder, til hvis Omhu Pigebörn ere anviste; jeg maa bemærke at ogsaa Pigerne fra dem maa erholde Belæring og Forklaring over deres naturlige Bestemmelse; de maa erfare, at der gives Laster og hvilke Fölger de have baade for Legeme og Sjæl. Der maa vaages over Pigebörn ligesaavel som over Drengebörn, ja næsten endnu mere, og jeg henviser i den Henseende paa det forhen skrevne. Især er det farligt at lade Pigebörn sove sammen med eller for længere Tid betro dem til Tjenestefolk. Jeg ved mange Tilfælde, hvor disse belærte Börnene om denne Last. I Pensionater for Pigebörn har Onanien en forfærdelig Udbredelse, og det er derfor nödvendig at udvise streng Agtpaagivenhed for at forebygge denne Last.

Om endskjöndt de i dette Kapitel omtalte Tilstande synes haablöse, saa kan man dog alligevel gjennem min sikre Helbredelsesmethode bortrydde dem. Gjennem offentlige Bekjendtgjörelser haaber jeg at denne Bog vil komme til Nytte for Menneskeheden, og hvis den falder i Hænderne paa Personer, som önske at erfare mere om disse Forhold, vil de altid finde mig villig til enten mundtlig eller skriftlig at meddele dem alle de Oplysninger som de forlanger.

De, ved Udsvævelser opstaaede Sygdomme,

aabenbare sig næste paa samme Maade, som de, der er en Fölge af Onanien, og fordrer derfor omtrent den samme midicinske Behandling. Ved Betydningen af disse Sygdomme og deres indgribende Fölger paa den hele Organisme, vilde det være ufornuftig, hvis jeg i denne Bog vilde anbefale medicinske Urter og Varer i Hænderne paa uvidende eller ubetænksomme Mennesker, thi da vilde det mere skade end gavne, og fordi det efter Beskaffenheden af disse Sygdomme er mere end sandsynligt, at de Lidende, istedetfor at henvende dem til en Læge, som har gjort disse Sygdomme til sin udelukkende Specialitet, da vilde pröve at helbrede sig selv. Imod to Ting maa jeg særlig advare: Man maa vogte sig for den vilkaarlige Brug af styrkende Midler, selv om de ogsaa ere af uskadelig Beskaffenhed, saasom Vin; men endnu meget mere imod den Slags som faldbydes under Navn af "styrkende Medikamenter" Saa nyttige og uerstattelige de ere i Hænderne paa en erfaren Læge, gjöre de ligesaa megen Skade, naar de anvendes paa urette Maade. Som det forresten ved enhver Sygdom bör være Lægens Kunst at udfinde de Forhold hvorunder den optræder, Alder, Kjön osv., for derigjennem at finde dens Karakter og bestemme dens Behandlingsmaade, saaledes er det ogsaa her en Nödvendighed at söge Sp cialisten. En Lægmand er ikke selv istand til at foretage nödvendige Iagttagelser; og selv en Læge vil ikke kunne gjöre det, dersom han ikke allerede i mange Aar har gjort

disse Sygdomme til sit Spicialstudium. Derfor advarer jeg for det andet imod, at henvende dem, selv til dygtige Læger, naar de ikke særlig har gjort isse Sygdomme til deres Specialitet. Ligeledes maa aldrig nogen hengive sig til Troen paa, at Naturen alene kan erstatte de tabte Evner; thi dette er en stor Feiltagelse. Derfor, töv ikke, thi den tabte Tid er uerstattelig, og Legemet vil tilsidst være uhelbredelig.

Hvad endelig min Helbredelsesmethode angaaer, da er den saa forskjellig fra andres, ikke gjennem Valget af ubekjendte, eller i disse Sygdomme ikke endnu anvendte Midler, men tværtimod kun gjennem en anden Anvendelse af allerede bekjendte Medikamenter. Denne Afvigelse fra den rette Vei af den herskende Methode er ikke benyttet for at pröve noget Nyt; men derimod er det Frugten af min Studering og mine Erfaringer, som er bekræftet gjennem utallige og lykkelige Helbredelser.

Jeg ved af Erfaring, at mange Mennesker ikke tage deres Tilflugt til en Læge, fordi de frygte, at deres Sygdom vil blive bekjendt; men disse oply ser jeg herved om, at det hos mig er en Regel a brænde alle Breve, eller efter fuldendt Behandling af Patienterne, da at tilbagegive dem deres Breve; og jeg har kun gjort en Undtagelse med dem, som jeg ved Slutningen af min Bog, med udtrykkelig Tilladelse af de helbredede Personer, her vil offentliggjöre.

Med Onanien for Öie, har jeg begyndt denne Bog, fordi Udbredelsen af denne Last er saa stor, og fordi Erfaringen har lært mig, at dens Fölger ere meget mere ödelæggende end jönsomgangens Overdaadighed. Jeg vil nu i næste Kapitel gaa over til Fölgerne af det sidst nævnte og sjældnere omtale Onanien; thi jeg vilde helst afholde mig fra overflödige Gjentagelser. Min mangeaarige Erfaring giver mig Ret til at forlange at man skjænker mig Opmærksomhed, og den afskyelige og store Ödelæggelse, som er en Fölge af Lasten, fordrer, at alle bör medvirke til at standse dens forfærdelige Fölger, som de herigjennem har lært. Da dens förste Spire nedlægges i Ungdommens Aar, hvor det u ge Menneske endnu er under Opsyn af Forældre og Opdragere, saa lægger jeg navnlig disse endnu engang den Pligts Storhed og den Ansvarligheds Betydning paa Hjerte, som paahviler dem overfor Börn og Pleiebörn. Maatte de opmærksom læse denne Bog og lade sig lede af de Alvorsord som heri er sagt, da kan de være forsikret om, at have gjort Alt hvad der stod i deres Magt for at forhindre en af de skjendigste Laster — Onanien.

FJERDE KAPITEL.

Dryppert. Den hvide Flod. Urinrorsforsnævring. Betændelse. Svulmen af Stenene og Sygdomme i Kjærtelen.

Idet jeg gaar over til de andre Elendigheder, som er en Fölge af Overdaadighed eller Nydelsen af en uren Kjönsomgang, begynder jeg med Dryp-perten; en Sygdom som forekommer meget ofte, men som af de fleste Patienter sædvanligvis bliver meget ringeagtet, og om hvis egentlige Væsen og Helbredelse de urimeligste og gjenstridigste Anskuelser herske.

Drypperten opstaaer enten gjennem altfor ofte eller for længe udövet Samleie og gjennem Smitte. Det kan imidlertid ikke nægtes at undertiden Nydelsen af slette og rigelige Drikkevarer, Riden, lange Kjöreture, vedvarende Sidden paa kold, fugtig Grund og Blærelidelser, kan der opstaa Udflydelse af Urinröet, men dette bliver kun sjælden Tilfældet og i Reglen kun hos allerede svækkede

og overordentlig pirrelige Personer. Derfor maa en saadan Udflod, trods dens ydre Udseende, ikke forvexles med den egentlige Dryppert.

Paa dette Sted har jeg tænkt over den langvarige Strid som er fört om, hvorvidt en Dryppert er syfilistisk (venerisk) Sygdom eller ikke. Denne Strid er höist kjedelig, da Syfilis kun ved direkte Overförelse i Blodet kan opstaa.

Der forekommer vel Shanker eller syfilistisk Betændelse i Urinröret, men dette er ganske forskjelligt fra Dryppperten og dens Symptomer. Dryppert og Syfilis er altsaa to fra hinanden total forskjellige Sygdomme.

Denne Sygdom viser sig i Reglen ni Dage efter Nydelsen af Kjönsomgangen, som har foraarsaget den. To eller tre Dage för mærker man ikke saa sjelden en feberagtig Tilstand, forbunden med Hovedpine, Uro, almindelig Upasselighed og stærk Törst, Forstoppelse og en vis kildrende Fölelse i Urinröret. Særvanligvis er det meget smertefuldt at lade sit Vand, ja ofte næsten utaaleligt. Personer, som har haft en Dryppert för, föler kun liden eller slet ingen Smerter. Udflydelsen er i de förste Dage tynd, indtil den efter kort Tids Forlöb opnaaer större Fylde. Til de forskjellige gradvise Farver kan der ikke tages stort Hensyn. Meget ofte viser denne Sygdom sig ikke alene paa den Maade, men ogsaa paa mange andre Steder af Avlelemmet og omgivne Legemsdele. Hver Nat, sædvanligvis hen ad Morgenstunden, opstaaer der stærke Reisninger,

som i Reglen ere forbundne med store Smerter, og Patienten vilde gjerne undfly Sengen. Ikke saa sjelden finder ogsaa en större Hævelse af Forhuden Sted, hvilket viser sig paa to Maader; enten kan Forhuden ikke trækkes tilbage, hvad man kalder *Phimosis*, eller den trækker sig fast sammen bag Hovedet, og er ikke til at faa tilbage igjen — *Paraphimosis* Denne Phimosis kan ogsaa være et medfödt naturlig Tilfælde, hvilket meget ofte forefindss. Den bestaaer i en for lang eller snever Forhud, og kan, hvis den er meget indskærpet, hindre Kjönsomgangen eller gjöre den samme forgjæves, idet Funktionerne bliver mangelfulde eller ogsaa den for snevre Aabning af Forhuden forhindrer den regelrette Udspröitning af Sæden. Meget ofte er denne Phimose ledsaget af den saakaldte Kjerteldryppert — *balanorhoea.* Denne Svaghed er aldeles ikke farlig, men man maa dog i rette Tid söge Hjælp. Da Stedet og Aarsagen til dens Oprındelse er ganske anderledes, saa mangler den ogsaa alle de andre Symptomer af Drypperten. Denne Phimosis kan i Regelen kun standses ved at splitte Forhuden (en Operation), hvad forresten altid er at anbefale, saasnart denne Uregelmæssighed bliver foruroligende.

En ofte medfölgende Tilkjendegivelse af Drypperten er en Betændelse i eller Opsvulmen af Stenene. Stenposen bliver röd, er meget öm, klæbrig og spænder i Forhold til Stensvulsten. Stenene blive yderst ömme og smertefulde og trækkende be-

vægende Smerter strækker sig langs med Sædstrængen helt op til Underlivet. Bliver en saadan Stensvulst behandlet feil, kan den ende meget sörgeligt, især gjennem at medbringe Afmægtighed, edderagtig Bulning eller Tab af Stenene gjennem Materieudflydelse. Bliver den slimagtige Masse af Lemmet gjennem Opirrelse af Drypperten befængt og ophidset, saa opstaaer den pinende Tilstand, som man kalder *Chorda*, i hvilken Penisen befinder sig i en böiet Opreisning og er en Hindring, til dens fuldstændige Opstaaen. Denne Elendighed, hvilken kun er timelig, foraarsager store Smerter, som dog mest forekomme om Natten. Naar den omtalte Del ikke er meget ophidset, bemærker man disse Symptomer meget sjelden, og den Syge föler kun en besynderlig Udflod, som er fulgt af stor Varme, naar man lader sit Vand. I Almindelighed sympatiserer de omgivende Dele med de allerede angrebne, og de Syge fornemme en Stikken, Riven eller ogsaa en forfærdelig stor Svækkelse i Laarene og de nederste Dele.

Den ophidsede Tilstand af Urinröret paavirker ogsaa undertiden den forestaaende Kjertel og Urinblæren. Förste Tilfælde föler man gjennem en smertefuld trykkende Fölelse paa det betræffende Sted samt besværlig og draabevis naar man lader sit Vand, og store Smerter ved hver Opreisning paa Stedet, hvor den fremstaaende Kjertel omgiver Urinröret. Fölgerne af en Angribelse af disse Kjertler kan med Tidens Löb forbittre et Menneske

for hele hans Levetid, idet en forhærdet eller blivende Svulst stadig frembringer Urinrörsbesværligheder og Smerter, ja endogsaa gjör Kjönsomgangen aldeles umulig

Af en endnu alvorligere Natur er en Betændel e af Slimhinden i Blæren. Symptomerne af denne Sygdom ere saa stærke og smertefulde, naar de ledsages af Urinstandsninger, at jeg er overbevist om Enhver, i dette Tilfælde, uden Opsættelse vil henvende sig til en erfaren Læge. Derfor vil jeg her höre op med en nærmere Beskrivelse af disse Sygdomme, da enhver Patient foruden gjennen Smerterne og de allerede givne Beskrivelser af Sygdommen tydelig er bleven oplyst.

Ogsaa Lyskekjertelen vil gjennem en Dryppert opsvulme ikke ubetydelig. En saadan Svulmen adskiller sig fra en syfilistisk Dryppert derved, at ved Sidstnævnte kun een Kjertel paa den ene Side opsvulmer, medens den ved Drypperten opstaaede Lyskekjertelsvulst gjærne angriber flere Kjertler paa en Gang og kun meget sjældent overgaaer til Rörsætning.

Sluttelig er en Infiltration af Urinrörslimhuden, hvilken naturligvis foraarsager en Sammentrækning af Urinröret, en af de sædvanlige Medfölger af Drypperten. Man föler den gjennem Tryk ved at Urinen udtömmes draabe- eller straalevis. Denne Sammentrækning er ofte saa stærk, at den ganske forhindrer Udflydelsen af Urinen, og at Udtömmelsen af den kun kan opnaaes gjennem In-

strumenter. Bliver dette Sygdomstilfælde forsömt, saa bliver Fortrykkelsen af Urinrörsslimhu den tillige med alle dens Fölger en vedvarende og stadig Besværlighed for Patienten. Denne Elendighed viser sig hovedsagelig ved Forsömmelse af Drypperten, ved upassende Forhold, efter Forkjölelse og ved Brugen af ophidsende Midler, især saadanne, ved hvilke denne Sygdom rask og pludselig skal uddrives samt ved for ofte anvendte Inspröitninger. En hyppig Aarsag til en Dryppert er ogsaa Fölgen af Overdrive ser i kjönslige Nydelser, især Forlængelse af Kjönsomgangens Akt saavelsom Onanien. Denne Urinrörsformindskelse er en af de forfærdeligste Fölger af Drypperten, thi ikke alene den stadig kvælende Urinsbesværlighed, som sjælden lader Patienten sove længere end to—tre Timer itræk, men ogsaa ved Krænkelsen i Avledygtigheden. Ved en Sammentrækkelse af Urinröret indtræder nemlig ved Tilskyndelser en Snævrhed af Urinröret som foraarsager ulidelige Smerter og forhindrer Udflydelsen af Sæden.

Intet piner og martrer et Menneske mere end Forhindring af naturlig Udtömmelse, og jeg advarer derfor paa det indstændigste imod at forsömme en Dryppert eller gjennem barbariske Midler at fordrive den.

En af de sædvanlige Aabenbarelser ved en Dryppert er ogsaa en Svulmen af Knæ eller Fodledet og undertiden begge paa en Gang, forbunden med Smerter i alle Ledene, lig Rheumat sme Hu-

den paa disse Steder er blöd og beholder Indtrykket af Fingrene.

Urinrörsfloden fra de kvindelige Avledele, sædvanlig kaldet den hvide Flod, er temmelig lig Drypperten hos Mænd, kun med den Forskjel, at Urinröret hos Kvinden er af langt mindre Vigtighed end hos Manden, saa at den hvide Flod ikke er saa angribende, omenskjöndt ogsaa den i Tidens Löb kan foraarsage de værste Fölger. Jeg maa desværre tilstaa, at det kun altfor ofte er en Fölge af Udsvævelse og Besmittelse, at det fremkommer hos Kvinden. Symptomerne ved Tilstedeværelsen af den hvide Flod er i Almindelighed de samme som ved Drypperten.

Det er endnu kun nödvendigt for mig at sige et Par Ord om Smitsomhed af begge Sygdomme. I Almindelighed frembringer den hvide Flod hos Manden Drypperten, og Drypperten hos Kvinden den hvide Flod. Ligeledes kan Drypperten blive overfört paa andre Steder, ved Uforsigtighed og Urenlighed, f, Ex. ved smudsige Fingre til Öinene, Örerne og Næse. Særdeles farlige ere Fölgerne for Öinene, idet Dryppertudflydelsen frembringer Inflamation, hvilket sædvanlig ender med Tabet af Öiet gjennem Flod af Materie. Man maa derfor aldrig glemme ligestrax at vaske sine Hænder saasnart man har berört det syge Lem.

Behandlingen af Drypperten og den hvide Flod troer mange Patienter selv at kunne overtage, da de fleste dertil tjenlige Midler ere dem bekjendte.

Men jeg kan forsikre, at denne Sygdom fordrer större Erfaringer og medicinske Iagttagelser end nogen anden.

Jeg er aldeles ikke blind for disse Helbredsmidlers Fortrin; men jeg ved ogsaa, at den urigtige Anvendelse af dem ligesaa ofte virker skadeligt, og jeg advarer derfor imod dens Anvendelse.

Da forresten alle i dette Kapitel omtalte Sygdomme behöver Behandling af en dygtig Læge, hvis man ikke vil tilföie sig selv stor Skade, saa undlader jeg nærmere at omtale disse Ting.

Enhver som lider af en Dryppert eller den hvide Flod maa, saafremt Vedkommende er i Besiddelse af Karakter, undlade at bedrive Kjönsomgang og aldrig indlade sig i Ægteskab. Man kan forresten ikke ofte nok advare Enhver mod den Letsindighed med hvilken saa mange Syge eller Uhelbredede indgaa i Ægtes,anden. Det er umoralsk og afskyeligt, det er en Synd og en Forbrydelse imod en anden Person. Hvor mange Ægteskaber ere ikke gjennem en saadan afskyelig og ubesindig Gjerning allerede fra Begyndelsen af gjort ulykkelig, og hvor mange elendige Börn beklager ikke denne Tilstand og deres bedrövelige Tilværelse.

Ved den ulige större Nervösitet af de kvindelige Avledele er den hvide Flod i Regelen endnu mere haardnakket og langvarig end Drypperten hos Manden. Af den samme Grund er dens Betydning ogsaa större og dens Indflydelse paa Organis-

men endnu stærkere. Enhver Selvbehandling af denne Sygdom er aldeles forkastelig. Den hvide Flod fordrer umiddelbar lægelig Behandling og Valget af en varsom og meget erfaren indsigtsfuld Læge. Er denne Sygdom af længere Varighed, saa bliver den saa haardnakket, at man erklærer den for ulægelig; dens Fölger ere saa meget bedröveligere: Kræfterne tage af paa en forskrækkende Maade, Ansigtsfarven bliver bleggul og askefarvet, der indtræder almindelig Ulyst, Slappelse og Modlöshed. For alt andet dadler jeg den Fordærvelse af Jordemödrene, til hvilke i Reglen det kvindelige Kjön tager sin Tilflugt. Uendelig megen Elendighed er foraarsaget gjennem Hænderne og ved ufornuftige Raad af disse uvidende Personer; men hellere lader undertiden en Kvinde sin Sundhed, som hun skylder Menneskeheden at bevare, ödelægge af en Person af hendes eget Kjön, för hun henvender sig til en erfaren og dygtig Læge.

Jeg tillader mig derfor endnu engang, i ethvert Tilfælde, ogsaa ved den mildeste Dryppert, ligestrax at söge Lægehjælp. Jeg bekæmper den skadelige, men desværre saa almindelige Ide, at en Dryppert er en ubetydelig Sygdom; tvertimod griber den meget mere ind i Nerverne og Avlelivet end mange troer.

Femte Kapitel.

Syphilis eller venerisk Sygdom.

Over Oprindelsen af Syphilis har man ofte disputeret og endogsaa prövet at bevise, at den allerede existerede i Oldtiden. Dog vil jeg paastaa, at denne Sygdom först ved Enden af det femtende Aarhundrede viste sig og gjennem de Spanske Opdagere af Amerika blev forplantet til Europa. Denne Sygdom bredte sig fra Spanien til England, Italien, Tyskland og Frankrig. I Neapel gjorde man den förste Opdagelse, at Kviksölvet var et Lægemiddel mod Syphilis, og endnu den Dag idag hedder et vist Kviksölvpræparat *Neapolitansk Salve*. Som Forfatteren fra sin mangeaarige Praksis ved, er det ikke i Hytten hos den ubemidlede Beboer, at denne Syphilis mest er at söge, men derimod hyppigst i Pragtbygningerne. Saavidt har den fornemme Verden bragt det, at den uden for Huset erhvervede Besmittelse af Manden slet ikke mere er Hustruen paafaldende, idetmindste tager hun intet Hensyn dertil.

Desværre er allerede Befolkningen paa Landet, hvor en regelmæssig Beskjæftigelse og sunde Næringsmidler, indtil nu, var en sikker Dæmning, mod Syphilisens Elendighed, bleven dragen ind i den.

Begrebet Syphilis — ogsaa kaldet Venerisk — er endnu ofte saa vaklende og uklart, at jeg anser det for rigtigst at söge at give Læseren et nöiagtigt Billede af Sygdommen og dens Fölger.

Syphilis opstaaer kun gjennem Overgydning eller Opsugning af den Syfilistiske Gift. Denne Forgiftning kan kun finde Sted naar Giften fra det ene Legeme kommer ind i det andets Blod. Efter et ubestemt Tidsforlöb, af 3 til 20 Dage, viser sig et rödt Punkt, saa en lille Ophöielse med en lille Aabning, hvilken dog raskt forstörres, saa at i en kort Tid en Byld former sig, omtrent af Störrelse som en Linse. Randen af den er snart rund, snart uregelmæssig, haard, ulige. Bunden af Bylden er snart röd, snart gulagtig, og ved at beröre den kjendes den haard og afsondrer en lille smule gulagtig eller grönagtig Materie. Disse for den Ukyndige meget uskyldigt udseende Bylder, blive kaldet Schanker, og ere i Reglen det förste Tegn paa syphilistisk Smitte. De viser sig næsten altid ved Forhuden, der hvor den er föiet sammen med Hovedet, og tæt ved eller i Urinröret. Ofte bliver osaa den syphilistiske Gift overfört til andre Steder, saasom Öinene, Næsen, Örene, Munden, ja selv imellem Tæerne paa Födderne kan saadanne Bylder opstaa. Hos mange

Mennesker gaaer Schankeren meget hurtig i Dybden og foraarsager betydelige Ödelæggelser, andre faaer Forhærdelser med store Smerter, og igjen hos andre viser der sig Tilböielighed til Afsondringer. Bliver en Scanker ikke holdt ren og bedækket med Charpi eller med Lærred, saa foraarsager den i sin Nærhed andre nye Svulster, saa at mange Gange et uhyre stort Antal saadanne Schankersaar blive frembragt. Den edderagtige Afsondring af Bylderne indeholder den syphilistiske Gift som foraarsager Besmittelse. Den som altsaa har saadanne Bylder og foretager Kjönsomgang, smitter fortsætlig den anden Person. Ikke sjelden viser sig syphilistiske Bylder paa Ganen, hvilket giver sig tilkjende i en raa Stemme, Hæshed og en ringe Slugebesværlighed. Disse Bylder ere forfærdelig farlige, fordi de gjör usædvanlige hurtige Fremskridt i Slimhinden hvorved Stemmen lider særdeles.

Dog ikke altid opstaaer en Byld. Finder Besmittelsen Sted, hvor et Blodkar ender, saa bliver sædvanligen Giften suget op og derigjennem afsat i en af Lyskekjertlerne eller i begge paa engang. Kjertlerne svulme op, hvilket frembringer, hvad man kalder en Bubo eller Lyskebyld. Kjendemærkerne af saadanne Bylder ere: Hudens hele Overflade bliver ujevn og Farven paa Overhuden bliver mörk, enten brunagtig, blaaagtig eller smudsig fiolblaa. Man föler en trykkende Fölelse i Svulsten fordi den bestræber sig for at aabne sig og udtömme sit Indhold af Materie og Blod. Saadanne

Bylder kunne medföre forfærdelige Ödelæggelser. Legemet mister sin Saft og Kraft til aldeles Udtömmelse og Mennesket bringes til Gravens Rand.

Det hænder at Schanker, Bubo og Dryppert forekomme paa en Gang. Ligesaa hyppig aabenbarer der sig dog en Bubo alene, og det er slet ikke sjelden at mange ere af den Mening, at de ikke ere syphilistiske Besmittelser, men kun have faaet Kjertelsvulst ved Forkjölelse, indtil de i Tidens Löb af Andre belæres om Sammenhængen.

Schanker og Bubo betegner altsaa den friske syphilistiske Besmittelse eller den förste Optræden af Syphilis, hvilken Tilstand man derfor kalder primær Syphilis. Den karaktiserer sig derved, at forelöbig kun lokale Symptomer vise sig paa de smittede eller direkte med dem sammenhængeude Dele af Legemet.

Men bliver Schanker eller Bubo forsömt eller galt behandlet, sea gaaer den syphilistiske Gift over i den hele Blodmasse, forandrer dens Beskaffenhed og frembringer en Række af nye Sygdomstegn, som man har givet Navnet den sekundære Syphilis. Det karakteristiske ved den ligger deri, at den ikke er opstaaet gjennem nye Besmittelser og derfor aabenbarer sig i Overhuden af Legemet eller paa de Steder hvor Huden gaar over i Overhuden eller ogsaa Ganens og Strubens Slimhud.

Den förste Symptom paa en Optagelse af den syphilistiske Gift i Blodet er i Reglen de svampige, blomkaalagtige Udbrud, den saakaldte Fugtigvorte

eller Condylome. Denne Condylome viser sig som Schankeren paa Randen af Hovedet, paa Baandet, paa Forhuden og tæt ved Mundingen af Urinröret, ligesaa ofte eller samtidig langs med Mundingen af Endetarmen eller ved Mundvigerne; den opnaar ofte en anselig Störrelse og foraarsager forskjellige Besværligheder gjennem Trykken. Den blöder meget let og gaar over i Edder. Paa Endetarmen breder den sig sædvanlig i en pladeagtig Figur, medens man paa Penisen og Mundvigerne, sommetider ogsaa paa Öienlaagene, kan iagttage en koralagtig eller blomkaalagtigt Form. Farven er forskjellig fra bleg kjödfarve til mörkeröd og fiolblaa. Denne Condylome er ofte yderst svær at fordrive.

Har nu Dannelsen af Condylome vedvaret nogen Tid saa danner der sig paa Huden næsten overalt paa Legemet, især paa Hovedet, paa Panden, paa Halsen, Brystet, Siderne, Underlivet og Frontsiden af Benene röde Pletter, som omtrent have en Farve som raa Skinke, og efter et Par Dages Forlöb skalle Huden saa der viser sig en röd fugtig Flade. Disse Pletter *maculae syphiliticae*, hvis de vise paa Panden fortrinsvis kaldede *corona syphilitica* frembringe en stærk Klöe, hvilket Patienten gjerne vil foröge ved at kradse dem, jo mere de klör sig des stærkere viser der sig Skab i Saaret og desto större bliver Pletterne. De forsvinde ofte paa den ene Plads, efterladende sig en brun blaalig eller sort Plet, og vise sig saa igjen paa et andet Sted.

Endelig er der at bemærke den Eiendommelighed ved denne sekundære Syphilis, at der forekommer Svulster paa Ganen eller i Struben. Faar man ikke dette Udslet til at standse, saa gaaer den Syge de mest forfærdelige Lidelser og en Ödelæggelse af Stemmen imöde. Nu og da forekommer det vel ogsaa et en Schanker i Löbet af kort Tid heles og af Patienten slet ikke mere bliver bemærket. Til Trods for alt dette indtræde senere de her nævnte Aabenbarelser af sekundær Syphilis, og den Syge, som ikke troer at være bleven smittet, tænker at hans Lidelse aldeles ikke er syphilistisk og föler sig fornærmet, naar Lægen forsikrer ham, at det er Syphilis.

Allerede de forhen beskrevne Lidelser er en forfærdelig Straf nok for Kjönsomgangens Forbry delse, men den slutter ikke Lidelsernes Række. Bliver den sekundære Syphilis ikke bortryddet, forlader den skrækkelige Gift ofte Overhuden og Slimhuden alene for at vende sig til andre Organer og forandrer Menneskets herlige Legeme, dette Gudstempel, til et levende Aadsel.

Paa den sekundære Syphilis fölger den tertiære. Den har sit Opholdssted især i Knokkelsystemet og i den dette omgivende Hud. Först bemærker man paa forskjellige Steder buldneagtige Hævelser af Knoklerne, hvilke den der over lagte Hud kun med megen Anstrængelse kan dække, saa at Indflammation oplöses. Borende og nagende Smerter i Knoklerne plager den Lidende, og ve ham,

naar han söger Ro om Natten i Sengen; Varmen af Sengen foröger Smerterne og bringer ham til Fortvivlelse. Dog dermed er Naturen ikke tilfredsstillet. Knoklerne, især Næsebenet og Ganeknoklerne, inflameres og begynder at afgive Materie, Slimhuden forsvinder, Knoklerne falde sammen og Næsen, Prydelsen af det menneskelige Ansigt, synker ind og efterlader en tom Plads. Paa samme Maade forvandles Knoklerne i Ganen. Hvilket forfærdeligt Syn, naar der hvor den smukt formede Ganhvælving skulde befinde sig, stirre Aabninger os imöde. Skamferede Stykker af den ödelagte Slimhud hænge ned og den Ulykkelige opnaa kun at udstöde modbydelige Toner; enhver Lyd, som han giver fra sig, forraader hans Sygdom.

Men dette er ikke nok; den tertiære Syphilis lader intet Sted paa Legemet fri, den angriber Öinene og forblinder dem; den ödelægger gjennem Benedder og Svulster den kunstige Knokkelbygning af det indre Öre, og ödelægger Hörelsen; den bringer Svulster og Bylder af de forfærdeligste Slags til opstaa, den opæder Tandkjödet og Kinderne, den foraarsager Koldbrand og Forraadnelse af hele Dele af Legemet, saasom Penisen eller Stenene. Behöver jeg at sige mere?

Man ser mindre af alt dette i de civiliserede Byer, hvor saadanne Patienter gjerne vil være indelukkede i Hospitaler. Værst viser Sygdommen sig offentligen i de sydlige Lande, især paa de ostindiske Öer, hvor den sorte Befolkning uden Und-

tagelse fremviser det forfærdeligste Billede paa syphilistiske Ödelæggelser.

Som Onanien, saaledes ödelægger ogsaa denne Syphilis Hukommelsen, Energien og Evnen til at nyde det Ædle og Gode.

Hvad skal man nu tænke om et Menneske, som er bekjendt med alt dette, og som kjender Religion og Moral, og som ved at han gjör galt, og dog ikke lader sig afskrække sig fra at tilfredsstille sin Lyst?

Jeg kan kun finde to Aarsager til denne Tilstand. Den förste er Mangel paa en klar Forestilling om den Betydning som Kjönsomgangen har, hvorfor jeg endnu en Gang opfordrer Forældre og Opdragere til ikke at holde Kundskaben om disse vigtige Ting borte fra deres Börn og Myndlige. De faaer og söger den dog, men modtager den paa en falsk, skadelig og uværdig Maade. Den anden Aarsag finder jeg er den, at Udsvævelser og syphilistiske Lidelser saaledes har knækket den moralske Kraft, at det bliver uendeligt vanskeligt, ja omtrent umuligt, gjennem egen Kraftanstrængelse at redde sig ud af denne Alt ödelæggende Malström.

Det er — som nævnt — ikke pludselig eller i nogen kort Tid at denne Syphilis optræder med al denne Rædsomhed. Det tilhörer Syphilisens Særegenhed at skjule sig og pludselig, som Fjenden, bryde frem fra et Baghold. Oftest viser dette sig deri at de synlige Kjendemærker af Sygdommen forsvinder og den Syge da, i den Mening, at være

helbredet, ubetænksomt forsömmer Lægens Forordninger. Fjenden lurer inde i Blodet, og först efter mange Aar kommer Sygdommen, uden at nogen ydre Aarsag dertil kan paavises, igjen i en værre Skikkelse end för.

Forresten er det meget ufordelagtigt baade for de Syphilistiske, og indirekte for den övrige Menneskeslægt, at den Skam, som man föler for denne Sygdom, afholder de fleste Patienter fra at henvende sig til Lægen; men der er ingen Grund for denne Skam.

Bliver en Forbryder, en Morder syg, saa faaer han almindelig Hjælp, man viser ham den samme Agtelse, som det hæderligste Menneske, thi Sygdommen lader En glemme hans Udskeielser. Hvorfor skal man da negte en Syphilistisk, hvis Udskeiser ikke ere saa store som en Morders, en lignende Menneskekjærlighed? Han er ikke i det ringeste slemmere end tusinde Andre, der kun har været heldige e. Og dog fælder man stedse en hjærtelös Dom over den Syphilistiske. Derfor tör Sönnen ikke betro sig til Faderen eller den Undergivne til sin Foresatte eller engang Vennen til sin Ven, selv ofte ikke engang til Lægen vil den Syge aabenbare Sygdommen i dens fulde Udstrækning, men söger at skjule den gjennem Kurfuskeri. Paa den Maade bliver den ikke helbredet, men kun fört ind i den sekundære og tertiære Form, og vil, som jeg för har beskrevet, komme til at optræde med alle dens Forfærdeligheder.

Jeg advarer derfor alvorligen Alle, som har modtaget en syphilistisk Besmittelse, til at foragte disse Fordomme og ligestrax söge Hjælp af en dulig Læge og gjennemgaa Helbredelsesmethoden ordentlig og fuldstændig. Sygdommen forlader dem dog ikke af sig selv og det er dog sandelig bedre, strax i Begyndelsen at blive helbredet, end gjennem en unyttig og falsk Skamfölelse at paabyrde sig de skrækkeligste Lidelser. Og de Sunde opfordrer jeg til at betragte den Syge kun som en Syg, og ikke vise bam en Foragt der alene vil opfordre ham til at hemmeligholde sine Lidelser.

Den sörgelige Udbredelse af Syphilis har foraarsaget, at næsten Alle kjender Midlerne der blive anvendte, og til disse höre desværre nu tildags Kviksölvblandinger. Saavidt vides var Kviksölv det förste Middel som man fandt virksomst og man er bleven staaende ved dette, rigtignok meget kraftige, men uhyre skadelige Medikament som Universal Middel. Som Fölge deraf bliver der drevet et skrækkeligt Misbrug med Tilberedelsen af Kviksölv, saa at der omtrent ere ligesaa sörgelige Fölger af Midlet som af selve Syphilisen. Det synes nemlig som om Kviksölv og syphilistisk Gift forener sig til et endnu skrækkeligere nyt Stof, der bevirker Ödelæggelser, skrækkeligere end Syphilisen alene.

Herved er opstaaet en almindelig Afsky for Kviksölvet; samvittighedslöse Spekulanter have benyttet dette ved at sætte i Omlöb en utallig Række af hemmelige Midler, under Forsikringer, at de

ikke indeholde Kviksölv og at de ere ganske uskadelige. Men disse Lægemidler indeholde dog Kviksölv og foraarsage herved större Skade.

Jeg anser det som min Pligt at advare mod Brugen af alle hemmelige Midler, om endogsaa deres Anbefalinger ere nok saa forförisk lydende og deres Navn taget fra de mest uskyldige Stoffer.

Den herskende Bebreidelse mod Kviksölvet er den, at det bliver i Legemet, og jeg har seet de forfærdeligste Ting i denne Henseende.

Da jeg troer, at det vilde være önskeligt for mange at erfare noget om den sande Virkomhed af dette Mineral, saa vil jeg her omtale denne Sag nærmere. Blodet bestaaer, som bekjendt af smaa flydende mikroskopiske Kugler, udenom hvilke der er Hudbeklædning. Denne er ikke tykkere end at alle Urenhederne i de flydende smaa Masser kan trænge igjennem den og derved efterhaanden bringes ud af Legemet, og paa samme Tid fra Yderverdenen optage andre Stoffer der forfrisker Blodmassen.

Kviksölvet fortykker og forhærder denne Hudbedækning og forhindrer derved Blodets Velvirkning med Luften. Blodkuglerne bliver svömmende omkring i Blodet som röde Bestandele. Blodet fortykkes og herved fremkommer Galde- og Urinafsondringer, hyppige Stolgange, Kjertelsvulster paa Nakken og Kindbenene og i Lyskerne.

Jeg vil imidlertid ikke forlænge dette Kapitel ved unyttige Optegnelser af alle de sörgelige Fölger

som Brugen af Kviksölvet förer med sig. Jeg maa beklage, at Lægerne forholdsvis lidt have bestræbt sig for at forskaffe et andet Middel i Kviksölvets Sted.

Jeg for mit Vedkommende, som i hele min Tid har stræbt efter at formindske Faren ved de kjönslige Sygdomme, har sögt at opdage de dertil tjenlige Midler og allerede i lang Tid har jeg ophört at bruge det forhadte Kviksölv. Min Behandlingsmaade skiller sig derfor især fra den almindelige, er fri for alle slemme Fölger og har de mest glimrende Resultater i Retning af Helbredelse, hvad jeg gjennem de troværdigste Attester kan bevise.

Jeg betjener mig ikke af saakaldte hemmelige Midler. De Medikamenter jeg benytter ere længst bekjendte Mediciner, men de ere alle fri for Kviksölv.

Om en Selvbehandling med denne Medicin kan der dog ikke være Tale, da den altid afstedkommer de ulykkeligste Fölger. Jeg vilde aldeles handle mod min medicinske Pligt, hvis jeg gav nogen Leilighed til Selvbehandling, og jeg indlader mig derfor kun paa nogle almindelige Noticer, som ere vigtige for Enhver der lider af syphilistiske Besmittelser.

Helbredelsen af denne Sygdom fordrer stræng Lydighed mod Lægens Forordninger, hvorfor enhver Bestræbelse for at skjule Sygdommen er aldeles forkastelig; det er den förste Kilde af alle senere Ulyksaligheder.

En af Lægen omhyggeligt valgt Diæt maa nöie fölges. Jeg mener forresten ikke med Diæt en Sultekur; kun et efter Omstændighederne passende Valg af Spise- og Drikkevarer. Forsyndelser imod disse Forskrifter hævner sig næsten altid frygteligt og sætter den Syge langt tilbage i Helbredelse.

Ere de synlige Kjendemærker af Syphilis forsvunden, saa er Giften selv ikke fjernet og de gives intet mere Ödelæggende end nu at tro sig helbredet og ikke længere fölger Lægens Forskrifter. Den usynlige, men endnu altid bestaaende Sygdom, kommer ved den ringeste Forsömmelse frem igjen. og det i en endnu værre Skikkel e nd för. Man maa altsaa ikke antage sig at være helbredet förend en erfaren Læge erklærer videre Behandling fra hans Side overflödig.

En stor Renlighed er frem for alt nödvendig for at ikke Giften, Materien indeholder, skal overföres til andre Steder. Det samme gjælder for Drypperten, hvis Afsondring, ligesom Syphilis, er yderst farlig for Öinene, Næsen og Örene.

Jeg advarer endvidere imod egenhændig Ætsen af de syphilistiske Bylder med Helvedessten og lignende, fordi derved Karakteren af den bliver udslettet medens nye Svulster paa andre Steder, især i Struben, fremkaldes. Hos blodfulde Mennesker eller ogsaa gjennem Kjönsomgangen med Kvinder der lide af den hvide Flod eller lignende, fremkommer ofte Svulster, hvilke ere saa lig en Schanker at kun en Læges Öie kan se Forskjellen. Blive disse

toucheret med Helvedessten eller et andet Brændemiddel, kan ikke engang Lægen længere se Forskjellen, hvilket imidlertid for Behandlingen er af störste Vigtighed.

Da jeg har bevist, hvor nödvendig en grundig Behandling af syphilistiske Sygdomme er, og med hvilken Lethed man kan overföre den paa sine Börn, saa er det en bydende Pligt for alle dem som vil gifte sig og som er sig en tidligere Besmittelse bevidst, da först at gaa til en erfaren Læge, förend de bringer en unævnelig Elendighed over Kone og Börn. Lidelserne af medfödt Syphilis ere omtrent ulægelige, og forfærdelig maa Bevistheden hvile paa Sjælen af dem. som gjennem Letsindighed give Liv til Mennesker, hvis Legeme fra Födselen af er forgiftet og altsaa udygtig til nogensinde at opnaa legemlig og aandelig Sundhed!

Fra min Brevvexling.

Jeg har udtrykkelig Tilladelse til at offentliggjöre efterfölgende Breve, hvilket jeg nævner, for a' ingen skal tro at jeg nogensinde gjör Brud paa den förste Regel for enhver Læge: "Ubrödelig Taushed om sine Patienter".

Sygdomstilfælde.

Förste Tilfælde. Ærede Herre! Jeg er 28 Aar gammel, mager og svag. har et blegt Ansigt, lyst Haar og Skjæg og har fire Maaneder siden giftet mig med en ung Dame paa 18 Aar, af en ærbar Familie, men jeg frygter for, at der ikke vil blive födt os sunde og friske Börn.

For et Par Uger siden sendte jeg til en Herre ...... i ...... vedlagte Beskrivelse af mig, jeg bilægger ligeledes den Recept som han sendte mig og som jeg nu bruger. Vilde De være saa venlig at sende mig begge tilbage og lade mig vide, om jeg kan tage hans Medicin tillige med Deres? Jeg antager, at hans Medicin er til at styrke min Mave; alligevel er jeg, efter nöiagtig Sammenligning af Tilfældene i Deres Bog med mine, blevet tilstrækkeligt overbevist om, at min Elendighed ligger mere i Deres Fag; og denne min Frygt bliver fuldstændig retfærdig, naar jeg siger Dem, at jeg, fra det tiende til omtrent det toogtyvende Aar, hengav mig til den af Dem i Deres Bog behandlede djævel-

ske Vane. Jeg har altid, efter enhver Forbrydelse, besluttet at vilde forbedre mig, og har maaske i 14 Dage ophört dermed, men ak, jeg faldt tilbage og var tabt ligesaa hurtigt som jeg havde formanet mig selv. Taknemligen meddeler jeg Dem, at jeg siden jeg blev gift, aldrig mere har haft en Udtömmelse (Emission) og ingen Lyst har havt til den anden — — og heri, haaber jeg, at jeg ikke har besmittet mig selv saa meget som mangen en Anden har gjort; dog föler jeg Begyndelsen til de af Dem omtalte Symptomer. Natlige Emissioner har jeg ikke havt i de sidste to Aar. Opreisning af Avlelemmet foruroliger mig uhyre meget og jeg hörte at det er lige saa svækkende som Emissioner. Og nu vil jeg beskrive Dem de forskjellige Symptomer. Mange Aar har jeg været meget usund, hvad i Virkeligheden er ganske naturligt, da det havde sin Oprindelse af min slemme Vane. For omtrent et Aar siden maatte jeg afbryde en Forbindelse som havde bestaaet i over to Aar, og saa længe denne Forbindelse varede, var det Aarsagen til stor Ophidsning for mig, idet Aanden og Legemet gjennem vellystige Inklinationer blev farligt afmattet. Jeg har ingen bestemt Beskjæftigelse, min Stilling fordrer ingen, og finder det vanskeligt at rette min Aand paa den ringeste Sag; dette var allerede i Skolen en stor Skade for mig. Den förste og fremmeste af mine Lidelser er "en ubeskrivelig Slappelse af Hjernen", hvilket De har omtalt i Deres Bog, Trykken for Brystet, Besvær i at tage et dybt Aande-

dræt, Svaghed i Hulningen af Ryggen og undertiden i Knæerne, en underlig Fölelse i den höire Testikel (Sten), som bliver omtrent til Smerte, som om noget ikke var i sin rigtige Orden, en Trækken i alle Nerver saasnart jeg bliver overasket eller naar jeg er i Selskab. Avlelemmet er lille, omendskjöndt fuldkommen istand til at tilfredsstille min Kone. Jeg har en stadig Forstoppelse, Livsaanderne nedtrykkede, ingen Energi til noget, en Tunghed i Forhovedet og Öienlaagene, uren Tunge og sommetider en ubehagelig Smag i Munden.

Dog, som jeg för sagde, det særdeles Karakteristiske af min Elendighed er en uafbrudt Trykken og Tunghed i Forhovedet og Öienlaagene. Dette alene tager Kraften fra mig, det frembringer en sygelig melankolsk Fölelse, som gjör mig udygtig til enhver Ting, saa at Livet bliver mig til en Byrde. Denne ryggeslöse Synd har hemmeligt men sikkert undergravet min Konstitution.

Jeg önsker mig selv til Lykke, i det Haab, at De er istand til at reise mig fra Faldet. Jeg er endnu ung, er ikke gaaet saavidt som mangen Anden, men jeg föler, siden jeg har læst Deres Bog "Redningsankeret", og har sagt mig selv at Forbrydelsen er större end jeg havde nogen Anelse om. Hvis at De kan give mig Haab om min Helbredelse vilde De gjöre mig til det lykkeligste Menneske, og vil jeg altid betragte mig som at staa i en stor Gjæld til Dem. — Jeg vilde være Dem uhyre forpligtet hvis De vilde lade mig vide hvormeget Kuromkost-

ningerne det i Hele taget vil belöbe sig til. Alle Spörgsmaal skal jeg besvare sandt og tydeligt.

Vel vidende, at De vil gjöre hvad De kan for mig og idet jeg gjentagende takker Dem for Deres höist værdifulde Bog, venter jeg Deres Svar osv.

ANDET TILFÆLDE. Ærede Herre! Jeg har gjennemlæst Deres værdifulde Bog, og har dybt beklaget at den ikke tidligere er kommen mig for Öie, thi var det sket, saa troer jeg at det vilde have været et Middel til at bevare mig fra mange aandelige og legemlige Lidelser, idet den vilde have afskrækket mig fra at fölge en Vane hvis onde Fölger jeg nu opdager. Dog hvad der er sket kan ikke gjöres usket. Jeg föler mig dybt beskæmmet over min Handlemaade, og har aldrig aabenbaret den til nogen, men da jeg seer i Deres Bog, at De behandler mange Tilfælde lig mit, saa drister jeg mig til skriftligen at meddele Dem mit; mundtlig kunde jeg af Skam ikke gjöre det.

Da jeg var omtrent tretten Aar gammel lærte jeg af mine Skolekammerater Selvbesmittelse og siden den Tid, til omtrent for to Maaneder siden, har jeg stadigen begaaet den Synd. I Begyndelsen gjorde jeg det ikke saa ofte, men desværre, de sidste Par Aar kunde jeg knap tæmme mig; om jeg ogsaa havde gode Beslutninger, saa vare de dog forgjæves, min ukyske Lidenskab forfulgte mig Nat og

Dag. Jeg hengav mig selv sædvanlig to Gange om Ugen og sommetider to Gange paa en Dag, omendskjöndt jeg i Regelen fölte mig nedslaaet, naar jeg havde begaaet det, thi jeg vidste, at det var Uret, dog drömte jeg kun lidt om de rædsomme Fölger som denne Last bringer med sig, til for omtrent 8 Maaneder siden, da jeg havde drevet det til at gjöre det tre Gange i en eneste Nat; ved den anden Gang kunde jeg kun frembringe meget lidt Sæd og den tredie Gang slet ingen, omendskjönt jeg gjorde alle mulige Anstrengelser. Siden den Tid har jeg kun meget sjælden begaaet det igjen, thi jeg föler, at jeg hverken har Kraft eller besidder stor Lyst dertil. Jeg er ganske forfærdelig mismodig og nedslaaet. Alt er mig modbydeligt. Daglig, ja hver Time, faaer jeg Tanken om at gjöre en Ende paa min kvælende Tilværelse. Jeg har ikke den ringeste Lyst til Selskab med Venner og Bekjendte, allerhelst sidder jeg alene i min ensomme Stue, grublende over min sörgelige Tilværelse. For det andet Kjön har jeg slet ingen Tanke. Efter enhver Anstrængelse faaer jeg Hjærtebanken og mærker en stor Mathed i begge mine Been. Jeg faaer ingen vederkvægende Sövn, thi det, som jeg för har begaaet i vaagen Tilstand, kommer nu af sig selv i Drömme, ja saa ofte som to a tre Gange i en eneste Nat.

Jeg har til Dato ikke havt Mod til at anbetro mig til en Læge. Kun den Tanke, at jeg er Dem aldeles ubekjent, og vil vedblive at være det, giver

mig Mod til at anraabe Dem om Hjælp. Ak, hvorledes skal jeg beskrive min Fölelse! Min Daarlighed ængster mig, fordi jeg har indgaaet et Forhold med et dydigt Pigebarn, som jeg elsker og som er meget yngre end jeg. Hvis De ikke kunde love og sikre mig en fuldstændig Helbredelse — vil jeg være nödt til at opgive alt Haab om at gjöre hende til min Kone. Jeg haaber De vil være saa god at lade mig vide Deres Mening om dette Punkt. Jeg har aldeles ingen ydre Symptomer paa noget Sted af mit Legeme; alt hvad jeg föler af Smerte er sommetider en let Smerte i Stenene, mest i den venstre. Jeg föler det aldrig om Dagen, ei heller har jeg ufrivillige eller frivillige Opreisninger, undtagen naar jeg er i Selskab og er en lille Smule fri imod det kvindelige Kjön. Derhos ere de kun forbigaaende og uden nogen Grad af Fasthed. Om Morgenen har jeg uhyre stærke Opreisninger uden at nogen forlibt Tanke er tilstede. Jeg er en ung Mand paa tyve Aar; nyder nu, og har stedse havt en fortræffelig legemlig Sundhed; aldrig har jeg, paa Grund af Sygdom, maattet blive en eneste Time indelukket paa min Stue. Jeg er ansat i dette Nabolag, og gaaer sædvanlig hver Dag flere Mil. Jeg haaber at hvis De kan skaffe mig Helbredelse, (hvilket jeg er overbevist om), at det da ikke vil være kun for en Tid, men at den derimod vil være stadigt varende — thi naar jeg tænker at have en Kone og saa at mangle Kræfterne til at tilfredsstille hende, vilde det gjöre mig endnu mere for-

tvivlet. Jeg lægger min Sygdom ganske i Deres Hænder, idet jeg lover Dem at efterkomme Deres Forordninger i alle Maader.

Haabende, at De vil raade og gjöre for mig hvad De tænker er bedst, osv.

J. W.

Denne Patient erholdt mit styrkende Lægemiddel i et Tidsrum af tre Maaneder, og Fölgende er Virkningen af dets Anvendelse:

Ærede Herre! Modtag min hjærteligste Tak af En, som bekjender at han har Dem at takke for Helbredelse for sine Lidelser, især, at han er Dem sin mandlige Avlekraft skyldig. Maatte De altid höste den ıette og velfortjente Lön for Deres rosværdige Anstrængelser; dette er det oprigtige Önske, agtede Herre, af Deres oprigtige.

J. W.

Tredie Tilfælde. Siden jeg, min Herre, har læst Deres uskatterlige Afhandling, aabenbarer jeg Dem min Hemmelighed. Jeg vil bestræbe mig for at være saa kort og tydelig som muligt, og maa, för alt Andet, afiægge den sörgelige Bekjendelse, at jeg har begaaet den vederstyggeligste af alle Laster. Jeg begyndte dermed da jeg var ca. 20 Aar, og det opnaaede hos mig en skrækkelig Udstrækning til jeg var Graven nær, og man raa-

dede mig til at forlade Byen og pröve Landluften; men jeg aflod ikke min slemme Vane, indtil i mit 25 Aar, da jeg giftede mig med en höist elskværdig ung Pige, men fandt saa, til min Sorg, at jeg var aldeles udygtig til at opfylde Kjönsomgangens Pligter paa Grund af en svag Opreisning af Kjönslemmet og den fuldstændige Udtömning af Sæden. Efter to og et halvt Aars Forlöb döde min Kone, og til min Skam tilstaaer jeg, at jeg atter faldt tilbage til min gamle Vane, men skjönt ikke i saa stærk en Grad. Jeg har nu i flere Aar lidt af Urinstansning, som jeg formoder har sin Oprindelse fra Sten i Nyrene. Jeg har indtagen Copeiba osv., og mangen en Gang har jeg været under Doktor-Behandlinger, men kun faaet meget lidt Nytte deraf, og da jeg mærker, at saasnart jeg drikker fyrige Drikkevarer, det da bliver værre, saa har jeg i lang Tid opgivet Nydelsen deraf og for en Tid drukket Vand sat paa Urter, og föler nu meget liden Smerte ved at lade mit Vand, men nu har jeg en pinlig Smerte i den höire Sten, som sommetider er svulden og ved Beröring smerter uhyre, og den er trukket helt op til Kroppen; tillige föler jeg Smerter i den bageste Del af Hoftebenet, lige overfor Nyren, i Nærheden af den indvendige Del af Laarene; ikke destomindre nyder jeg for Öieblikket en temmelig god Sundhed og lider kun engang imellem af Galdeanfald. Det er formodentlig nödvendig at sige, at jeg er fri for alle mulige veneriske Smitsomheder og aldrig fölt det ringeste deraf. Jeg lever

regelmæssig og min Forretning er af den Slags der fordrer megen Bevægelse, hvorfor jeg ofte föler mig udmattet. Nu, min Herre, er jeg atter indgaaet et fortroligt Forhold til et agtbart kvindeligt Væsen, men frygter Tanken om en Forbindelse grundet paa min Vanmagt. Jeg ved ikke mere af Vigtighed, som jeg kan angive Dem, undtagen at jeg i de sidste tre Maaneder eller længere i mit Födselslem, omtrent en Tomme eller mindre fra Hovedet, föler en heftig Smerte ved enhver Opreisning, dog synes den Smerte i den senere Tid at have forladt mig en lille Smule. Opreisningerne ere meget sjeldne, da Avlekraften synes at være ganske tabt.

A. Z.

Denne Patient erholdt Lægemiddel, og om Virksomheden heraf, efter tre Maaneders Forlöb, vidner fölgende Brev:

Min ærede Herre! Jeg har nu indtaget den Medicin som De sendte mig, og er meget glad ved at kunne sige, at min Avlekraft igjen er fuldstændig helbredet. Jeg vilde derfor være Dem taknemlig hvis De vilde, som De pleier at gjöre, sende mig tilbage hele min Brevvexling mellem os, og tillige at modtage min Tak for den Opmærksomhed og Dygtighed som De har vist i min Sag. Jeg er, ærede Hr. Doktor, Deres ærbödigste

A. Z.

FJERDE TILFÆLDE. Min Herre! Jeg föler den störste Beskjæmmelse ved at skrive om mit Tilfælde, men er ikke destomindre kommen til den Overbevisning, at uden en aaben Bekjendelse kan ingen tilfredsstillende Resultater opna es. Jeg vil da ligestrax begynde med en oprigtig Repræsentation, i det oprigtige Haab, at det ikke vil være forgjæves. Jeg er en af de elendige Stakler, som har ödelagt en god Konstitution gjennem den skjændigste sundhedsruinerende Onani. Jeg er nu 24 Aar gl., öiensynlig i Nydelsen af uld Ungdomskraft. Saavidt jeg kan huske, var jeg ikke mere end 10 eller 11 Aar, da denne fornedrende Last blev mig lært af et ungt Menneske, som havde tilbragt sex Aar i en offentlig Skole, hvor han först blev lært den at kjende. Jeg var vedbleven dermed saa længe at jeg fölte, at enhver Smerte jeg mærkede havde sin Oprindelse af denne skrækkelige Vane. Jeg har derfor opgivet den lidt efter lidt, og det er omtrent to til tre Aar siden at jeg har brugt at gjöre det. For nogen Tid siden var jeg plaget af natlige Udtömmelser, og siden engang imellem, omtrent hver fjortende Dag. Disse Udtömmelser blive foraarsaget af vellystige Drömme, og jeg kan aldrig tro at Sæden kan være sund, da den er uhyre vandagtig og rigelig. Dette, min Herre, troer jeg er Aarsagen til alle mine Besværligheder og Lidelser. En af de skrækkelige Resultater er Saftsvækkelsen; ligesom mit Avlelem har ogsaa de den omgivende Dele 'aftaget og ofte er i en svedende og ilde-

lugtende Tilstand; men det er ikke det værste, Tabet af Hukummelsen er en endnu værre Skade, da det gjör mig udygtig til mine Forpligtelser. Jeg föler ogsaa, at min Forstand er bleven svækket. Men der gives endnu noget andet og som synes at være en Skröbelighed som sjælden træffes og som jeg aldrig för har kjendt. Jeg har en höist ubehagelig Fölelse i Struben, en slags kvælende Fölelse. Det er næsten altid nærværende, omendskjöndt i forskjællig Grad. Jeg bliver undertiden ganske melankolsk og fortvivlet. Jeg havde nær glemt at omtale, at jeg stundom lider af en Stammen, der særligen generer mig i selskabelig Omgang.

Jeg har givet Dem min Fortælling saa tydelig og nöiagtig som det er mig muligt, og jeg er fast besluttet at bruge hvilkensomhelst Medicin mine Evner tillader, da jeg er overbevist om, at der kun gives faa Sygdomme, som ved en tidlig medicinsk Hjælp og streng Opmærksomhed kan om ikke aldeles bortryddes, saa dog delvis helbredes. Förend jeg slutter maa jeg bemærke, at alle de ovenanmeldte Skröbeligheder ikke er opstaaet i et Par Maaneder, men derimod kommen lidt efter lidt. Hvis der skulde være nogen Spörgsmaal, som De vilde have besvaret, bedes De være saa god at skrive til mig og jeg skal strax besvare Dem. Naar De skriver, vil De da være saa venlig at opgive Deres fulde Honorar.

A. B.

Med Tilladelse af en Herre, hvis Behandling af mig har fört til et vedvarende Venskab mellem os, anförer jeg nedenfor nogle Brudstykker af hans Breve, der viser hans Tilstand og Resultatet af min Behandling.

Femte Tilfælde. Min Herre! Siden min tidligste Ungdom har jeg havt et modtageligt og pirreligt Temperament, som har gjort mig til et Offer for mine Lidenskaber. En fysisk Indbildningskraft har været mit Livs Gift. Allerede i Skolen og i Selskab med Ungdoms-Venner hengav jeg mig til Lidenskabens Tilfredsstillelse gjennem Selvbesmittelse. Fölgerne vare Svaghed, Tabet af Appetit og de indledende Symptomer til Hentæring. I det Haab, at helbrede min skrækkeligt ruinerede Konstitution, besluttede jeg at tage mig en Ægtefælle. Men jeg fölte snart at mine Ungdoms-Udsvævelser havde faaet sin Gjengjældelse i mine senere Aar. Min Kones tause Medynk med min Svaghed dadler mig mere end mundtlige Bebreidelser vilde have gjort. Mit Liv er bleven forgiftet af en sygelig Melankoli ved Forvisningen om, at jeg ikke for mine egne Synders Skyld kan faa noget Afkom. Min sædvanlige medicinske Raadgiver kunde eller vilde ikke forstaa mig og behandlede min Sygdom paa en Maade, som kun kunde tjene til at foröge mine Lidelser. Under disse Omstændigheder vovede jeg fört skriftligt og anonymt at spörge Dem om Raad. Deres grundige Svar opmuntrede mig og Deres Opförsel befæster min Tillid til Dem. Jeg

fandt en Ven og med Taknemlighed bekjender jeg at jeg ved Deres Hjælp er frelst fra Ödelæggelse. Jeg fulgte Deres Anordning, antog blindt hen Deres fortræffelige Raad og da Bedringen begyndte næredes mit Haab til det endelige Resultat, som ogsaa er indtruffet. Der hengik efter min förste Introduktion til Dem, ikke ti Maaneder, för jeg havde den Lykke og Glæde at blive Fader. Jeg skal aldrig glemme den Glæde jeg fölte da min Förstefödte blev lagt i mine Arme.

Nu föler jeg igjen at være i Besiddelse af min Mandomskraft. Mine nervöse Lidelser ere borte, jeg er legemlig og aandelig kraftig, og dette gjentager jeg, har jeg kun Dem at takke for.

Sjette Tilfælde. Min ærede Hr. Doktor! Jeg har læst Deres Afhandling og siden den Tid er jeg overbevist om, at jeg lider af en Sygdom, hvis elendige Fölger De saa troværdigt har forklaret, og idet jeg haaber hos Dem at kunne faa Hjælp, forelægger jeg Dem min Sag. Jeg er tyve Aar gammel og har natlige Udtömmelser omtrent hver fjortende Dag. I de sidste fem Aar har jeg været hengiven til Selvbesmittelse. Jeg drömte aldrig hvad Resultatet deraf kunde være indtil jeg fornylig, da jeg sögte Kjönsomgang, til min Skam opdagede, at det slog feil at Lemmet pludselig blev slapt, förend Udtömmelse kunde finde Sted. Jeg er ogsaa plaget

med Fordöielsesbesværligheder, men har ikke destomind e frygtelig Appetit, lider ogsaa temmelig meget af nervös Pirrelighed, er hed i Hovedet og har Udslet. Saasnart jeg skal gjöre noget synes det som om jeg ikke havde nogen Magt over mig selv, mit hele Legeme ryster. Dette pleiede ikke för at være Tilfældet, thi jeg var dristig og uforfærdet og bröd mig om Ingenting. Jeg, som i Skolen var den Förste i min Klasse og den Stærkeste ved Boldtspil, afskyer nu enhver Anstrængelse fordi jeg kjender min Kraftlöshed. Sandheden er, jeg har rövet mig selv for min Kraft. Hvis De kan give mig den igjen vil De vise mig den störste Velgjærning paa Jorden. Jeg har ingen Smerter i Avlelemmet undtagen ved at lade mit Vand; det foraarsager i Begyndelsen en let Smerte. Avlelemmet er usædvanligt lille. Jeg föler mig virkelig ulykkelig, især da jeg paa denne Maade maa tilstaa min Forbrydelse.

Under Behandlingen af dette Tilfælde modtog jeg efter kort Tids Forlöb fölgende Brev:

Ærede Hr. Doktor! Jeg tager mig den Frihed at vedlægge Regningens Restbelöb og er saa lykkelig at kunne sige, at jeg nu, siden De har sendt mig Medicin, mærker en stor Forandring, en Tiltagen af Livsaanderne og min Manddoms Kraft. Siden jeg for fjorten Dage tilbage begyndte at tage Medicinen er kun en eneste Udtömmelse forekom

men. Jeg föler mig allerede kraftigere og livligere i enhver Henseende, og beder Dem, da det er Slut med Medicinen, om videre Forordninger osv.

Efter fire Ugers Forlöb skrev Patienten fölgende:

Jeg er lykkelig over at kunne meddele Dem, at jeg i den sidste Uge ved Kjönsomgang fandt a jeg havde faaet mine Ungdomskræfter tilbage.

Syvende Tilfælde. Min Herre! Da De önsker at vide, naar at den Medicin, som De sendte mig vilde være forbrugt, saa skriver jeg til Dem, for at sige Dem, at den i Begyndelsen af næste Uge omtrent vil være opbrugt. Siden jeg modtog den i Begyndelsen af Juli Maaned, har jeg nöiagtigen efterkommet Deres Forskrifter. Jeg har ogsaa været opmærksom paa alt som De skrev an aaende Diæt, osv. Resultatet er, som jeg forud vidste, at min Konstitution er meget bedre. Jeg har, ved at indtage Deres Medicin, aldeles ikke fölt nogen Ubehagelighed. Jeg beder Dem sende mig hvad De nu anseer tjenligt for mig, under nedenstaaende Adresse. Jeg skal meddele Dem Resultatet naar jeg har opbrugt den Medicin De nu vil sende mig, og forbliver jeg Deres ærbödigste Tjener.

R. K.

OTTENDE TILFÆLDE. Efter Gjennemlæsningen af Deres udmærkede Bog er jeg bleven bevæget til at fortælle Dem om mine Lidelser; dog gjör jeg det kun med Skam. Jeg er en af de Beklagelige, som har ödelagt min gode Konstitution gjennem Onanien. Jeg er nu 27 Aar gl. og var kun 12 Aar da jeg lærte denne syndige Vane. Jeg vedblev dermed mere eller mindre indtil mit nittende Aar, da jeg blev belært om dens Fordærvelighed. Men ak! Endskjöndt jeg ophörte dermed saa ere dog dens skrækkelige Fölger blevne tilbage. En slem Virkning ere de natlige Udtömmelser som især for nogen Tid siden vare hyppige. Sæden er rigelig men meget tynd; ligeledes forefindes Sædsvækkelse Jeg har havt isinde at indgaa i Ægtestanden, men indtil denne Upasselighed er lægt, tör jeg ikke tænke derpaa. Mit Avlelem er uhyre formindsket i Omfang, Stenene ikke saa meget som Lemmet. Opreisning er meget sjelden, undtagen ved vellystige Tanker, hvilke jeg gjör hvad jeg kan for at undgaa. Ligeledes er jeg usædvanlig tynd, men seer ikke destomindre mærkværdig godt og sundt ud. Min Appetit er altid god, men ikke desmindre synes Föden kun at give mig meget lidt Næring; jeg kan spise saa meget jeg vil, dog bliver jeg ved at være mager. Et andet Symptom er Smerter i det höire Bryst. Jeg havde ogsaa for nogle Aar siden en brændende Fornemmelse i Ryggen langs med Rygraden, som naaede helt op til Skulderne, den er dog nu mindre stærk. Synet og Hukommelsen er

nu ogsaa bleven daarlig. Min Levemaade er meget regelmæssig; jeg har aldrig hengivet mig til Uregelmæssigheder og bevæger mig meget i frisk Luft. Men dog befinder jeg mig meget daarlig, og derfor anbetroer jeg mig til Deres bekjendte store Erfaringer, med den fulde Overbevisning, at De vil hjælpe mig, og beder Dem derfor snarest muligt at sende mig Medicin og vedlægge Deres Regning for Omkostningerne. Forelöbig sendes De hermed Belöbet af osv.

Niende Tilfælde. Ærede Hr. Doctor. De maa tro at jeg har opgivet min Korrespondance med Dem, men Sandheden er at jeg atter er frisk og sund og hermed meddeler Dem det. Materieudfloden er forsvunden, ikke destomindre tog jeg Deres Medicin til sidste Draabe og fulgte Deres Forordninger bogstavelig. Jeg finder nu at min Fordöielse er meget forbedret og er igjen lige saa dygtig og kraftig til Kjönsomgang som jeg noger sinde i mit Liv har været. De Drömme og Udtömmelser om Natten, som svækkede mig saa meget för, ere aldeles ophört. Jeg har nu en sund Sövn og mine Livsaander ere friske. Jeg undrer mig ofte over at jeg ikke för anede den afskyelige Aarsag til min Elendighed og angrer meget, at jeg ikke för har henvendt mig til Dem Modtag min hjerteligste Tak for Deres Tjeneste og De kan være overbevist om, at jeg evigen vil blive Deres taknemlige osv.

Det fölgende Tilfælde er i Alt det femte Tilfælde saa fuldkommen lig, at det kun er nödvendigt at henvise til det. Det efterfölgende Brev udtaler sig om dets heldige Slutning.

TIENDE TILFÆLDE. Min Herre! Jeg er omtrent færdig med den sidste Flaske Medicin, som De sendte mig og har nöiagtigen fulgt Deres Forskrifter. Det er mig meget behageligt at kunne sige, at jeg ved Brugen af Deres Medicin befinder mig meget bedre. Slimafsondringen og den ubehagelige Hoste er ganske forsvunden, ligesaa den nervöse Stammen, for hvilket jeg er Dem uhyre taknemlig. Under Deres dygtige Behandling haaber jeg fuldkommen at faa min Helbred igjen og skal strængt efterkomme alle Deres Forordninger.

H. F.

ELLEVTE TILFÆLDE. Det har længe været min Hensigt at henvende mig til Dem om en Ting som jeg maa tilstaa at Skammen hidtil har afholdt mig fra at beröre. Födt i den bedre Klasse af Befolkningen, blev jeg tidlig sendt til et ærbart offentligt Institut, hvor jeg tilbragte nogle lykkelige Aar. Imidlertid udbredte der sig i vores Kreds en Vane, som jeg som saa mange Andre ikke havde Kraft til at modstaa. Efter et Par Aars Forlöb var jeg et forandret Menneske. I en Alder af 20 Aar var jeg syg paa Legeme og Sjæl. Natlige Udtömmelser, to eller tre Gange i en Uge, medförte Nedslaaethed,

Kraftlöshed og fuldkommen Udygtighed til Kjönsomgangens Nydelser. Min Tilstand er skrækkelig. Naar jeg söger Ro i Sövnen, finder jeg den ei. I Drömme forfölges jeg af de frygteligste Fantasier. Jeg længes efter Dagslyset, og naar Dagen kommer, er jeg svag og afkræftet. Vil De være saa god at sende mig Deres Raad og Deres Medicin, jeg skal fölge Deres Befalinger nöiagtig, og haaber, gjennem Dem, at finde Hjælp og Lindring.

I sit sidste Brev skriver denne Patient efter 3 Maaneders Forlöb:

De har igjen sendt mig en Pakke af Deres uskattelige Medicin, og ved stadigen at fölge Deres Forordninger og ved den almægtiges Hjælp er jeg paa en foründerlig Maade bleven fuldkommen rask igjen. Jeg er nu bleven et nyt Menneske.

Jeg sender Dem denne Beretning for at De kan benytte den for mangen anden Stakkel, som er i den samme elendige Tilstand hvori jeg var. De kan udelade mit Opholdsted, men skulde der være Nogen, som vilde vide hvor jeg boer, saa har De fuldkommen Ret til at fortælle det. Jeg forbliver Deres oprigtige osv.

Tolvte Tilfælde. En paa et Universitet uddannet 32 Aar gl. Mand spurgte mig om Raad for en foruroligende og stadig Materieudflod af Urinröret, der havde trodset forskjellige berömte Doktorers Behandling. Det gjorde Indtryk af at være en Sygdom i den forreste Kjertel. Han havde været gift i tre Aar, men havde ingen Börn. Han begyndte at bemærke en betydelig Aftagen i sin Avlekraft, men tilskrev dette fra en ulægelig Dryppert og forlangte mit Raad. Paa Spörgsmaalet, om han nogensinde havde hengivet sig til Onanie, maatte han tilstaa det, og udtalte sin Forbauselse over at hans tidligere medicinske Raadgivere ikke havde spurgt ham derom, thi han havde været for undselig til af egen Drift at aabenbare det for dem. Mellem de unge Mennesker paa Höiskolen blev han indviet i denne væmmelige Vane, men havde ikke drevet paa med den i sin Ægtestand. Virkningen paa hans Konstitution var det ikke saa let at faa hævet. Fölgerne vilde uden min Mellemkomst være blevne varige. Men nu var 10 Uger nok til at bringe hans Avlekraft tilbage.

Det fölgende Tilfælde er et af dem som omtrent daglig kommer til min Kundskab og som viser min Behandling af dem.

Trettende Tilfælde. Min Herre! Jeg tager mig den Frihed at meddele Dem min Tilstand

saa aabent og kort jeg kan. Jeg er nu 29 Aar gl. og var fra mit sextende indtil mit tyvende Aar hengiven til den afskyelige Vane, som De omhandler i Deres Bog. I denne Periode havde jeg to eller tre veneriske Sygdomme — en Dryppert og en ubetydelig Schanker, hvilken, som jeg haaber, ved Anvendelsen af Medicinen blev aldeles bortskaffet, thi jeg har aldrig fölt noget mere der af. Dog led jeg næsten 3 Aar af en tynd Materieudflydelse og af en Svulst i den höire Lyske, der saa ud som Brok, men som ved at bære en elastisk Bandage blev trængt tilbage. For kort Tid siden fölte jeg sommetider en trækkende Smerte paa det samme Sted I en Alder af 25 Aar indgik jeg i Ægtestanden, idet jeg den Gang var i Besiddelse af en temmelig god Helbred, som varede til i de sidste fire Aar; da begyndte jeg at miste min Appetit og Fordöielsesorganerne blev paa een Gang saa svage at jeg hver femte eller sjete Dag var tvungen til at indtage en stor Dosis afförende Medicin og i den Tid sjelden har haft mere end to Stolgange. Engang blev jeg saa forstoppet at jeg maatte gaa til Hospitalet, hvor de, efter at alle sædvanlige Afföringsmidler vare brugte uden Virkning, maatte anvende en Spyttekur. Derefter var min Konstitution i et Par Maaneder igjen saa temmelig i Orden, men saa begyndte jeg at föle at min Sygdom havde angrebet min Lever, da jeg stadig blev forurolige af Galde og fik en meget heftig Feber i Nærheden af Brystet. Ikke desto mindre har jeg i de sidste otte Maaneder igjen faaet

min Helbred tilbage, dog finder jeg, at jeg er fuldkommen fordömt til Afgrunden. Jeg har omtrent alle i Deres Værk beskrevne Symptomer, nemlig Tryk paa Hjernen, Udslet paa Panden og Laarene, Kulderystelse osv. Medens jeg delte Leie med min Hustru (hvad jeg nu har opgivet) opstod der ofte en heftig Smerte i Nærheden af Leveren, forbunden med stærke Afmattelser. I det sidste Aar har jeg havt to Gange natlige Udtömmelser. Mit Avlelem er bleven betydelig mindre, den venstre Sten er bleven en smule större end den höire og föler jeg sommetider i Nærheden af Aarerne i Lysken og Stenene en forfærdelig Smerte. Jeg er, paa Grund af mine Udsvævelser antageligvis, Aarsagen til min Kones mange Lidelser. Omtrent et Aar efter vort Giftermaal blev hun generet af hyppige og forfærdeligt smertefulde Menstruationer, som omtrent forekom hver fjortende Dag. Paa det fulgte altid den hvide Flod, og denne Tilstand varede i fire Aar. Jeg kunde aldrig overtale hende til at meddele en Doktor hendes Lidelser indtil en Jordemoder kom hende til Hjælp. Hendes Mestruationer ere nu temmelig regelmæssige, de forekomme med en Maaneds Mellemrum, men ere ledsagede af en forfærdelig Smerte i den nederste Del af Rygraden og sommetider en betydelig Smerte i Underlivet. Jeg haaber nu, min Herre, at det Ovenstaaende er tilstrækkelig til at De kan dömme om Naturen af vore Skröbeligheder, og jeg henvender mig derfor til Dem og Deres Medlidenhed, hvilken saa aabent og tydeligt

udtaler sig i Deres Bog. Jeg venter Deres Svar ligesaa ængsteligt som en Forbryder venter paa sin Benaadning, og indtil da forbliver jeg Deres oprigtige osv., osv.

Efter en kort Tids Forlöb modtog jeg fra den samme Herre fölgende Brev:

Min Herre! Det er en taknemlig Pligt for mig og for min Kone at erkjende den store Velgjerning som er os vist gjennem Deres Medicin og Deres Belæring. Vi ere, Gudske Tak og Lov, nu saa raske som vi efter saa lange og alvorlige Smerters Erfaringer, kan vente. Den hjærteligste Tak for Deres Godhed og hurtige Hjælp. Jeg indeslutter Anvisning paa ...... Deres Regning staaer rigtignok ikke i Forhold Deres Tjeneste, men det vil overbevise Dem om, at jeg forstaaer Störrelsen af denne. Maatte blot alle Lidende være saa lykkelige at se Deres udmærkede Bog og söge den Hjælp hos Dem, som de sikkert vil finde. Modtag derfor osv.

TILLÆG.

Fölgerne af Onanie hos det kvindelige Kjön.

Desværre ere ogsaa Piger og Kvinder i stor Mængde hengivne til den for Legeme og Sjæl fordærvelige Selvbesmittelse, og de sörgeligste Sygdomme, Ufrugtbarhed eller ufuldkomne Födsler, elendige Börn og en ödelagt Ægtestand, ere de uudblivelige Fölger deraf. Da jeg ved, at ogsaa Kvinder læse denne Bog og da jeg har modtaget talrige Opfordringer om at give en Forklaring om Fölgerne af Onanien hos Kvindekjönnet, udgiver jeg dette Tillæg, saasom det vilde blive umuligt for mig at udgive en særskilt, kun for Kvinder bestemt Bog.

Den större Pirrelighed i de kvindelige Kjönsorganer, den lette Adgang til at udöve den og udöve den hyppigere, er maaske Aarsagen til at allerede smaa Pigebörn endnu förend de begynder at gaa i Skole bedrive Onani, i den Alder naturligvis uden Bevisthed om Skjændigheden og Skadeligheden af denne Last. Engang begyndt bliver denne

skjændige Vane ogsaa med Bevidsthed fortsat indtil endelig de skrækkelige Fölger — men kun altfor sent — standser den.

Er allerede hos Mænd Fölgerne af Onani mange og mangeartede, saa er dette endnu meget mere Tilfældet hos det kvindelige Kjön. Men vi tör ikke undre os derover, naar vi betænker, at Kjönsomgangen er Kvindens egentlige Bestemmelse, saaat alle Indflydelser paa Kjönsorganerne langt höiere Grad hos Dem virker tilbage paa den hele Organisme end hos Manden. Det vilde omtrent være umuligt at nævne alle de Fænomener, der har sin Oprindelse af Onanien, og jeg maa derfor ꝺɐ indskrænke mig til kun at omtale de vigtigste af dem.

Allerede kort Tid efter at Kvinden har begyndt med Selvbesmittelsen viser de förste Fölger sig. Det kvindelige Avlelems Læber svulme i Reglen, medens Synderinden er meget ung, stærkt op Skeden bliver meget fugtig og afsondrer hyppigt saa rigeligt med Vædske at den viser i Pletter paa hendes Vadsk. Mödre og Opdragerinder beder jeg derfor at være opmærksom herpaa ved Skiftning af Undertöiet og deslige, thi disse Pletter ere sikre Tegn paa Hengivenhed til Onanie. Meget sjelden ere saadanne Pigebörn livlige, snaksomme eller selskabelige, de ere drömmeagtige og deres Blikke söge enten Gulvet eller de stirre ud mod et Punkt; i Skolen ere de uopmærksomme, bliver der kaldt paa dem saa vaagne de, som af en fast Sövn, sæd-

vanlig under dyb Rödmen, hvilken forresten indfinder sig hver Gang nogen ser fast eller forskende paa dem. De elske Ensomhed eller Selskabet af en Medskyldig; thi besynderlig nok viser Pigebörn, af hvilke vi vente den störste Undseelse, ved Udövelsen af denne Last, ikke den mindste Undseelighed ligeoverfor Veninder, medens Drengebörn meget sjelden udöver denne Last i Fællesskab. Intet er derfor farligere end at lade to Pigebörn sove sammen i en Seng; og naar Pigebörn vise en uforklarlig Kjærlighed og Kjælenhed imod hverandre, saa er denne Omstændighed allerede mistænkelig og fortjener at bemærkes.

Gjennem Onanien bliver naturligvis Kjönsorganens Pirrelighed og dervedSanseligheden stærkt foröget. Ved kun at nære urene og umoralske Tanker taber Pigebarnet sin naturlige Sindsro og uskyldige Barndom, hun föler intet Behag ved Leg eller Omgang med sine Veninder, hun længes efter Jomfruaarene, alene for at kunne realisere de umoralske Drömme hendes ophidsede Fantasi har næret; hun sluger i sig daarlige Romaner, og söger en nærmere Omgang til Mænd, hvilken hun meget let opnaar, fordi man kun betragter hende som Barn.

Naar nu en saadan Pige indtræder i den efterlængtede Jomfru Alderen, saa straffes ofte den krænkede Natur derved, at hun pludselig faar en formelig Modbydelighed imod Mænd, mod Ægtestanden og Kjönsomgangens Nydelser. Mænd smiler i Reglen ad Piger, som ikke ville gifte sig, fordi

de alene holde det for Affektation, men meget ofte er det Alvor; idet Onanien har dræbt Lysten til naturlige Nydelser og i Stedet for frembragt Afsky for dem.

Men dette er paa ingen Maade den eneste Straf. Kjönsorganerne selv begynder at blive syge. Den unaturlige Ophidselse af dem bevirker i de fleste Tilfælde en saa betydelig Forstörrelse i Clitoris at den allerede bliver synlig udenfra og giver Avledelen et yderst modbydeligt Udseende og ved stadig Gnidning mod Beklædningen befinder sig i en vedvarende ophidset Tilstand. Men ogsaa Moderskeden begynder at drages med i Ödelæggelsen. Dens slimagtige Afsondring bliver altid rigere indtil den udvikler Leucorrhoe (hvid Flod), som bliver værre og værre jo stærkere Onanien fortsættes.

Denne hvide Flod bærer i sig Oprindelsen til mange andre sygelige Tilstande er i sig selv en af de slemmeste Fjender af Avledygtigheden og ödelægger Udsigten til en sund Efterslægt. Dog bliver denne Sygdom i Reglen ganske forsömt eller gjennem egen Behandling forværret. Sjelden kan en Pige eller Kvinde bestemme sig til, for denne Lidelse, at tage en Læge paa Raad, og deraf kommer det, at saa uendelig megen Skade opstaaer af den. Men særlig farlig er den hvide Flod, hvis den har sin Oprindelse af Onani. Kjönsdelene have tabt sin naturlige Elasticitet og Modstandskraft og Legemet er ödelagt og svækket gjennem Sædtabet. Og nu

begynder de mangeartede Lidelser. Fordöielsen er ödelagt, Appetiten bliver daarligere, man faar Modbydelighed imod alle Spisevarer eller ogsaa en forfærdelig Sult og især Krav paa visse bestemte Födevarer, man faar en ilde lugtende Aande og Smerter i Hovedet, Hjertet udvides, man föler Smerter ligesom Mavekrampe, ofte indtræder Brækninger. Stolgangen og den maanedlige Renselse ophörer, det gode Humör viger for Fortrædelighed eller Fortvivlelse, Huden bliver slap, gulagtig eller graa, Öinene blive indfaldne eller omgivne af mörke Ringe, Læberne blive blege, Munden smertelig fortrukken, de underste Extremiteter, ofte tillige Overarmene og Hænderne, blive paafaldende magre, Brysterne blive slappe og visne; der indtræder en pinagtig Smerte i Rygraden og en almindelig Muskelsvækkelse, ja undertiden Lamhed, Urinen bliver farveblandet og udlades ofte med Smerter. Dog hænder det ogsaa at man paa saadanne Syge slet ikke kan se noget, de synes blomstrende og sunde og bedrage paa denne Maade deres Omgivelser, medens de, idet de selv nöie kjende deres Tilstand, gaa omkring med tavs Fortvivlelse i Hjertet. Den hvide Flod frembringer hyppig smertefulde Svulster. Men ogsaa de inderste Avledele blive gjennem Onanien kun altfor ofte trukken med i Lidelserne. En af de sörgeligste og skrækkeligste Fölger af denne Last er at Moderen eller Uterus falder ned. En saadan Nedfald af Uterus er en stor Elendighed, der fölges af mange og svære Lidelser. Det

er altid meget vanskeligt at læge den og umuligt, hvis Patienten ikke öieblikkelig ophörer med Lasten og nöie fölger de medicinske Forskrifter.

Længere ud i Onanien anfaldes man af krampagtige Tilfælde ja betages ofte af Nymfomani, en indpaa det Modbydeligste grændsende Avledrift. Endelig er Ufrugtbarhed og mislykkede Födsler en uudblivelig Fölge af Onanie. Utallige ere de mindre Lidelser, hvilket denne Last förer med sig, som Vorter i Ansigtet, Tilböielighed til Nysen, Rheumatisme, Nærsynethed, Tunghörthed, Skjælven paa alle Lemmer, Sövnlöshed, Svimmelhed, idethele Lidelser, som det vilde være umuligt at opregne i denne Bog. Men af alle Lidelser ere de aandelige de værste, fordi Samvittigheden tilraaber En: "Du synder afskyligt og bærer selv Skylden for Dine Lidelser!" Ofte se disse Piger sunde ud og bedrager de intet anende Forældre, men den tunge Samvittighed skyer daglig og hver Time Opdagelsen. Denne urolige Aanstilstand har stor Indflydelse paa Legemets Kræfter. Jeg kan ikke give noget bedre Raad, end at fatte en mandig Beslutning om at afsige sig Synden og gjöre en fuldstændig Tilstaaelse. Denne Beslutning vil koste megen Overvindelse, men det er den förste Seir af det bedre Jeg, og vil frembringe en velgjörende Sjælens Ro, der vil lette deres skrækkelige Tilstand idethele.

Omendskjöndt hos det kvindelige Kjön Fölgerne af Onanien idetmindste ere lige saa slemme, og endnu större end hos Manden, og omendskjönt

den mere pirrelige og dog slappere Konstitution hos Kvinden mere vanskeliggjör Behandlingen, saa vil jeg dog ikke nægte det kvindelige Kjön den Tröst, at deres Lidelser, selv om de ere blevne aldrig saa slemme, er lægelige, forudsat, at intet Tilbagefald til Lasten finder Sted.

Hos Kvinden maa imidlertid Valget af en Læge være end mere omhyggeligt end for Mandens Vedkommende, da Lægen her maa være en Menneskekjender, og være istand til igjen at opreise Kvindens Aandskraft. Haardhed, Bebreidelser og kjærlighedslös Behandling vil alene Helbredelsens Værk sætte tilbage.

Hvad jeg nu har antydet vil være tilstrækkeligt til at vise, at ingen Kvinde eller Pige er istand til at helbrede sig selv, selv om jeg vilde opregne alle de bedste Midler for alle saadanne Tilfælde. Thi det mindste Feilgreb er nok til at hindre Helbredelsen. Det er ikke engang det samme hvilken Læge man betroer sig til; tværtimod, Valget af Lægen maa foretages med stor Omhu, og af ham maa Valget af Spise- og Drikkevarer for ethvert enkelt Tilfælde paa det Nöiagtigste blive foreskrevet. Jeg anseer det derfor for aldeles unyttigt at give nogen almindelig Oplysning om Fremgangsmaaden eller Midlerne.

Derimod er det min Pligt endnu at sige til den omtalte afskyelige Last, og om hvor edes man kan forebygge at Kjönsomgangen ikke udvikles altfor tidligt og stærkt og derved förer til Onanie.

Disse Vink giver jeg især til samvittighedsfulde Mödre, Lærerinder og Opdragerinder, hvis Pligt det er at paase, at alene sunde og moralsk rene Jomfruer blive opfostrede.

Det staar ikke til at nægte, at paa den Vis hvorpaa vore Döttre opdrages deres Kjönsdrift bliver udviklet i en overordentlig stærk Grad. Vi have allerede i Begyndelsen af dette mit Værk seet, at hos Drengebörn og unge Mennesker megen legemlig Bevægelse og meget Arbeide er nödvendigt for at bevare dem fra Lasten. Betænker vi nu, at Kjönsdriften hos Pigebörn indtræder tidligere og i endnu stærkere Grad end hos Drengebörn, saa maa det fremstille sig for alle som helt uforsvarligt, at vi ikke ogsaa opdrage Pigebörnene paa den samme Maade. Men man har f. Ex. fattet den ulykkelige Ide at sige til Pigerne, at det ikke er ærbart for dem at bevæge sig anderledes end i Skridt og at de maa bevare sig mod den friske Luft saa meget som muligt. De sörgeligste Fölger af saadan en Opdragelsesmaade kan ikke udeblive; ungdommelige Legemer bliver ikke træt nok og derved vaagner Kjönsdriften meget for tidligt og stærkere. Barnets Sjæl bliver fængslet af kjödelig Lyst og saa opstaaer langsomt og ubemærket denne Last, der næres derved at Barnet mangler barnlig Leg, men i Stedet trækkes med paa Fornöielser der kun bör være forbeholdt for de Voxne. Allerede tidligen begyndte de at interessere sig for det mandlige Kjön, söge gjennem Klædning og Opförsel at behage dem.

De huslige Beskjæftigelser og Pligter, der skulde være Kvinden det helligste, bliver dem en forhadt Byrde.

Men paa intet Punkt er det mere nödvendigt at komme tilbage til Naturen end hvor det gjælder vore Pigebörns Behandling og Opdragelse. Jeg har derfor troet at burde gjöre disse Ting til Gjenstand for en aaben og ærlig Omtale og anser mig derfor ikke for at gjöre mig skyldig i nogen Utilbörlighed ved at nævne Tingen ved dens rette Navn. At jeg ikke har hengivet mig til Overdrivelser, beviser medfölgende Breve, hvilke, hörende fra Pigehaand, tale i gribende Udtryk om Patientens forfærdelige Legems- og Aandstilstand.

I korte Udtryk lader mit Raad til disse Piger sig sammenfatte i fölgende korte Ordelag. Skaf Pigebörn tilstrækkelig frisk Luft og Bevægelse, undgaa altfor rigelig og ophidsende Kost, sörg for passende Beskjæftigelse saavel for Aanden som for Legemet, sög saa meget som muligt at hindre Barnet fra at lære at kjende Ting, hvilke ikke ere passende for deres Alder og som kun förer dem paa Afveie. Stor Omhyggelighed fordres med Hensyn til Valget af Omgang med Tjenestefolk, hvis Moralitet vi ikke ere fuldstændig sikre paa, skulde vi aldrig lade vore Döttre være alene med og aldrig lade dem blive fortrolige med dem, thi af denne Kilde er allerede flydt megen Skade. Endelig tör en Pige saa lidt som en Dreng blive holdt borte fra Kundskaben om hvad der vedrörer Kjönsomgan-

gen. Dette kan naturligvis bedst overlades til Moderen, og vilde Pigens Indtræden i Menstruationsalderen være den mest skikkede Leilighed dertil, idet man, naar man forbereder sin Datter herpaa, samtidig kan omtale det andet. Jeg vilde kun gjöre mig skyldig i Gjentagelser hvis jeg vilde udtvære dette videre. Jeg troer fuldstændigen at have tilfredsstillet de til mig stillede Opfordringer. Maaske vil jeg paa andre Steder nöiere udtale mig derom. Forelöbigt faar det Ovenstaaende være tils.rækkeligt.

Höistærede Hr. Doktor! Med Skam og Ydmygelse maa jeg desværre tilstaa, at jeg lider af de skrækkelige Fölger af Onanie og opdagede det först da jeg havde læst Deres Værk, som beskriver denne forfærdelige Last saa nöiagtigt. Jeg vil uden Skaansel meddele Dem mit Tilfælde, og beder Dem indstændigt om at give mig Hjælp.

Som Pigebarn paa 13 Aar blev jeg gjennem en Legekammerat forvildet fra den rette Vei, og desværre vare vi kloge nok til at söge hemmelige Steder, hvor vor gode intet vidende Moder ikke kunde see os. Ikke destomindre voxede jeg op og blev en stor og kraftig Pige, og traadte efter mit 14 Aar strax i Tjeneste i en fremmed Husholdning, men bragte ogsaa denne sörgelige Last med mig did. Da jeg blev fornuftigere begreb jeg rigtignok dens Fordærvelighed, men havde endnu ingen Anelse om hvor skrækkelige dens Fölger kunde være. Jeg kjendte ikke engang Ordene Onanie eller Selvbesmittelse og hengav mig sorglös til min skrækkelige Vellyst. Gud give, jeg tidligere havde lært Deres Bog at kjende og sögt Lærdom deri, visselig vilde jeg saa være bleven reddet itide. a)

---

a) Dette Sted bekræfter igjen, at min Bog endnu kunde bringe tusinde Gange större Nytte, hvis Forældre og Opdragere vilde söge dens Raad og derefter deres Sönner og Döttre i rette Tid og paa rette Maade belære.

Da jeg var 17 Aar gammel blev jeg forurolíget af en Snerte helt bag ved Kjönsdelene, hvilken efter en Tid gik over til, hvad De i Deres Bog kalder "Nedfald af Moderen". Hermed forenede sig den "hvide Flod", og min Tilstand blev skrækkeligere, thi jeg havde ikke Mod til at aabenbare mig til nogen. I denne Tilstand kom jeg tilbage til mine Forældre og under Behandling af en gammel, men god og menneskekjærlig Læge. Jeg fölte at jeg maatte tilstaa Alt for ham, og aldrig i mit Liv vil jeg forglemme den Time da dette tildrog sig. Han trösted mig, men kunne ikke hjælpe mig noget, thi mine Lidelser ere de samme.

Tilfældig saa jeg en Bekjendtgjörelse om Deres Bog. Jeg læste den og fandt deri et Vink fra det guddommelige Forsyn, som sendte mig Tilgivelse og Hjælp. Derfor beder jeg Dem, ærede Hr. Doktor, at give mig Deres Raad og Bistand; og vær forsikkret om min Taknemlighed. Jeg er velvoxen, 23 Aar gammel og ser saa godt ud at Ingen kan have nogen Anelse om mine Lidelser.

Deres Forordninger skal jeg nöiagtig efterkomme, da min Stilling tillader mig det, og beder jeg Dem nu ret inderligt om et hurtigt Svar.

N. N.

Höisærede Hr. Doktor! Skjöndt jeg i Deres værdifulde Bog, som jeg fik Leilighed til at læse, ikke har fundet, at ogsaa Kvinder ere blevne hel

bredet, saa tager jeg mig dog den Frihed at söge Hjælp hos Dem, og beder Dem aabent at sige mig, om jeg kan eller ikke kan blive helbredet. Jeg vil fortælle Dem min Tilstand uden Frygtsomhed, thi jeg er i den forfærdeligste Fortvivlelse, og vil i ethvert Tilfælde gjerne vide, om jeg har noget at haabe for.

Jeg er 24 Aar gammel, ugift, Datter af mindre formuende Forældre, men dog i gode Forhold; derfor har min Opdragelse været god og jeg har gode Kundskaber. I mit trettende Aar forfaldt jeg gjennem Forförelse til Onanie, hvilken jeg bedrev indtil mit 17 Aar. I dette Aar indtraadte min Periode og jeg begyndte at lide af Bryst- og Krydssmerter og fik den hvide Flod. Indtil da saa jeg sund og kraftig ud, men nu blev jeg bleg, jeg tabte min Appetit, havde ofte Hovedpine, Hoste, Aandedrætsbesværligheder, nervös Rystelse og mit smukke mörke Haar begyndte at blive paafaldende graat. Dog er mit Udseende mere godt end daarligt, da min Bleghed ikke synes sygeligt. Jeg har et stærkt Bryst og kjödfuldt Legeme, kun mine Öine ere nu og da omgivne af halvkredsformede blaaagtige Ringe og min Aande er hyppig ildelugtende. Jeg lider ofte af heftige Smerter, min forhenværende Munterhed har forvandlet sig til Tungsindighed, thi jeg föler Vægten af min Vildfarelse saa meget stærke, som jeg i inderlig Hengivenhed har sluttet mig til en ung Maud, hvem jeg gjerne vilde blive en brav Hustru for. Dette kan begribeligvis kun

ske hvis min Sundhed igjen staar til at oprette, og derfor beder jeg Dem ganske aabent at sige mig om jeg tör hengive mig til dette Haab.

For Kuromkostningerne behöver De ikke at være bange, thi saasnart De skriver mig til hvormeget de ere, skal jeg strax sende Dem Belöbet.

N. Y.

Höitagtede Hr. Doktor! Fortrolig henvender jeg mig til Dem med Bön om at staa mig bi i min beklagelige Tilstand.

Jeg har med Opmærksomhed gjennemlæst Deres Bog, og endelig fundet den nödvendige Lærdom. Tillad mig at meddele Dem min Tilstand og dens Aarsag ligefrem, og vil De da være saa god aabent og ærligt at sige mig, om jeg ved Deres Hjælp igjen kan helbredes.

I mit 12 Aar, da min legemlige Udvikling allerede havde gjort saa stærke Fremskridt, at alle antog mig for 16 Aar, blev jeg af en Tjenestepige i vort Hus gjort bekjendt med den af Dem beskrevne Last, og i flere Aar bedrev vi den tilsammen. Jeg fortsatte dermed i omtrent 9 Aar, og holdt ikke op dermed för min Legemstilstand förböd mig det. Det er mig ikke muligt nöiagtigt at angive, naar Fölgerne af min Synd först indfandt sig, dog husker jeg tydeligt, at jeg i mit 17 Aar blev meget bleg og snart begyndte at lide af rædsomme Krampe- og Rygsmerter. Lægen erklærede dette for Fölger af

haardnakket Menstruation, men jeg anede nu, at disse Besværligheder havde sin Oprindelse af mine egne Feil. Min Menstruation er meget uregelmæssig og er nu forbunden med stærkere Krampe og utaalelige Rygsmerter; mit Udseende er blegt, Öinene ere matte og hyppigt omgivne af næsten sorte Ringe. Medens jeg för havde et höit fast Bryst er dette nu lille og hænger slapt nedad, men især ere mine forhen stærke, tykke og kraftige Laar, paafaldende kjödlöse og ligesaa er det med mine Arme. I det hele taget er jeg uhyre mat, stadig plaget med Rygsmerter, hvilke ere af den Art, at det ofte forekommer mig, som om noget Hedt dryppede mig ned ad Rygraden. Med Rygsmerterne blander der sig ogsaa Brysttranghed. Aandedrætsbesværligheder og Hovedpine föler jeg næsten altid, og saa har jeg i den sidste Tid begyndt at miste mit Haar. skjöndt jeg endnu ikke er 24 Aar gl.

Jeg er meget kraftlös, har ingen Appetit og kan ikke taale nogen Spisevarer, da jeg meget daarlig kan fordöie dem, har altid haard Stolgang, saa at jeg ofte i tre til fire Dage kun en Gang, og da under stærke Smerter, udtömmes.

Intet morer mig. At læse og musicere er mig modbydeligt. Jeg gaar ikke i Selskab, og ved den ringeste Anledning opirres jeg og bliver heftig. Jeg har allerede ofte, i denne min fortvivlede Tilstand, havt Lyst til at ende mit Liv.

Til Deres Hjælp sætter jeg nu mit sidste Haab. Vil De sige mig ganske aabent og ærligt, hvad jeg

har at vente, thi jeg er forberedt paa Alt. Kan De hjælpe mig, saa vil min Taknemlighed blive uendelig. Vil De være saa god at adressere Svaret paa dette mit Brev til osv.

L......r.

Ærede Hr. Doktor! Jeg er gjentagende bleven opmærksom paa Deres Bog, og jeg följte derved en stærk Trang til at skaffe mig den. Jeg læste især Slutningen, der angaar det kvindelige Kjön, og fandt der min Datters, en Pige paa ikke fuldt 17 Aars Tilstand, saa fuldstændigt beskreven, at jeg ikke kan tvivle mere, hvilke Aarsager det maa tilskrives. Jeg har siden uophörlig iagttaget hende, og er desværre kommen til den bedrövelige og bestemte Overbevisning, at hun er hengiven til denne Onaniens Last, dog har jeg hidtil ikke ladet hende mærke noget, fordi jeg ikke er ganske paa det Rene med mig selv om Maaden, paa hvilken jeg bedst bör gaa frem, og derom gjerne önskede först at höre Deres Raad. For at De kan bedömme hendes Tilfælde meddeler jeg Dem fölgende:

Min Datter er nu 16 Aar og 8 Maaneder gammel. Indtil hendes 12te Aar havde hun lykkelig overstaaet de sædvanlige Börnesygdomme, men var ikke videre kraftig, dog sund og munter. Efter hendes Konfirmation bragte hendes afdöde Fader hende i Institutet hos Fru ...... i ......, hvor hun

tilbragte to Aar. Efter Faderens Död tog jeg hende igjen tilbage i mit Hus. Næsten et Aar gik hen förend jeg bemærkede at hendes legemlige Udvikling ingen Fremskridt gjorde, hendes hele Væsen var slappere end forhen og hendes Sindstilstand nedtrykt. Hun viste sig fraværende i Selskaber var hun blufærdig og urolig, og hendes kjæreste Opholdssted var Buskadserne i vor temmelig store Have. Da hun efter hendes 15de Aar kom tilbage til mig, blev hendes Tilstand endnu værre. Hun blev omtrent uden Deltagelse for Alt, kunde ikke taale nogen Beskjæftigelse, hver Stöi var hende modbydelig, for Sang og Musik havde hun slet ingen Lyst, og for Læsning kun meget sjelden. Min Læge antog det for Besværligheder ved Menstruationen, og deraf kommende nervös Svaghed; hun klager særdeles over Hoved-, Ryg- og Brystsmerter, Appetit og Sövnlöshed. og denne Tilstand er den Dag i Dag den samme, som förste Gang i hendes 16 Aar, da Menstruationen havde fundet Sted. Denne er uregelmæssig og i de sidste 8 Maaneder kun foregaaet tre Gange, og da under foregaaende rædsomme Krampe. Hendes Udseende er blegt, Legemet magert og kraftlöst, og især klager hun over Mathed i begge Benene.

Jeg beder Dem nu indstændigt raade mig, hvorledes jeg skal omgaaes den aandelige og legemlige Syge, og at sige mig, om jeg skal bringe denne Sag direkte paa Bane til hende eller om jeg skal undgaa at sige noget. Jeg har tænkt paa, at give

hende selv Bogen i Hænde, men vil dog ikke gjöre noget uden Deres Raad. Min Huslæge har jeg af flere Grunde ikke meddelt noget, og vilde heller ikke gjöre det, fordi jeg ligestrax efter Modtagelsen af Deres Svar til mit Hus paa Landet, tænker paa at flytte.

Hav den Godhed saa hurtig som muligt og ret udförligt at sige mig Deres Mening, og min störste Tak kan De være forsikret paa.

Imidlertid indeslutter jeg her.......... og bemærker kun, at jeg hverken vil sky Umage eller Udgift, naar jeg bare kan beholde mit eneste Barn.

D...... ch......

Underretning for Syge.

Alle Lidende, som önske at henvende sig til mig, anbefaler jeg den störste Nöiagtighed i Beskrivelsen af Symptomerne ved deres Sygdom, Alderen, deres Levemaade og deres Beskjæftigelse. Deres Meddelelser blive underkastede den samvittighedsfuldeste og grundigste Prövelse og paa denne grundes derpaa Behandlingsmaaden, der ikke vil være dem til nogen Hinder for at varetage alle deres vanlige Gjöremaal.

For at nu ogsaa de mindre dannede skulle kunne give mig et rigtigt og frit Billede af deres Sygdoms Symptomer, har jeg paa et andet Sted tilföiet de nödvendige Spörgsmaal, hvilke da den Syge först nöie maa eftertænke og derpaa klart og tydeligt besvare.

Især kunne saadanne Ulykkelige regne paa sikker lægelig Hjælp, som i sin tidligere Ungdomstid have hengivet sig til denne hemmelige Last eller til overvættes Udsvævelser i Kjönsomgangens Ny-

delser, og derfor nu i deres Middelalder lide af sygelig Svækkel e af Avleorganet og Nervesystemet, og som enten allerede ere overrumplet af en fortidlig Vanmagt eller frygte dennes Indtrædelse.

Ogsaa de, der som Fölge af paadragen Syphilis, lide af Ringorme, haardnakket Hududslet, syphilistisk Gigt osv., eller have faaet Legemet svækket, ödelagt eller forgiftet gjennem overdrevne Dosiser af Kviksölvspræparater, paa Grund deraf med eller uden Afbrydelser föle sig syge, ville erholde Tröst, Lindring og i de fleste Tilfælde fuldstændig Helbredelse.

Man kan forövrigt i alle Tilfæ'de föle sig forvisset om den störste Taushed. Brevene blive paa Afsenderens Forlangende enten tilbagesendt ham eller efter fuldendt Behandling brændte.

Min Praxis har forlængst overskredet de Forenede Staters Grændser, og mit glimrende Held beviser, at de som ere blevne syge og svækkede i sine Kjönsorganer med fuldkommen Tillid kan betro sig til mig Jeg kan sige, at af de mange Tusinde af mine Patienter, er ingen bleven utilf edsstillet, og eg kan uden Frygt opfordre til at lade mig straffe for Lögn, hvis der kan findes en eneste Patient, som kan paastaa, at han ikke er bleven betjent godt og billigt.

Mit Hovedöiemed er at standse disse Fusker og Bedragere, som i offentlige Aviser anbefale sine unyttige Helbredelseskunster eller söge at sælge ie öhie Priser skadelige Tinkturer, Piller, Pulver ellerl

deslige, og i Stedet til Menneskehedens Vel, at indföre en rationel, gjennem tusinder og atter tusinder af Erfaringer prövet Helbredelsesmethode.

Patienter, som det af en eller anden Grund ikke er passende at brevvexle med mig under mit fulde Navn, bedes meddele mig dette. Jeg skal da sende dem en Privat-Adresse, under hvilken saavel Breve som ogsaa Pengesendelser sikkert og i Taushed ville komme mig i Hænde.

Alle Forsendelser af Helbredelsesmidler kan paa Forlangende af Patienten ske pr. Express, mærket: "To be called for", saa at man personlig kan afhente dem paa Express-Kontoret.

Alle mine Landsmænd og Landsmændinder bedes at skrive mig til i vores Modersmaal og ville faa Svar igjen tilbage i Modersmaalet.

For Patienter, som önske at se mig personlig, tjener den Efterretning, at min Kontortid er fra Kl. 10 Morgen til Kl. 3 Eftermiddag.

Om Söndagen er Kontoret lukket.

Dr. **M. A. Ericius.**

Nr. 11 Clinton Place, NEW YORK, N, Y.

Spörgsmaalsblad Nr. 1.

For mandlige Syge,
der önske medicinsk Raad gjennem Brevvexling.

ANMÆRKNING: Svarene paa Spörgsmaalene maa gives oprigtigt og saa nöiagtigt som muligt. För alt andet oplyser Patienten i tydelig Skrift fölgende:

Navn:..

Gade:..

Husnummer:...

Postkontor:..

County:..

Stat:..

Expres Kontor:...

1) Hvad er Patientens Navn og Beskjæftigelse.

2) Hvorledes er hans Forældres legemlige Sundhed? Ere de döde? Hvor længe siden? Af hvilken Sygdom döde de?

3) Har Patienten allerede gjennemgaaet slemme Sygdomme? Hvilke vare de og naar?

4) Er han nogensinde bleven smittet ved kjönslig Omgang? Af hvilken Slags vare Besmittelserne? Hvor længe varede Sygdommen? Paa hvilken Maade blev den helbredet?

5) Har Patienten efter Helbredelsen havt Smerter eller ere senere (efter hvilken Tid og paa hvilken Maade) saadanne iagttaget af ham?

6) Har Patienten allerede tidligere betjent sig af Lægehjælp, og hvad blev der givet ham?

7) Har Patienten nogensinde drevet Onanie? I hvilken Alder, hvor længe og i hvilken Grad skete det?

8) Hvori bestaaer den nuværende Besværlighed og hvorledes ytrer den sig?

9) Hvorledes er Patientens Appetit, Fordöielse, Stolgang og Kræfter? Er han fuldblodig eller tyndblodig? Har han at kjæmpe med Bekymringer eller lever han fri fra alle Bekymringer?

10) Har han aabne Saar, Bylder, Svulster, Hududslet osv., og paa hvilke Steder?

11) Lider Patienten af Pollutioner (natlige Sædudtömmelser? Forekomme de hyppig? Kan han klage over Urinbesværligheder?

12) Er Patienten vant til stærke spirituöse Drikkevarer? Hvorledes er forresten hans Levemaade med Hensyn til Spise, Drikke, Sövn og legemlig Bevægelse? Hvorledes er hans Sindstilstand i sin Almindelighed?

13) Har Patienten tidligere været overdrevent hengivet til Kjönsomgang.

14) Er Patienten endnu i Besiddelse af sin Manddomskraft ?

15) Ere hans Kjönsdele usvækkede og endnu af god Beskaffenhed ?

16) Hvorledes seer Urinen (Vandet) ud ? (Hvis det er muligt saa bedes man sende en Pröve af Urinet fragtfrit pr. Express, og lader de te Spörgsmaal ubesvaret).

Spörgsmaalsblad Nr. 2.

For kvindelige Syge
der önske medicinsk Raad gjennem Brevvexling.

Anmærkning: Svarene paa Spörgsmaalene maa gives saa oprigtigt og nöiagtigt som muligt.

1) Hvad er hendes Alder og Beskjæftigelse? Befinder Patientinden sig i uafhængig Livsstilling eller ikke?

2) Hvorledes er Forældrenes Sundhed? Ere de döde? Af hvilken Sygdom döde de? Ere Lungesygdomme, skrofulöse Sygdomme osv. hyppige i Familien?

3) Forekommer Menstruationen (maanedlig Renselse) nu regelmæssig eller ikke? Hvornaar indtraadte den förste og under hvilke sygelige Aabenbarelser? Er den nu forbunden med Besværligheder, Smerter, Slimafsondring osv. eller ikke? Hvor længe pleiede den at vare? Er Menstruationsblodet meget mörkt eller meget lyst og vandagtigt?

4) Har Patientinden allerede gjennemgaaet Sygdomme og hvilke vare de?

5) Har Patientinden nogensinde drevet Onanie? I hvilken Alder og paa hvilken Maade, hvor længe og i hvilken Grad?

6) Har Patientinden havt legemlig Omgang med Mandpersoner? Har hun födt Börn? Har Barselen efterladt Fölger? Har Patientinden nogensinde paadraget sig syphilistiske Sygdomme? Hvorledes blev de helbredede?

7) Har Patientinden betjent sig af medicinskt Raad? Hvilke Midler ere bleven anvendte? Husmidler?

8) Hvori bestaaer de nuværende Besværligheder og hvorledes ytre de sig?

9) Hvorledes er Udseendet, Appetitten, Fordöielsen, Stolegangen og Urinudtönnelsen, Kræfterne, Sindstilstanden og Sövnen?

10) Har hun aabne Saar, Bylder, Svulster, Hududslet osv., og paa hvilke Steder?

11) Hvorledes er Levemaaden i Henseende til Spise, Drikke, Sövn, legemlig Bevægelse og andre Vaner?

12) Hvilke sygelige Tilstande ytre sig i Kjönsdelene og i Brysterne?

13) Hvorledes seer Urinen (Vandet) ud? [Hvis det er muligt saa bedes man at sende en Pröve af Urinen fragtfrit pr. Express og lader dette Spörgsmaal ubesvaret].

Börnlöse Ægteskaber.

I min mangeaarige Praxis har jeg tusinde Gange hört, at et Ægteskab uden Börn kun i de mest sjeldne Tilfælde kan kaldes lykkelige, idet disse Ægtefolk stadig have erklæret til mig, at deres Liv var forfeilet, og at de intet Liv havde for det. Ofte nok blev jeg Vidne til de mest ophidsende Bebreidelser mellem Mand og Kone, som stadig endte dermed, at Manden gav Konen Skylden og Konen igjen smed denne over paa hendes Mand, medens jeg som Læge ofte opdagede, at begge Parter vare Skyld deri.

For at bevise dette anförer jeg fölgende:

Naar en Landmand planter frugtbar Sæd i frugtbar Grund saa vil den voxe trives og bære Frugt. Men naar han saar daarlig Sæd i ufrugtbar Jord, saa vil han ikke opnaa nogen Höst og blive meget skuffet.

Saaledes gaar det ogsaa hos Menneskene. Kun et fuldstændigt sundt Ægtepar ere istand til at avle aandelig og legemlig sunde Börn!

Grunden til denne saa sörgelige Ting, en börnelös Ægtestand, ligger ofte hos begge Parter i Ægteskabet, men i de fleste Tilfælde er det Mandens Skyld. Hos Manden er det sædvanlig Sædsvækkelse eller Sædens daarlige Art, der har sin Oprindelse i ovennævnte Kjönsomgang og Ungdoms Udsvævelser.

Hos Kvinden er det Uorden og Svækkelse af Avleorganerne, den hvide Flod, osv., hvilke tildels har sin Grund i lignende Aarsager.

Kan nu denne sörgelige Tilstand blive afhjulpen? Ja ganske sikkert, svarer jeg, idet jeg i talrige Tilfælde gjennem en rigtig Behandling har bragt Hjælp og dermed Glæde og Tilfreded i mange Familier. Jeg kunde opgive hundrede Navne paa Familier, hvis ikke Lægens Taushedspligt og Ære vilde forbyde mig det.

Kun for nogle faa af mine talrige helbredte Patienters Vedkommende har jeg til Nytte for deres Lidelsesfæller tilladt mig, under deres Taksigelser, at sætte Begyndelsesbogstaverne til deres Navn.

Alle dem, der önsker at komme under min Behandling, opfordrer jeg til med fuld Oprigtighed at besvare de i min Bog opstillede Spörgsmaal, saa at jeg kan grundig undersöge deres Tilfælde og give dem mit ærlige Raad.

De fölgende Breve ere kun nogle faa af de mange Taksigelser, som jeg har modtaget i den senere Tid.

Newark, N. J.

Höistærede Hr. Doktor!

Hvordan skal jeg kunne takke Dem? De har jo gjort mig til det lykkeligste Menneske; thi for 14 Dage tilbage har jeg bragt til Verden et sundt og elskeligt Barn. Min Mand er fuldstændig lykkelig og siger, at han nu först ved hvad han i de mange Aar har arbeidet paa sin Farm for. Vi vil aldrig glemme Dem.

Med Taknemlighed
Fru B. S.

New Baltimore, Ind.

Höistærede Herre!

Med frydefuldt Hjærte meddeler jeg Dem, at min kjære Kone efter 7 Aars börnlös Ægtestand har bragt til Verden en kraftig og sund Dreng. Tusinde Gange Tak for Deres udmærkede Behandling.

Derer taknemmelige
F. F.

Pittsburg, Pa.

Ærede Hr. Doktor!

Min Kone blev igaar, efter 5 Aars barnlös Ægtestand, forlöst med et deiligt Pigebarn. Nu er der Liv, Fryd og Tilfredshed ved min huslige Arne. Modtag min varmeste og dybtfölte Tak. Jeg vedbliver at være Deres taknemlige og ærbödigste

W. C.

Memphis, Tenn.

Agtede Herre!

Deres Behandling har ikke forfeilet sit Öiemed; thi min Kone er igaar nedkommen med en smuk Dreng. Vore inderligste Önsker ere saaledes efter 10 Aars Forlöb nu gaaet i Opfyldelse. Tak, mange tusinde Gange Tak for Deres heldige Behandling.

Deres trofaste

D H.

Forklaring til Tegningerne.

Tavle 1 og 2.

Disse Tavler viser Ansigter bedækkede med en Slags mörkerøde afskallende Pletter og Finner (Fillipenser), hvilke, naar de, som hyppig skeer, bedækker Panden, kaldes *corona Veneris* (Venuskrone). De fremkommer gjennem stærk Onanie, men især er det et Symptom paa stærk Kjönsnydelse, undertiden ogsaa paa sekundær Syphilis. Udslettet er ikke ligestrax saa forfærdelig udbredt, som det er aftegnet paa denne Tavle, men er det först fremkommet tiltrænges der kun faa Uger för det dækker baade Hoved, Ansigt og Legeme.

Tavle 3.

Sekundær Syphilis.
Syphilistisk Hududslet.

Tavle 4.

Tertiær Syphilis.

a. Et Hoved med indsunken Næse, knoklet Pandeben, skaldet, med Hududslet og opædte Kinder og Læber.

b. En ved Benedder ödelagt Gane.

Tavle 5.

Sekundær Syphilis.

Syphilistisk Hududslet paa Ansigtet.

Tavle 6.

Giver to Billeder af de sörgelige Virkninger som fremkomme naar man anvender Kviksölv ved Helbredelsen af Syphilis.

Tavle 7.

Som Tavle 6. De sörgelige Virkninger af Kviksölvet ved Syphilis.

Tavle 8.

Tertiær Syphilis. Tre Hoveder, en Haand og en Fcd, naar Sygdommen har opnaaet en höi Grad.

Tavle 9.

Ödelæggelse af Tandkjödet ved Anvendelse af Kviksölv imod Syphilis. Tænderne blive löse og ödelagt og Tungen opædt.

Tavle 10.

Ödelæggelse af Ganen, en Fölge af Anvendelsen af Kviksölv imod Syphilis.

Tavle 11.

Det menneskelige Legemes Benbygning:

Fig. I. Hovedbenene. *A*. Hovedskal. *B*. Ansigt. *a*. Pandeben. *b*. Isseben. *c*. Tindingben. *d*. Nederste Gumme. *e*. Överste Gumme. *f*. Kindben. *g*. Ydre Höregang.

Fig. II. *a*. Atlas. 1. Halshvirvel, *b*. Omdreier 2. Halshvirvel. *c*. Sidste (7) Halshvirvel. *d*. Förste og *e*. sidste (12) Brysthvirvel. *f*. Förste og *g*. sidste. (5) Lænde hvirvel. *h*. Brystben. II. Förste Ribben. *k*. Ellevte og *l*. tolvte Ribben. *m*. Ribbensbrusk. *n*. Nöglebenet. *o*. Skulderblad. *p*. Ledflade paa Skulderbladet for Overarmhovedet.

Fig. III. Bækkenet. *a*. Krydsbenet. *b*. Hoftebenet. *c*. Hoftehjelm. *d*. Skamben. *e*. Siddeben. *f*. Siddeforhöining. *g*. Övre - Laarbens-Hoved.

Fig. IV. Atlas eller 1. Halshvirvel.

Fig. V. En Ryg- eller Lændehvirvel.

Fig. VI. Armen. *a.* Skulderblad. *b.* Skulderhule. *c.* Hoved. *d.* Legeme og *e.* Albue-Ledfortsættelse af Overarmbenet. *f.* Albuebenet. *g.* Spolen. *h.* Haandrodbenet. *i.* Midthaandbenet. *k.* Fingerbenet.

Fig. VII. Benknoklerne. *a.* Övrelaarben. *b.* Hoved. *c.* Hals. *d.* Stor Rullehöi og *e.* Ledforhöining of Övrelaarbenet. *f.* Knæskal. *g.* Skinneben. *h.* Lægben. *i.* Ydre og *k.* indre Knokkel.

Fig. VIII. Knæledet, aabnet og seet bagfra

Fig. IX. Fodknoklen. *a.* Hælbenet. *b.* Springbenet. *c.* Baadbenet. *d.* Rodbenet. *e.* Kilebenet. *f.* Midtfodberet. *g.* Taabenet.

Tavle 12.

Skelettet eller Benraden.

Skelettet fra Siden. 1. Pande; 2. Isse; 3. Tinding; 5. Nederste Gumme; 7. Hals (med 7 Halshvirvler); 8. Brystkasse (Ribben); 9. Overarm-Benet; 10. Forarmknokler (Spole); 11. Albueben (paa For eller Underarm); 12. Haandrod-Knoklerne; 13. Midthaand-Knokkel; 14. Fingerled; 15. Tarmben; 16. Skambugben; 17. Siddeben; 18. Övre Laarben; 19. Knæskal; 20. Skinneben; 21. Lægbenet; 22. Fodrodbenet; 23. Midtfods Knokler; 24. Taaled; 25. Brystben; 26. Skulderblad; 27. Baghoved; 28. Krydsbenet; 29. Ribbrusk; 30. Hvirvelsöile.

Tavle 13.

Fig. I. Musklerne paa Forsiden af Hovedet og Kroppen. *a.* Hovedskal *b.* Ansigt. *c.* Hals. *d.* Overliv eller Bryst. *e.* Underliv eller Bug. *f.* Bækken. *g.* Overlaar.

1. Pandemuskel. 2. Tindingemuskel. 3. Öiets Ring- eller Sluttemuskel. 4. Mundens Ring- eller Sluttemuskel. 5. Tyggemuskel. 6. Næsemuskel. 7. Aagmuskel. 8. Hovednikker. 9. Nögleben. 10. Store Bug muskel. 11. Mindre Brystmuskel. 12. Böiet Brystmuskel. 13. Lige Bugmuskel. 14. Mellemribmuskel. 15. Lyskering. 16. Laarkanal. 17. Skjöremuskel. 18. Laartiltrækker.

Fig. II. Armmusklerne paa den forreste inderste Flade.

I. Deltamuskel. 2. Tohovedet Armmuskel, en Forarmböier. 3. Haand- og Fingerböier. 4. Haanddreier. 5. Senen paa Fingerböieren. 6. Tommelfingerens Muskler.

Fig. III. Benmuskler paa Bagsiden.

1. Stor Fæstemuskel. 2 og 3. Nedre Laarböier. 4. Lægmuskler. 5. Achillessene. 6. Hæl. 7. Indre og 8. ydre Knokler.

Tavle 14.

Hjertet Hjertekammerets forreste Væg fjernet.

a. Höire Hjertekammer-Væg. *b.* Venstre Hjertekammer-Væg. *c.* Skillerum mellem höire og venstre Hjertekammer. *d.* Höire Hjertekammers Hule

e. Venstre Hjertekammers Hule. *f.* Trekantet Klap. *g.* Tokantet eller bueformet Klap. *h.* Indgang til Lungepulsaarene og *i.* Indgang til den store Legemspulsaare (begge med 3 halvmaaneformede Klapper). *k.* Höire Forgaard. *l.* Överste Hule-Aare *m.* Underste Hule-Aare. *n.* Lungepulsaare. *o.* Store Legemspulsaare .*p.* Venstre Forgaard. *q* Hjertepung.

Tavle 15.

Forevisning af Blodomlöbet med det gjennemskaarne Hjerte i Midten.

a. Höire Forkammer og *b.* höire Hjertekammer. *c.* Lungepulsaaren med en höire og venstre Lunge. *d.* Haarkar i det mindre Kredslöb (indvendig i Lungen). *e.* Lungeblodaarene (af hvilke 4 Stykker, 2 i hver Lunge munde ud i det venstre Forkammer og bringe lyserödt Blod ud af Lungen). *f.* Venstre Forkammer og *g.* venstre Hjertekammer, forbunden ved den venstre Forkammermunding. *h.* Store Legemspulsaare (Aorta). Det store Kredslöbs Hovedpuls. *i.* Pulsaare og *k.* Blodaare (överste Hulaare) i den övre Del af Legemet. *l.* Buen og *m.* Det nedgaaende Stykke af Aorta. *n.* Bug-Indvoldepulsaare. *o.* Fordöielsesapparatets Haarkar. *p.* Portaare. *q.* Portaarens Haarkar indvendig i Leveren. *r.* Leverblodaaren. *s.* Nedre Hulaare. *t.* Det store Kredslöbs Haarkar.

Tavle 16.

A. Hjernen paa dens nedre Flade.

a. Forreste. *b.* midterste og *c.* bagerste af den store Hjerne. *d.* Lille Hjerne. *e.* Forlænget Marv (överste Ende af Rygmarven). *f.* Varolsbroen. *g.* Synsnervekrydsning. *h* Lugtenerve. *i.* Hjernestilk.

B. Hjernen, i Midten af dens Længde lodret gjennemskaaren.

a. Forreste. *b.* midterste og *c.* bagerste Klap af den store Hjerne. *d.* Lille Hjerne. *e.* Forlænget Marv. *f.* Rygmarv. *g.* "Pons Varoli". *h.* Bjælken. *i.* Hulningen. *k.* Synshöien (bag ved Firehöi og Desmerkjertel). *l.* Hjerneteltet (mellem den store og lille Hjerne). *m.* Pandehulningen. *n.* Den benede og *o.* den bruskede Næseskillevæg. *p.* Den haarde Gane. *q.* Strubehovedet. *r.* Mundingen til Öretrommen.

C. Den mindre Hjerne seet bagfra.

a. Den överste og *b.* den underste Halvdel. *c.* Rygmarven.

D. Rygmarven seet bagfra.

a Den forlængede Marv. *b.* Rygmarvstappen (den underste Ende) med Rygmarvstraaden. *c.* Halsdel. *d,* Brystdel. *e.* Hoftedelen. *f.* Krydsben og *g.* Lændbennerver.

E. Hals- og Brystdel af Hvirvelstötten, seet forfra, med de sympathiserende Nerver og Melkebrystgang.

a. Förste og *b.* Tandfortsætning af *c.* anden Halshvirvel. *d.* Halshvirvel. *e.* Brysthvirvel. *f.* Ribbenknap. *g.* Överste Hulaare. *h.* Venstre Nöglebenblodaare. *i.* Drosselaare. *k.* Den uparrelige Blodaare. *l.* Begyndelsen af *m.* Melkebrystgangen. *n.* Mundingen af Alt dette i Blodaarene. *o.* Överste og *p.* underste Halskno. *q.* Brystkno. *r.* Indvoldsnerve og *s.* Forbindelsestraad af den sympatiske Nerve med Rygmarvsnerven.

Tavle 17.

Brysthulningen foran aabnet med Lungerne og Hjertet uden Hjertepung.

a. Överste, *b.* midterste og *c.* nederste Klap af den höire Lunge. *d.* Överste og *e.* nederste Klap af den venstre Lunge. *f.* Hjerte. *g.* Lungepulsaare. *h,* Lungeblodaare. *i.* Store Legemspulsaare (Aorta). *k.* Överste Hulaare. *l.* Mellemgulvet. *m.* Brystbenene. *n.* Luftrör. *o.* Höire og *p.* venstre Leverklap. *q.* Maven. *r.* Tversgaaende Tyktarm.

Tavle 18.

Stilladset af Luftveiene

a. Strubehoved. *b.* Luftrör. *c.* Höire og *d.* venstre Luftrörsgren. *e.* Grening af Luftrörsgrenen indvendig af Lungen (Bronchion) Lunge eller Luftblære.

Tavle 19.

Venstre Figur:

Strubehoved, Spise- og Luftrörene seet bagfra.

a. Nakkebenet. *b.* Stort Nakkehul. *c.* Hovedpulsaare. *d.* Udgang af Næsehulningen. *e.* Næseskillerum. *f.* Drövel (paa den blöde Gane). *g.* Tunge (synlig gjennem Kjæven). *h.* Halskjertler. *i.* Strubedæksel over Indgangen til *k.* Struben. *l.* Svælghovedets Væg. *m.* Spiseröret. *n.* Luftröret (bagerste Væg). *o.* Deling af Luftröret i den *p.* venstre og *q.* höire Luftrörsgren. *r.* Store Legemspulsaare (Bryststykke). *s.* Hjerte. *t.* Uparrede Blodaare. *u.* Nederste Hulaare. *v.* Lungen.

Höire Figur.

Fordöielsesapparatet, Leveren er slaaet op i Höiden saa at man kan se dens underste Flade.

a. Spiserör. *b.* Mellemgulvet. *c.* Mave. *d.* Mavemund. *e.* Blindsæk af Maven. *f.* Portner. *g.* Tolvfingertarm (med Aabning til Indflyden af Galde- og Mavesaft). *h.* Höire og *i.* venstre Leverklap. *k.* Galdeblære. *l.* Galdegang. *m.* Tribustarm. *n.* Indtræden af Tyndtarmen i Tyktarmen. *o.* Blindtarm. *p.* Ormfortsættelsen. *q*, Opstigende Tyktarm. *r*, Höire Tyktarms Krumning. *s*, Tversgaaende Tyktarm. *t*, Venstre Tyktarmskrumning. *u*, Nedstigende Tyktarm, med S formede Krumninger. *v*, Endetarm. *w*, Urinblæren. *x*, Mavesaftkjertel. *y*, Milt. *z*, Venstre Lunge.

Tavle 20.

En lodretgjennemskaaren Nyre.

a, Barksubstance af snoede Urinkanaler. *b*, Pyramider af lige udstrakte Urinkanaler. *c*, Nyrevorter. *d*, Nyrebækken. *e*, Nyrebæger. *f*, Urinleder. *g*, Pulsaare og *h*; Blodaare af Nyren.

Tavle 21.

Ansigtsnerver.

a, Ansigtsnerve. *b*, Pande-Overöinehulningsnerve. *c*, Öre-Tindingnerve. *d*, Hagenerve. *e*, Underöiehulningsnerve. *g*, Store Öienerve, lille Nakkenerve og Halshudnerven.

Tavle 22.

Bryst- og Mavehulningen aabnet foran. Af den sistnævnte er Fordöielsesorganerne borttagne og de Dele paa den bagerste Mavehulningsvælg ere synlige.

a, Hals. *b*, Skulder. *c*, Brystkassens Væg. *d*, Mellemgulvet. *e*, Mavevæg. *f*. Bækken. *g*, Övrelaar. *h*, Skillekjertel med Strubehoved. *i*. Luftrör. *k*, Hjerte. *l*, Höire Forkammer. *m*, Venstre Forkammer. *n*, Hjertepung. *o*, Venstre Lunge (trukken forud for at vise Lungeroden). *p*, Höire Lunge med Lungecellerne. *q*, Nabonyre. *r*, En-

den af det gjennemskaarne Spiserör. *s*, Nyre. *t*, Urinlader. *u*, Urinblære. *v*, Endetarm. *w*, Skulderhulning. *y*, Nögleben. *z*, Förste Ribben.

1, Hjertespids. 2, Höire Hjertekammer. 3, Venstre Hjertekammer. 4, Hjerteaare. 5, Överste Hulaare. 6, Store Legemspulsaare (Aorta). 7, Lungepulsaare. 8, Höire og 9 venstre fælles Drosselaare. 10, Nöglebenaare. 11, Invendig Drosselaare. 12, Hals Hovedpulsaare. 13, Skulderpulsaare. 14, Lungeaare. 15, Store Mavepulsaare (Aorta). 16, Nederste Hulaare. 17, Nyreaare. 18, Bækkenaare. 19, Bækkenpulsaare. 20, Laaraare. 21, Leverblodaare (som er skaaret af Leveren og udmunder i den nederste Hulaare).

Indholdsfortegnelse.

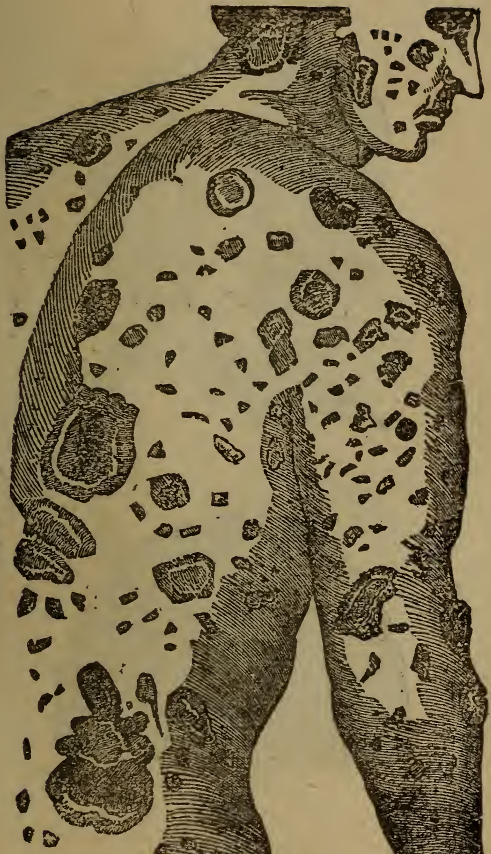
Tafel 1.

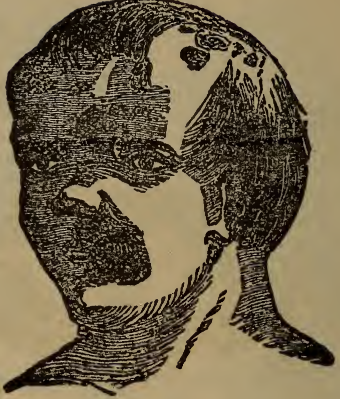
Tafel 2.

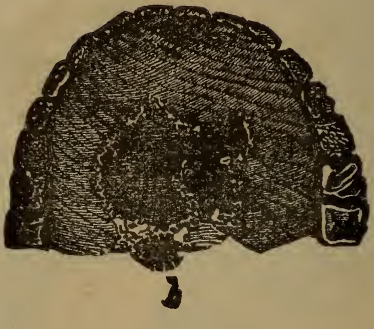

Tafel 3.

Tafel 4.

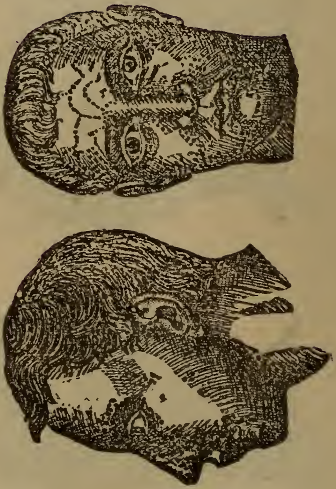

b

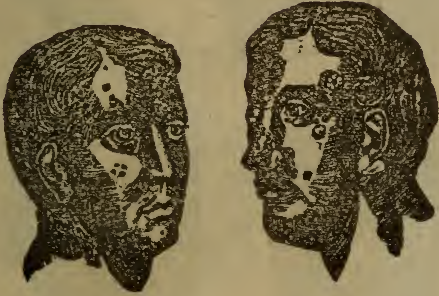
Tafel 5.

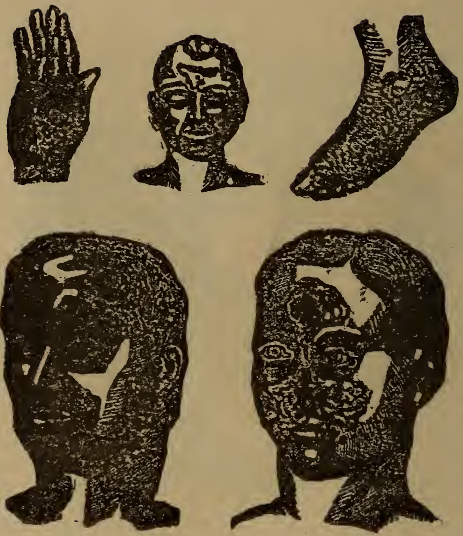
Tafel 6.

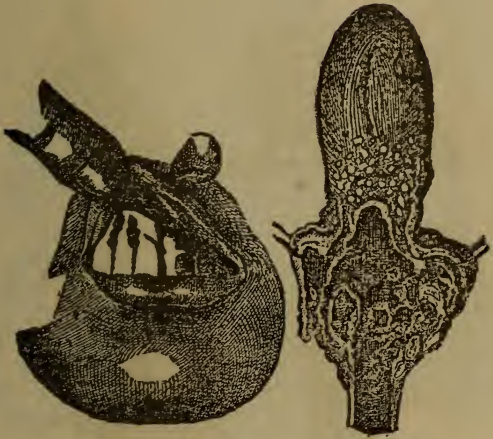
Tafel 7.

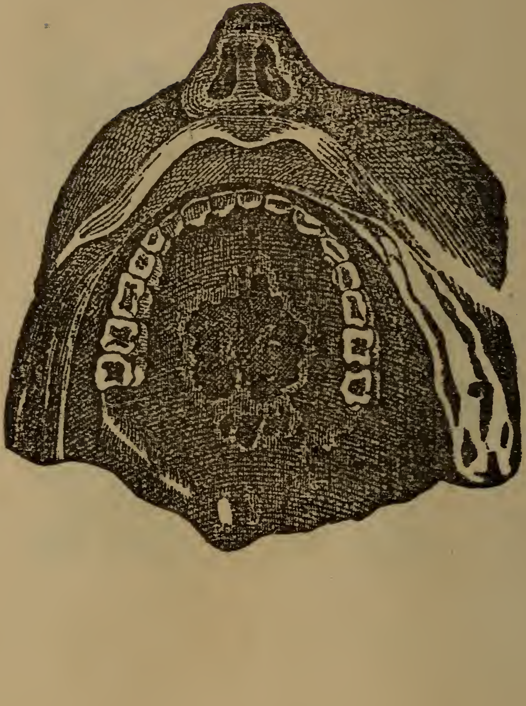
Tafel 8.

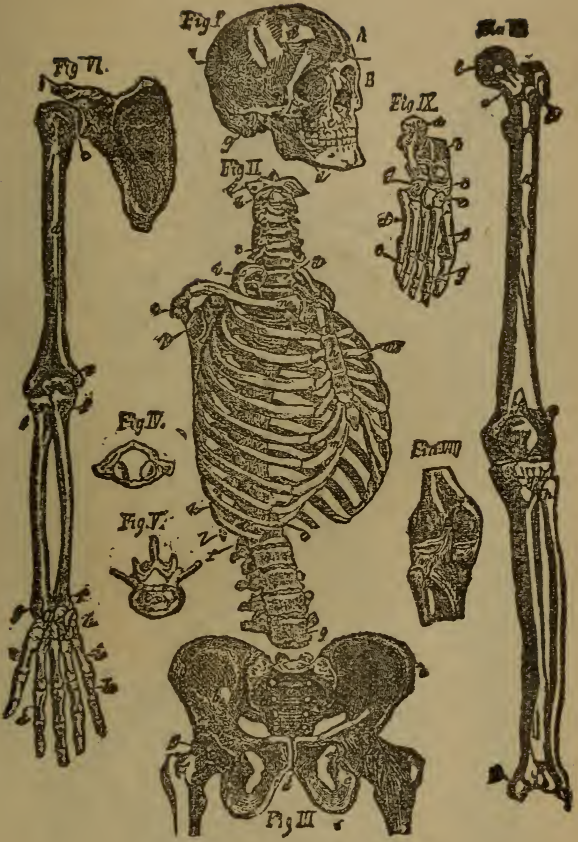
Tafel 9.

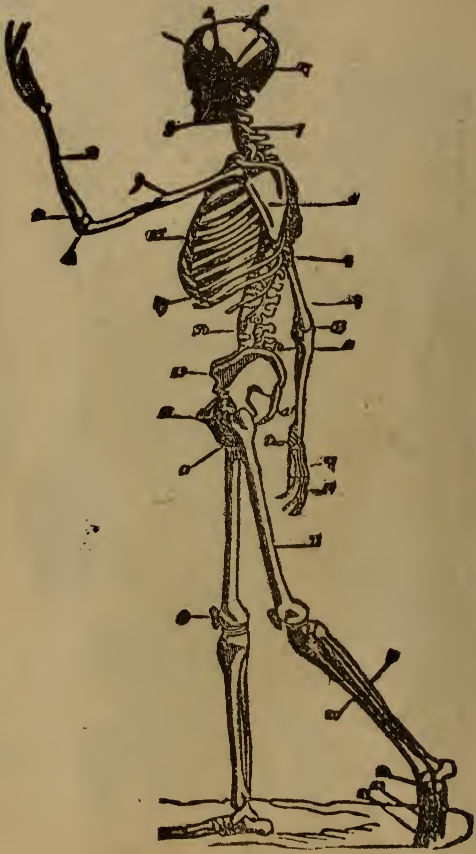
Tafel 10.

Tafel 11.

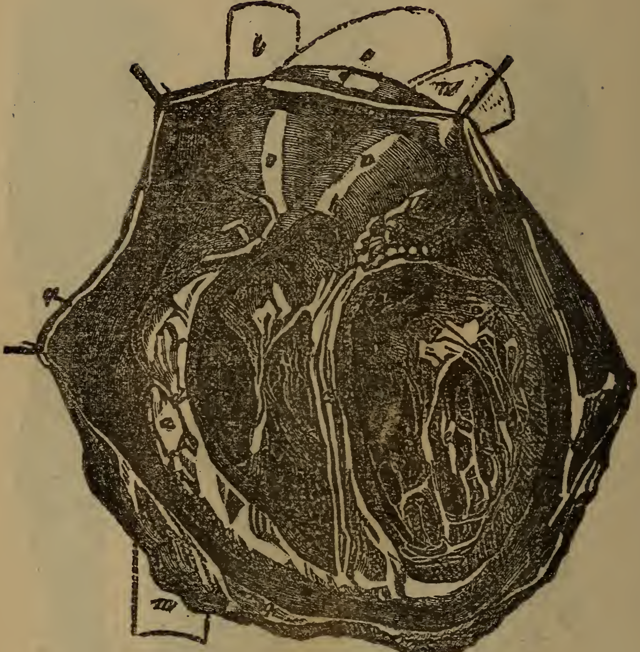
Tafel 12.

Tafel 13.

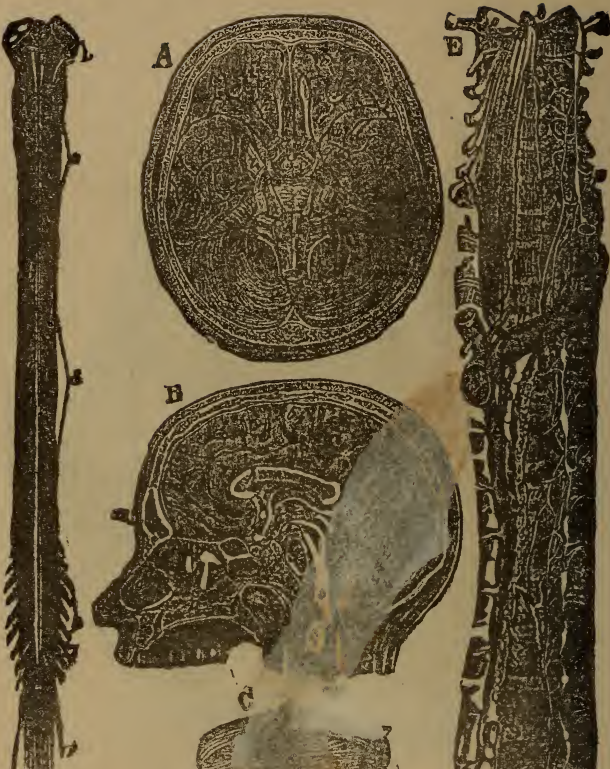
Tafel 14.

Tafel 15.

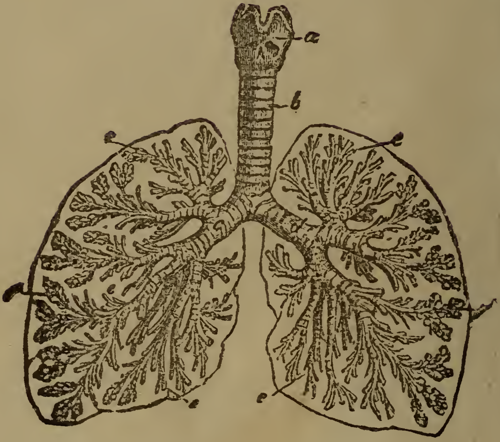
Tafel 16.

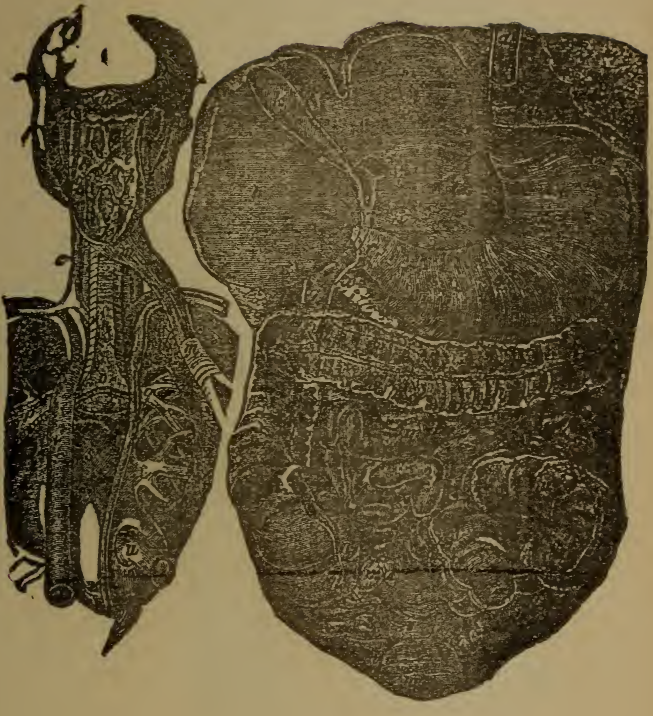
Tafel 17.

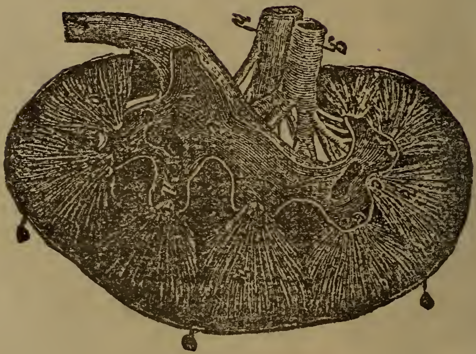
Tafel 18.

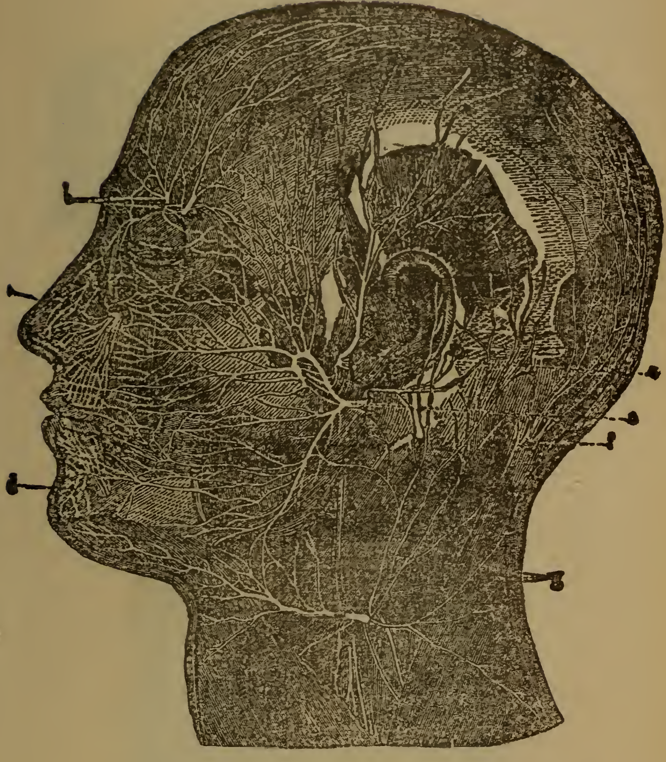
Tafel 19.

Tafel 20.

Tafel 21.

Tafel 22.

